وتلې اروا

محمد آصف عمر

په دنیا کې هر دیو ته شاهزاده بهرام په کار دی. خو چې پیدا شي. د الیشنګ ولسوالۍ د سالاو دره له شماله جنوب ته غځېدلې ده. کلي یې د سیند پورې راهورې پراته دي. کروندې یې لکه له سیند څخه ختلې زینې. دلته د داود خان د زمانې تاو راتاو سرک تېر شوی، او د کاوون غره عظمت ته یې سر په پښو کې ایښی. پر سرک د غونډۍ په لمنه کې سړی روان و. له هر قدم سره یې بېرسر جیټکه خوړله. تا به ویل په پښو کې یې توري څپلۍ نه، درنې زولنې دي. خلاصو بندونو یې شاته پر خاورو کرښې باسلې. تورې مېږې او سرې غوا به کله کله د تېز لمر له کبله پښنه واچوله. مګر د سست خاوند لپاره به بیا سستې شوې. سړي غټې سترګې د غونډۍ ترشا سپېره غره ته واړولې. د خپلې نیا خبره وریاده شوه «زویه! ماڼلو غر پخوا د شنو او ممانو باغ و. خلق به د مېوو ټولولو ته په مېله تلل. یو وخت ورته امدا خلق دېوان شول. ونې او بوټي یې له بېخه باسل. په تناره کې یې سوزول. یو شازاده بارام پیدا نشو چې مخه یې ونیسي» سړی په تصور کې د غره تېر شینوالي او د مرغانو شور ته لاړ. موسکی شو. شاته یې د کوم شي خرپه هار واورېد. لکه ځناور چې د مړ حیوان غوښې شکوي. ورپېدېد. ژر یې مخ واړوه. تر سرک لاندې کړوپ ځوان د غنمو لوکوه. د سیګرېټ لوګی یې تر برګ دسمال لاندې پر ګلابي مخ او سور پیکي خپرېده. سړي ترې ښه خاطره نه لرله. یو وخت یې په ډنډ کې دومره غوپې ورکړې وې چې یو ساعت یې سا سوزېدله. مګر بل وخت د پشه یانو ښځې بره خپلې درې ته روانې وې. یو هلک پسې غړ کړ. همدغه ځوان پرې غصه شو. ویل پشه یان په موږ اعتبار لري. ته مو نوم مه بدوه! دا کار یې دده په زړه ولګېد. اوس سړی د تېرو په باره ورکېوت. د پخو غنمو بوی یې دماغ وتخنوه. مالونه پر سرک ودرېدل. مېږې غاړه اوږده کړه. وبغېدله. لکه د خاوند کار چې غندي. سړي غټې سترګې برګې کړې. په سوړ غږ په پزه کې وبنګېد:

– بلا! چیشی دی؟ خوانښې!

ځوان واورېدل. سر یې جیګ کړ. نیم نېغ شو. ملا یې شخه شوې وه. خوله یې له سیګرېټ سره کړه ونیوله:

– اوو، اوو، اوو، لالټی دی لالټی!

سړي سیګرېټ ته لاس وغځوه. ناره یې کړه:

– ډیز، ډیز، ډیززززز، شامتی دی شامتی!

ځوان په خندا سیګرېټ ورکړ. [illegible] یې په نامه [illegible] سولو[illegible] وي[illegible]ل.

– وه خوار شې! زما نوم شا[illegible]د دی.

سړي له سیګرېټ څخه دوه اوږده کشه وکړل. له خونده یې سترګې پټې وې. له نرۍ پزې راوتی لوګی یې په بېرو برېتونو، بېرې ږیرې او بېرو وښتانو کې تیت شو. لکه په ځنګله چې ګردلې تېرېږي. سترګې یې پرانېستې:

– زما نوم ام لال مامد خان دی یارو. ته څه خبر یې؟ زه لا پیدا نه ومه. ابا مې خوب لیدلی و.

– هاو، پیغمبر ورته ویلي وو چې زوی دې پیدا کېږي. نوم یې لال مامد خان کېده. که چا لالټی وویلې خدای یې وهي.

– ډک یې که ـه ـه! اغه دی خبر یې.

– هاو کنه. دا ډوزه خو ته هره ورځ ولې.

– اخی! ونښتلې. په امدقه خبره لکه قارغه د دوزق په دام کې ونښتلې.

– آهاهاها ښه ځا، توبه! نور نه ویمه. ای لال مامد خان اکا! هه واخله! لړلو خو وکه کنه!

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوح اوح! د ابا دې څو نوکران دي؟
– خوارشې! ته ابا څه کې؟ پیسې درکومه.
– ډک یې که ـه ـه! چې په کاسه کې یې راکې په غلبېل کې یې راکه!
– ښه ځا! چرس درکومه.
لالټي یودم سر ټیټ کړ. شاوخوا یې لکه غل وڅارله. له شاه محمد څخه یې لور واخېست. وپسېد:
– ورو غړېږه! ته خو یې جنتي مخ راوښیه کنه یارو! چې دا زړه مې پې ټکور شي.
– هاهاهاها، ته کار شروکه! جنتي مخ به یې پیدا شي. ماته مالومه ده چې چا سره شته.
لالټي لور وغورځوه. نبغ شو:
– ډک یې که ـه ـه! د پردي خیرات کې سپي په ډانګ وهې؟
په شاه محمد د لور غورځول بد ولګېدل. لالټي یې ټپل وهه. هغه د غنمو په سترۍ ولوېد. سیګرېټ چخپیت شو. ځوان وویل:
– اله پاسې! لو وکه! اله! سیګرېټ خو خوشې ندی. پاسې پاسې!
د لالټي رنګ داسې وتښتېد ته وا اوس یې دار ته خېږوي. په دروغو یې ملا ونیوله. له زګېرویو سره پاڅېد:
– وی الاح! ملا مې ماته شوه ح. درد کئ ح. مړ شومه ح.
ځوان یې مټه تاوه کړه. دده له درده اخونه وختل. د سپین ټیکري ښځه د سرک څنډې ته راغله. غړ یې کړ:
– د پروانې ابا! دلته چیشی کې؟ کورته رې شه! زرکوه!
د ښځې ګرد مخ له غصې پړسېدلی و. د هغې حوصله او غیرت هرچا منل. ویل یې د قسمت کارونه دي. که نه دا ښځه ددې سړي لایقه نه وه. شاه محمد د لالټي لاس پرېښود. هغه هم د دروغو زګېروي بند کړل. د خړو جامو شاته لمنه یې ټک وهله. په ښځې پسې پر خام سرک روان شو. لکه ماشوم چې ښه پوهېږي پلار رجزا ورکوي، خو تښتېدلی نه شي. غوا او مېږه هم په خاوند پسې بېرته وګرځېدلې. سړی د غونډۍ په لمنه کې په لرګینې دوه پټه دروازې ننوت. ښځه مخامخ د دوو کوټو په مخ کې تشو کټونو ته روانه وه. پېغلې لور یې پر پلاستیکي فرش جامې قیچي کولې. ښځې مخ راوګرځوه. پېرې شونډې یې ورېږدېدلې:
– اله خدای خو دې وخله! چې دا ته بیا څه مصیبت یې؟
لالټي وتښتېد. مېږې او غوا هم ورسره منډه واخېستله. هغه د حویلۍ په نا هواره برخه جیګ شو. ویې ویل:
– وه ما چیشی کړي؟
– تا چیشی کړي، آ؟ د کوره ولې ووتلې؟ چېرته روان وې؟
– وه خو مرو ویلې مالونه وږي دي. اغه خو یې څرولی نشي کنه. پېغله جلۍ ده. اغه ده پو ښتنه وکه!
– وی الا، مروه دروغو ته مه مجبوروه کنه! نا، دا ما سبایې وخته د درمنځې اخېرولې شروکه؟ چې مال ته رې شمه کنه. شرمېږې خو نا. ښځه کار کئ ته بې ننګه مړې سترګې ناست یې. نور غمونه پې دپاسه راوړې.
– وه د چیشې غمونه؟
– تا ته مې ویلي نه وو چې دا وار دې چرس وسکل درنه ځمه؟ آ؟
– ډک یې که ـه ـه! چرس چېرته دي؟ په سپینه ورځ دروغ وایې.
– داح! په ټوله دونیا کې د دروغو بیرق دده جګ دی، دروغجنه زه شومه. ای اغه لوګی د چیشې و، آ؟
– کم لوګی؟ ځه ځا! غلې! له خېټې ګډه یې.
– وه خدایه! نبغ په سترګو راننوځې. ما کتلې ښا؟ بس خلاص، ونشوه. وه جلۍ د خلقو نوکري پرېده! راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ودرېږه! ښځې ودرې کنه! اغه سيګرټ وکنه.
– وی‌ی‌ی‌ی! تبا شې! بيا دې چيشي خرڅ کړي؟ اله جلۍ! دا کالي وغورځوه ويمه! نغری وګوره!
مروه د کوټو شاته د نا هوارې برخې بره کونج ته وختله. تر څپرې لاندې پر پلاستيکي فرش يې لوښي وکتل. غږ يې کړ:
– نا ادې. کاسې، پيالې، څمڅۍ، ديګونه، چاينبر، ټول شته.
– اخ، ښځې! څنګه شو؟ اوس ته ښه شوې که د ايرابو سپۍ؟
– سپی ته يې. بل شی به دې پټ کړی وي. وه جلۍ! ککرۍ دې وخورمه! زر کوه کنه! ځه چې هاشم لالا کره ځو!
– وه د دا هاشمټي نوم مې په کولمو درد راولي. خدای دې مردار کي، چې زما د پرو زړه په قبر کې يخ شي.
– بس که بس! لالا ته مې ښېرا مه کوه! لورمې تا ووجله تا. که تا چرس نه سکل سم سړی به وې. چا به درپورې نه خندل. پروانې به جنګ نه کوه. اخ سړيه، ويمه خدای خو دې يا تا وخلي يا ما! ستا د لاسه مې دا شل کاله ښه ورځ ونه ليدله.
ښځه په ژړا په سره لمر کې پر کټ کېناستله. لالټې د دېوال سيوري ته مېږه او غوا په موږيو پسې وتړله. مروه بېرته راغله:
– خير دی ادې کنه! ته غلې شه! ګټه نلري.
لالټي وګڼله چې د ښځې قهر سوړ شو. هوارې حويلۍ ته کېوت. هغې په سلګيو کې وړې نرۍ سترګې آسمان ته جيګې کړې:
– وه خدايه پاکه! څنګه مردار قسمت دې راکړی دی؟
– ډک يې که‌ه‌ه! ما غوندې ځوان دې په ټوله خېلخانه کې نشته. ما پسې جينکۍ تښتېدلې.
– کشکې! زه به درنه خلاصه ومه.
– ته ام راته بوځه بوځه کېدلې. هېر دې شو؟
هغې ته په ژړا کې خندا ورغله. مروې هم يخ وهل. ښځه پاڅېدله. مېږه ته يې په ملا کلکه سپېره ورکړه:
– خاورې دې په خوله شه! چېرته ونه وايې! خلق به وايي چې رښتيا.
د لالټي په خښتګ کې يو څاڅکی متيازې لاړې. ايله يې تريخی پيدا شو. په ښځې يې چيغه کړه:
– مه کوه‌ه‌ه! ډرت وار وکې.
تريخی يې همدومره و. روان شو چې د حويلۍ په کونج کې په تشناب کې خښتګ ومينځي. ښځې وويل:
– ای تبا مړيه! ماويلې د ښکارځي پټي هاشم لالا ته ورکه! په شاړه چيشي کوو؟ للمي ام نه کئ.
– چيشي؟ چې زه جوندی يمه ولا که يې پکې ولګئ.
– ضد مکوه! اغئ خپله ګونا منلې. په خوشې درته شاړه ابادئ. ويلې لو ته ام راځو. نور چيشي وکي؟
مروې غږ کړ:
– ادې مې ښه وايي. وريې که! ښې پيسې درکئ. په سم ځای کې پې دوه پټيه کېږي. زمنږ پکې ګټه ده.
– غلې شه! هرکله، ادې مې ښه وايي، ادې مې ښه وايي. سباګل راته اغه نه ډېرې پيسې راکئ.
– دروغ وايي. ماما خو مې پکې قلا اچئ. سباګل پې چيشي کئ؟ خوشې ګرمول کئ.
دې کې د دروازې ګړز شو. ډله ماشومان ننوتل. يو غږ کړ:
– ای اغه کندو بيا راغلی. وايي لالټي ته نارې کئ.
ده وريسې منډه کړه:
– هئ د سپي زو! ادې ته دې د سپي نوم واخله!
ماشومان په خندا وتښتېدل. لالټي ښځې ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لاړ شمه، که مېلمه ته ام ته غېږه ورکې؟
ښځه وبنګېدله. مخ يې واړوه. مروې غږ کړ:
– ابا ودرېږه! تنې دې بيا خلاصې کړې دي. کولمې دې ورسره ګنډه دي.
هغې د پلار ګرېوان وتړه. په سر او ږيره يې نرم لاس ووهه چې وښتان يې سمل‌ي. د لور مينه او د هغې د پستو لاسونو تماس لالټي ته لکه د قو د ښکو کټ و. د پينځو حواسو سترېا يې ورسره ورکېدله. دې ووت. يو دم يې له تعجبه وروځې بره لاړې. ببر سر يې وګروه. ښځې او لور يې د دروازې له درزونو کتل. پر سرک دوه تور لنډکروزران له ډېر پاکولې ځلېدل. څنګ ته يې وسله وال کسان ارت ولاړ وو. داسې ګاډي دلته ماشومانو څه، چې لويانو هم اول ځل ليدل. د کلي موټر خو لکه ټکر شوي، عقب نما ښيښه نه لري، په سترګو ړانده وي، پمپر يې ځړېږي، د رنګ ځاى سم نيم ګلګل نيولى وي. هلکانو په سور لمر کې د قيمتي موټرو سيل کوه. دوه تنه ترې کېوتل. لالټې د چاغ سړي د شتري واسکټ له پاسه لاسونه تاو کړل، لکه فيل چې په غېږ کې نيسي:
– وه سباګله! په خيرونه يارو! عمر دې ډېر دى. امدا اوس مې ياد کړې. چې راتلې ټلېفون به دې کړى و. پسه مې درته چپه کوه.
کليوالو هررر وخندل. د دروازې شاته ښځې اسويلې وکړ. لور يې په ملا لاس کېښود چې آرامه شي. په خندا کې د سباګل د پوکانۍ په شان غومبري او ګردې سږمې لا وپړسېدلې. غونډ منډ کس ته يې لاس ونيو. په نري غږ يې وويل:
– وروره ګله! هېواديار صيب په کابل کې ډېر غټ ريس دى. هېواديار صيب! د شربت خېلو اصل کلى لاندې دى. اغه د پټيو منځ کې ونې او کورونه وينې؟ خلک چې ډېر شوي، پاس غونډۍ له راختلي دي.
لالټې هېواديار ته هم غېږه پرانېسته. خو هغه تش لاس ورکړ. د سپين واسکټ له جېبه يې غټ موبايل وباسه. مسېج يې وکوت. بېرته يې کېښود. سپين پکول يې په تکو تورو وښتانو سم کړ. دروند غږ يې له ستوني ووت:
– سباګل ويلې په سالاو کې يو ځاى دى، ښکارځى يې بولې. ما ويلې دا نوم مې خوښ شو. چې ويې نه ګورمه نه کېږي.
– ډک يې که ـه ـه! تاسې نو د هوسيو ښکار ته راغلي يئ.
– نا نو، التـه هوسۍ شته؟
– چې نشته نو بيا ولې ورته ښکارځى وايي يارو؟
کليوالو بيا په زوره وخندل. ماشومانو نارې کړې:
– لالټې دروغجن، لالټې دروغجن!
ده بې له مخ تاوولو په جيګ غږ ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن! څوک غاپي؟ د سپي زامن!
هېواديار او سباګل پخ وهل. ماشومانو بيا بيا نارې وهلې. لالټې تنګ شو. تېره يې واخېستله. هغوئ وتښتېدل. تېره يې څنګ ته ولګېدله. لالټې مخ بېرته راوګرځوه:
– هېواديار صيب! دا د بې سېواده بچيان دي. تربيه نلري. تاسې مه خفه کېږئ ښا؟
– نا نو، خير دى. واړه دي. نه پوهېږي. څنګه؟ ښکارځي له ځو؟
لالټې د کور بندې دروازې ته وکتل. د ښځې عکس العمل يې ونه ليد. سر يې وخوځوه. مخکې شو. سباګل ورباندې غږ کړ:
– چرته چرته؟ وروره ګله! ګاډي له وخېجه!
لالټې له خندا شين شو. د شاتني موټر په مخکينې سيټ کې کېناست. د کلي د غټو او وړو خولې وازې وې. لالټې پزه جيګه ونيوله. دده لپاره د برې شېبه وه. د کلونو کلونو د سپکاوي او ځورونو د غچ شېبه. کاږه کاږه يې هر يو ته کتل. لکه چې وايي ما خو وينئ؟ تاسې کله په داسې موټر کې ناست يئ؟ دوئ حرکت وکړ. په تخت کې کېوتل. هېواديار شاوخوا ته نظر واچوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، دغه ځي له ولې تخت وايي؟ دلته خو مکتب دی او جامع جومات.
لالټي وخندل:
– پخوا اوار میدان و یارو. دا نوم پې زما غورنیکه ایښی. امیر حبیب الله خان چې یې ملاقات ته راغی، دلته یې کېنوه.
– نا نو ستا غورنیکه دونه غټ سړی و؟
– ها و کنه. خلقو یې مخکې ټرت نشو کوی. د لغتو لاندې یې وجل.
– نا نو امیر حبیب الله خان چرته ناست و؟ الته به مو پخه څپره وهلې وه. خلک به سیل له راتلل. تاسې له به کاروبار پیدا شوی و.
– ډک یې که‌ـه‌ـه! د چرګ نه د مالګې څټل غواړې؟ دا خلق د تاریخ په ارزښت څه پوهېږي؟
هېوادیار او سباګل وخندل. دوئ روان شول. د تورو تړو پر کنډو واوښتل. هېوادیار ټوله لاره په کاغذي دسمال تر ګردې رېږې لاندې پېږې غاړې خولې وچولې. ګرمي دومره نه وه، نه فاصله زیاته وه. خو په لاره کې یې باید په هر قدم کې له خښتو تېږو پښه اړولې وای، له کندو کپرو ځان بچ کړی وای او په تړو ختلی او کېوتی وای. سباګل خو به کله کله ودرېد چې اوږدې ساګانې واخلې. مګر د لالټي چورت هم خراب نه و. زر ځله یا ولسوالۍ ته، یا د خلکو نه پټ د چرسو څکولو ته په دغه لار تللی راغلی و. هره تیږه او کنده کپره ورته معلومه وه. پښې یې اتومات اوښتلې. بالاخره ښکارځي ته ورسېدل. هېوادیار شاوخوا وکتل. د غرونو په منځ کې نسبتن برابر ډاګ و. د ختیځ خوا ته د برج په شان د نېغ او یکړه غره پر سر زیارت د سړي پام اړوه. لاندې په هواره کې هرچېرته خلکو د ځای جرولو ته تیږې اچولې وې. یو نیم اباد پټی هم ښکارېده. لالټي وویل:
– هېوادیار صیب! دا ام پوخ تاریخي ځای دی. د وروس په زمانه کې مجاهدینو دلته خلق وجلو ته راوستل.
د هېوادیار یا خبره خوښه نه شوه، یا په سیل بوخت و. ځواب یې ورنه کړ. سباګل د غره بېخ کې نیمجوړ پټي ته اشاره وکړه:
– وروره ګله! اغه تیږې چې پکې ماتې دي، امدا د لال مامد خان ځای دی. کنه؟
– بالکل. سورنګان الوزومه یارو. مزدوران مې اچولي. دا غر ټول ابادومه. په سر کې برمه وهمه. یو جرنده اوبه وځي.
هېوادیار په خندا پټي ته ورغی. د ماتې تیږې ټوټه یې سترګو ته جیګه کړه. دلته لالټي سباګل ته په غوږ کې وپسېد:
– ای! په قسم مړ شومه. تیلم تیلم یمه. چرس راکه چرس!
سباګل په سپین څادر د مخ خولې وچې کړې. د غټ ځان په پرتله په نري غږ یې وویل:
– اغه بله ورځ مې یو بلا درکړل. ختم شول؟
– نا، اغه مې ماښو کې پټ ایښي. بچي راباندې پوه شوي. الته مې نه پرېږدي. خیر دی کنه. دووووونه پټه راکه!
– وروره ګله! څه مشکل دی؟ اوس خو دې ښځه نشته. ددې ځي نه راسن ماښو ته لاړ شه!
– نا کنه. چې الکان د سپي زامن مې وګوري چیغې وهي. ټوله دونیا خبرېږي. ای پښې به دې ونیسمه!
– ننا، پاڅې پاڅې! ویمه غلې کېږې که نا؟ ګوره دغو سنډاګانو ته وایمه؟ وهي دې.
لالټي د هېوادیار باډیګاردانو ته وکتل. ژړ پاڅېد. له ډاره یې سترګې بلې خواته واړولې. مخ یې آسمان ته کړ:
– اخ خدایه نو! دا چیشی شو؟ ستا په لویه پاچایي کې منږ ته دووونه ذره نه رسیږي؟
سباګل له خندا شین شو. هېوادیار په ټول پټي کې وګرځېد. آن غره ته وخوت. یوه تیږه به یې په پښه واړوله. بله به یې سترګو ته جیګه کړه. ځمکه به یې په تېره تیږه وکینده. لکه علمي څېړنې چې کوي. د لالټي ورته دومره پام نه و. خو سباګل ترې سترګې نه اړولې. هېوادیار پاس غره ته وکتل. ویې ویل:
– یره دا ځای مې خوښ نشو. دلته څه دي؟ سپېره خاوره، سپېره کاڼي. که زه لال مامد خان ومه دا مې یا خرڅوه، یا بدلوه.
– صیب! دلته چې اوبه وباسمه په کال کې شپږ فصله راکئ. خلق یې ځکه رانه غواړي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوبه د کومه شي؟ خوشې ځان مه غولوه! چې خلک يې غواړي ور يې که! ځان تې خلاص که!
– ښه ځا، وبه ګورمه. اغه یو خو د سپي زوی دی ښا؟ چې خپله ادې ام راکي ولاکه یې پکې ولګئ.
– څوک؟ ولې؟
– یاسین، د هاشمتي زوی. تاسې نه خو پته نده. خپل خلق يئ. ما لور ورکړې وه. د سې جلۍ وه چې چې چې. ویمه سپوږمۍ ته ګوره کنه. دغه د سپي زوی راته ووجله.
د لالتې سترګې ډکې شوې. هېوادیار د لاس تیږه وغورځوله. ویې ویل:
– الاااااا! ولې؟
– په خپته کې یې په لغته وهلې وه. بیا مریضه وه وه وه. اخېر یې قرار سر کېښوده. امدسې لاړه.
– ویششششش! خدای دې وبښي! ته نو مه جاړه! اوس یاسین درنه مځکه غواړې څه؟
– هاو. ښې پیسې ام راکئ. که یې بدله کمه، په ښه ځای کې دوه برابره پټي ام راکئ.
– ساده سړیه! ور یې که، چې جزا ووینې.
– نا یارو، د لال مامد خان یوه خبره ده. زه دلته نوم لرمه. ایزت لرمه. په دا یو د سپي زوی یې نه خرابومه.
– نا نو خلک به وایي آفرین! خپلو غلیمانو له یې داسې ګوزار ورکو. که څنګه؟
– هېوادیار صیب! مه کلکېږه! د نر سړي خبره نه بدلېږي ښا؟
– نا نو، نر خو بدل اخلي.
– منمه. بالکل منمه. مګر پټي ناموس دی. لکه لور. لور سړی د سپي زوی ته نه ورکئ. ښا؟
هېوادیار د هغه له هر مخالفت سره ککره شاته وړله. یا د لالتې بې عقلۍ ته حیران و، یا غصه ورتلله چې ولې یې خبره نه منل کېږي؟ سباګل ته یې اشاره وکړه چې ته هم څه ووایه. هغه لالتې ته مخ واړوه:
– وروره ګله! د مشرانو خبره ومنه! خدای به دې کله ام نه خرابئ.
– ډک یې که ـه ـه! ته ام وایې؟
سباګل یې تشې چونډي کړ. دده له درده اخ ووت. هغه ژر وویل:
– هاو کنه! یو زه او ریس صیب نا، هر سړی درله امدا وایي.
د لالتې په یاد شول چې هغه ویلي وو زما او ستا خبرې چاته مه کوه. مګر له انډیوال څخه د پټولو کار یې خوښ نه شو. هېوادیار ورته معصوم او غولېدلی وبرېښېد. یو دم یې سپین غونډاری له ځمکې واخېست:
– هېوادیار صیب! دا سر په تیږه ووهمه؟ آ؟ امر وکه یارو! امر وکه!
– ننننننا، کېده کېده! دا څه کې؟ داسې مه کوه نو!
– ویمه ستا دپاره سر ماتومه سر! خو یاسین ته د پټي مه وایه! دا د سپي زوی چې جوندی ګرځي شوکر دې وباسي.
– لال مامد خانه! ته بیا هم چورت ووهه! خپله په ګټه او تاوان پوی یې. مونږ به تا غوندې شخصیت له څه لاره ښایو؟
– هاو، ډېره مننه چې زما د شخصیت قدر پېجنئ. د زړو قدر په زرګر وي.
سباګل وخندل. لالتې ورته تریو شو. د هغه له لاسه یې تشې سوزېده. دوئ بېرته وګرځېدل. غلي روان وو. لکه دلته په راتګ چې پښېمانه وي. یا د لالتې انکار خفه کړي وي. د تورو تړو په کنډو کې یې پام ببر مبر سړي ته واوښت. د خیرو له لاسه یې مخ لکه د موټرو مستري، ککړ پکړ ښکارېده. وېښتان یې غوړ وو. لالتې ورته اشارې کولې چې لېرې ځه. ریس وپوښتل:
– لال مامد خانه! دا دې انډیوال دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ګل مامدخان؟ هاو يارو. ظاهر ته يې مه ګورئ! په ټول سالاو کې دويم شخصيت امدقه دی.
– ښاااا؟ نا نو، په دغه لوی شخصيت کې څه ښه والی دی؟
– ويمه د خدای نه جار شمه، د زړه غړدې اوري. په سخته کې درسره درېږي.
سباګل په خندا شو:
– ريس صيب! دغه شخصيت له دلته خلک ګلتې وايي.
لالټي وبنګېد «څه د خلقو ښځه» سباګل چونډي کړ. دده چيغه پورته شوه «مه کوه ه ه!» تشې يې وسولوه. هېوادیار له خندا شين و:
– مه يې پاذابوه کنه! لوی شخصيتونه نازک بدنه وي.
مېلمانه بيا په کنده کپره لاره کې په سختۍ روان وو. خولې يې کولې. سا يې سوزېدله. تخت ته ورسېدل. خلک له ساتونکو راتاو وو. پوښتنې يې کولې چې له کومه راغلي يئ؟ دلته څه کوئ؟ هېوادیار او سباګل موټر ته وختل. لالټي پوه شو چې هغوئ يې همدلته پرېږدي او ځي. مګر ده غوښتل چې تر کوره يې ورسوي. ژر يې سرد موټر په کړکۍ کې دننه کړ:
– هېوادیار صيب! د دغو شاته پاتې خلقو مخ کې به څنګه په پښو ځمه؟ آيا تاسې دا لازمه ګڼئ؟
– هاهاهاها. نا، کېنه صيب!
لالټي هم وخندل. شاتنې موټر ته وخوت. ښيښه يې ټيټه کړه چې خلکو ته سم ښکاره شي. ماشومانو او ځوانانو يو بل چوخول. ده ته يې ګوته نيوله. دی نو سم اسمان ته ختلی و. په خپل کلي کې هم د ټولو مخ ته شخ کېوت. روانو موټرو ته يې لاس جيګ کړ:
– ډېره مهرباني! منږ او تاسې بيا ملاقات کوو.
د خلکو خولې وازې وې. ده ته خدای موقع ورکړې وه. په ټولو برګ شو:
– چيشی دی؟ کله مو اينسانان ليدلي ندي. وحشيانو!
سر يې وخوځوه، کورته ننوت.
∞∞∞∞
لالټي په کټ کې لکه مارتاوېده راتاوېده. دا يې په خوب کې په چرسو بارخرليده. له نژدې کېدو سره به خرد سپي غپا وکړه. ده به پښه ونيوله. بيا به پسې وځغاست. خرد کلي د ملک څنګ ته د سروزرو په صندق بدل شو. دی نژدې ورغی چې وايې خلي. ملک پړانګ شو. حمله يې وکړه. لالټي په کټ کې نېغ کېناست. بدن يې رېږدېده. سا يې سوزېدله. په دوو نورو کټونو کې مور او لور پر ځانونو ټيکري کش کړي وو. په درانه خوب ويدې وې. په ګاونډ کې سپي غپل. له لېرې د شرشرې او سورلنډي غږ راته. مګر د لالټي زړه تر چوېدو تنګ و. لکه جهان چې ورباندې پرمخې پروت وي. بس په ژوند کې يې يو شی غوښت، چرس. مجنون به هم په ليلا پسې دومره لېونی نه و. نور نو يې نه د ښځې د قهر خيال ساته، نه د لور د خفګان. خړ څادر يې په اوږه کړ. پاڅېد. د تازه پچو بوی و. مېږه وبغېدله. ده وهم نه کتل. دروازه يې خلاصه کړه. پرسرک چپ لاس ته وخوځېد. تر تورو ځېليو لاندې شګو غژه هار کوه. لږ مخکې په نرۍ لاره د غره په لور وګرځېد. د موبايل څراغ يې ولګوه. د وچ خوړ په غاړه روان و. نرۍ شمال يخ ولګېده. ورسره يې د زړه تنګون ورو ورو کم شو. ايله يې شپه او ډار وپېژندل. پښه نيولی شو. مګر نن يې بېرته ګرځېدل په خيال او خاطر کې هم نه راتلل. يا په چرسو شهيد يا غازي. له خښنو تيرو يې اتومات پښه اړوله. هرڅو مره چې يې فکر روښانه کېده هغومره يې وېره زياتېدله. غوږ ته يې شرپه هار راغی. زړه يې وډېږد. ودرېد. شاوخوا يې رڼا واچوله. د خپلې نيا د شيشکو کيسې ورياد شوې. اوس هرې غټې تيږې ته ځير کېده. بالاخره د ماټو خوړ بوی ولګېد. د غره په بېخ کې د پلنو بوټو تور ځنګل ته ورسېد. ملايانو آذانونه وکړل. سودا يې شوه چې ښځه او لور يې ويښه نه شي. په ماټو تېز ننوت. د چينې په نريو اوبو کې يې ځېلۍ وشړپېدلې. کړوپ کړوپ مخکې لاړ. د ګټو بوټو منځ ته يې رڼا واچوله. نه زېړپاکټ و، نه چرس. زړه يې بيا هماغسې تنګ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جیګ غږیې کنځا وکړه. مخ یې شاته واړوه چې ووځي. نابېره دوه تورې او جیګې بلاګانې یې خولې ته ودرېدلې. درنده سپېړه یې په مخ وخوړله. له چیغې سره یې موبایل له لاسه ولوېد. چررر میتیازې یې له خښتګه تویې شوې. درب شو په ځمکه ولګېد. سیمساره په منډه له ماڼو ووتله. د غټې تیږې لاندې پټه شوه. د لالټې د جسد دپاسه په هوا کې د سړي څېره ښکارېدله. لکه پر توره تخته د تباشیر رسم. مخ یې ده ته ورته و. خو منظم، لکه له نایي ځخه چې راوتی وي. ترنامه لاندې تنه یې نه وه. رسم په هوا کې یوې او بلې خواته لاړ. لکه سرګردانه چې وي. بالاخره کلي ته روان شو. په نیمه لاره کې یې دوه تنه ولیدل. په غورو غورو بره تلل. دی د توتو د نیالګیو پر سر تېر شو. کورونو ته ورسېد. تر سرک لاندې په ویالې کې سړیانو او دسونه کول. په حویلیو کې یوه نیمه ښځه ګرځېدله. مروې له کټونو توشکې ټولولې. مور یې له بهره راغله:

– میرا ثمرې ایچېرته نشته. خدای خو دې زر په تخته کې چپ تپ خلاصه شمه!

بیک یې له کوټې راوباسه. لور ته یې وغورځوه:

– مریه! چیشي ته ولاړه یې؟ هه، واچوه کالي واچوه!

نجلۍ زړه نا زړه کوټې ته ننوتله. لکه پر مور چې له باور سره سره په دغه کار کې خیر نه ویني. له فلزي بکس ځخه یې یوه غبرړه جامې ووېستلې. د کوټو مخ ته یې په کټ وغورځولې. ښځه له ځان سره ګډه وه «غوا او مېږه ام په توړی خرڅومه. د خپلو بچو سره به یوځای شي. دی دې سنکتیا وخوري!» په ژړا شوه «ټول عمر ورسره په شرمو شرمېدلې یمه» د تباشیر رسم د مور او لور په غوږ کې چیغې وهلې:

– لعل محمد مړ دی. های! اورې؟ لعل محمد مړ دی.

دروند غږ یې انګازې کولې. خو هغوئ نه اورېده. رسم کله د یوې له مخ سره ځان جنګوه کله د بلې. کله یې له مټو د کشولو کوشش کوه. مګر چا نه احساسوه. نجلۍ درګرده په بیک کې جامې منډلې. د رسم زړه تنګ شو. د کوټو دپاسه لاړ. په کلي کې وګرځېد. یوې ښځې غوا لوشله. بله په لمانځه ولاړه وه. بلې په نغري کې د اور بلولو کوشش کوه. سړي له جوماته پر سرک راروان وو. رسم یې مخ مخ ته کېده. خو چا نه لیده. اوس بېخي رټا وه. رسم له ناچارۍ بېرته ماڼو ته لاړ. دوو کسو د لالټې جسد پر څادر سمه تخته اچولی و. یو تن کلي ته منډه واخېستله. رسم جسد ته مخامخ په هوا کې ودرېد. د لالټې ورپام شو:

– چیشی دی؟

د رسم دروند غږ انګازه وکړه:

– ته مړ یې.

– وی، ښا. ته ایزرایل الی سلام یې! ستړی مشې یارو! هی په خدای! ای پام دې دی؟ منږدواړه بېخي غبرګونکي ښکارو. ونیسه نو! خپل ورور ته یو سګریټی خو پیدا که کنه! ګران درباندې نه یمه؟

– اخله ـه ـه! عزرایل چېرته دی؟ زه ستا اروا یم.

– ډک یې که ـه ـه!

– بس دی! ډېر دې ډک کړل. دغه حال ته یې ورسولې. نور دې نه پرېږدم.

– چیشی چیشی؟ ته کم د سپي زوی یې؟ لوېشتینکه!

– داح، یو خو ستا خوله نده، ډېران دی. د سړیتوب خبره به ترې وانه ورې.

– څه ستا په سړیتوب...

– چوپ! کنځا نا!

– اوهو! اوهو! امرونه ام کئ! ای ای! کور کې خیریت دی؟ لوی واړه ښه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بس! ماسره به سم غرېږي! يو مې په نشې، بل په کنځا زړه تنګېږي. سر مې ګرځي. سا مې بندېږي.
– اها! خپله قواره دې ليدلې؟ د نانځکې نه چې پښې وباسې. هاهاهاها
– دادی نو! دونيا په لېوني پورې خاندي، لېونی په دونيا پورې. ای! زه نيم په تا کې پاتې يم. چې بدن دې خوسا نشي.
– هاهاهاها، ډيز، ډيز، ډيززززز، هاهاهاها
اروا حيرانه پاتې وه چې ده ته اوس څه ووايي؟ اسويلی يې وکړ. پر خېټه يې کېناستله. لالټي سترګې تېرې کړې:
– ما! ما! لرې! لرې! په تشي مې ونه لګېږې!
– نه، زه وزن نه لرم. تشی دې ولې؟
– ډک يې که ـه ـه! ته څنګه اروا يې؟ زما درد نه احساسې.
– درد احساسوم. خو سباګل په څه شي ژوبل کړې؟
– وه خدايه! وړوند وې؟ اغه د سپي زوی دوه واره په امدقه يو ځای کې چونډې نه کړمه؟
اروا په چورت کې سر وښنډه. په تېږ راچنګه شوه. لالټي غږ کړ:
– وه وه! چيشی کی؟
– ننوځم. د نه سړيتوب دې دا کټه ده چې د عزرايل نه هم هېرېږې. پرېده نو چې ننوځم!
– نا، ما درنه غوښتي دي؟ آ؟ لکه کوڅه ډبی سپی بې سته رارواني يې. ځه ورک شه! ايجازه نشته.
– وا! ته څومره کم عقل يې؟ قاتلان پيدا که! جزا ورکه!
– ډک يې که ـه ـه! بلاګانو ته؟
– بلاګانې؟ نه نه، هغه مخپټي بنيادمان وو. پرېده نو! زه چې درننوځم، څه چې ما ليدلي ته يې هم وينې.
– ناء. نه غواړمه. رنګ دې ورک که!
– ښه؟ همداسې؟
– نو چيشی؟
– پښېمانه به شې. بيا چې زارۍ وکې، دغه مردار مخ ته دې ګورم هم نه. پوه شوې؟
– هاهاهاها، اوس دې منمه چې زما اروا يې. کنځا کوه! زړه يخوه يارو!
– دا کنځا نده. حقيقت دی.
– خير دی! چې ماسره ګرځې په کنځا به ام راشې. هاهاهاها
– نهء. زه به تا د کنځا نه راګرځومه.
– چيشی؟ ستا اغه پلار يې نشي کولی، ته خو يې لوېشتينک بچی يې.
– وبه ګورو! خبره واوره! ته خو ما نه پرېدې چې درننوځم کنه؟ هلته زما او ستا ښځې کالي ټول کړي. روانه ده.
– په مخه يې ښه! چيشی چيشی؟ اغه زما ښځه ده. بل وار دا جک ونه وهې!
– زه ستا اروا يم! زما هم ده.
– غلی! غلی د سپي زو! په دا خوله دې وهمه!
– ته؟ هاهاهاها، تا کې دومره غيرت له کومه شي؟ ای خبر يې؟ هغه غوا او مېږه هم بيايي.
– ډک يې که ـه ـه! ته خو تر ځانه ام قمقل يې ولا! ټول کور دې په شا کې. مړی پې چيشی کئ؟ هاهاها.
– وه دا څه وايي؟ اغه د لور سره د هاشم کره ځي. د هاشم او ياسين کره. پوه شوې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا وریسې!
– وه! وه! هغوئ زموږ پروانه ووژله. هېر دې شول؟
– چېرته مې هېرېږي؟ خدای ام زما ښېرا واورېدله. متړیې چپه شو. خو کشکې د دوو ورونو په ځای یاسین مړ و.
په کلي کې د ماښو خوا ته کورونه خبر شول. سړي له یو مخې ور وځغاستل. تا به ویل لالتېي یې د سترګو تور و. د هغه په نشت کې ورته کلی بد ښکاري. مګر نه، په دې کې یې خپله ګټه لیدله. له یوې خوا به د بې کسه مړي په سمبالولو کې ثوابونه وګټي. له بلې خوا به په راتلونکي کې د دوئ خپلو جنازو ته خلک ډېر راشي، په عزت به یې خاورو ته وسپاري. کلیوال ماښو ته ورسېدل. د لالتېي جسد یې په کټ کې کېښود. حیران وو چې د مړي بدن ولې شخ او سپک دی؟ چا ویل شهید به وي. چا ویل وخت کم تېر شوی دی. اروا لالتېي ته کړ:
– وینې؟ که مخکې پاڅېدلی وې خلک کم وو. غوغا به نه جوړېدله. څه خیر دی. اوس هم ما پرېده چې ننوځم.
– هاهاهاها، ښا نو چا وګټله؟ څوک زاری کړ؟ آ؟
– اخله ـه ـه! زه ستا دپاره وایم.
– ورک شه! زما دپاره مه وایه!
جنازه کور ته ورسېدله. کټ یې په حویلۍ کې کېښود. د ښځو شور او انګولا شوه. خلک ډله ډله ننوتل. مروې د پلار په ببره ږیره مخ لګولی و. چیغې یې وهلې. مور یې په کریکو زانګېدله. ویل یې ژوند مې تباه شو. اروا لالتېي ته کړ:
– دا وینې؟ ته چې هر څو مره د ډېران خلی وې، مګر دې ته منلی وې.
– هح، اسې خو د کلي ښځې ددې نه ډېرې بغارې وهي پروفیسر صیب! ما ته نصیت مه کوه ښا؟ زه تا نه ډېر پوهېږمه.
– بالکل بالکل. سړی چې هر څومره ډېر کم عقل وي، هغومره ورته ځان غټ عالم ښکاري.
– اغه ته یې ښا؟ هاو، په لور ګران یمه. او دا د مېرې او غوا رمبارې اورې؟ اغئ ام خفه دي. مګر دا ښځه نده؟ دا سخته مکاره ده. چې جوندی و مه سمه خبره مې تې وانه ورېدله نو. پرېده چې زما قدر ور مالوم شي!
– نه، چې تا په هغې دنیا کې څه لیدلي؟
– هاهاهاها مه کوه یارو. تا نشه نده کړې. بل ډول خوند کئ. او په جنت کې چې هر څونه چرس غواړې شته. اخ چې زر ورشمه. چې د چرسو په ډېرۍ ولو غړېږمه. چې د ډانګ غوندې سیګرېټې ډک کمه. هت! کش وهاااااا! چرسیان سګریټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان.
– اخله ـه ـه! ته فکر کې جنت د چرسیانو ځای دی؟
– هاو کنه. دا نور خو د جوند په خوند نه پوهېږي. خدای پاک یې ولې جنت ته راولي. الته به ام بېروس ناست وي. چې او ښیار ښکاره شي. د عشق په ځای به حورو ته نصیتونه کئ.
– تووووبه! ښه څه! ته چې نه یې، لور او ښځه به دې څه کئ؟
– خوشالي به کئ، ګډېږي به. څوک په مړي پسې مړ دی یارو؟
– دا نو د سړي خبره شوه؟ هو رښتیا، ته خو سړی نه یې. د خرو سره هم فرق لرې. هغوئ یوه لکۍ لري، ته دوه.
اروا ترې روانه شوه. ده ورپسې غږ کړ:
– ډک یې که ـه ـه! ښه ده چې ته بې لکۍ خر یې. هاهاهاها
∞∞∞∞∞
په سهار کې له هرې خوا د مهترلام بازار ته خلک خوشې وو. چا پلې ځان رسوه، څوک پر بایسکل انډی انډی کېده، چا رېړه ټېل وهله، څوک په رکشا کې تنګ ناست و. پر سرکونو جم او جوش ورو ورو زیاتېده. هر چېرته د قلفونو کړسه هار او د آهن چادر غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هار جيګېده. سباګل د دکان په ويترين، جعبو او دېوالونو کې د سروزرو ګاڼې وشمېرلې. احتياط يې کوه. هابله ورځ د خوراکي توکو د سراى چوکيدار په غلا نيول شوى و. هغه دومره ښه سړى ښکارېده چې وروسته تر نيول کېدو هم ځينو باور نه کوه. د غله کار له ورايه ښکاري. قلف الوتى او دکان تش وي. مګر د چوکيدار غلا څوک ليدلى نه شي. لکه د پيسو له بنډل څخه چې يو زرګون وباسې. يوازې د بنډل په شمېرلو معلومېږي. اوس ګاڼې پوره وې. له شتري واسکټه يې موبايل وباسه. ډاکټر خوشال غريز پيغام پرېښى و «پلاره سلام! سکال کابل ته رانغلې. هوا ډېره ښه ده. راځه چکرې به ووهې. نوي ماينات به دې وکم. له غوږ سره ګوره ډېر پام کوه!» سباګل اسويلى وکړ. په موبايل کې يې شمېرې واړولې. د لالټې په نوم يې ګوته کېکاږله. ښځينه غږ وويل چې دغه شمېره له ساحې وتلې، يا ګل ده. د پښنو تړپى شو. پلن ټيټکى ګاونډى يې د دکان مخ ته راغى:

– الکه سباګله! نن غرمه دې د ډوډۍ وار دى. د پسه کړايي به راکې!

– وه وروره ګله! پرون دې وخوړله. د وينو غوړ به پيدا کې. نن به درله لونګينه ترکاري راوغواړمه.

– ښا؟ زمنږ په وار کې د وينو غوړ نه پيدا کېږي، ستا په وار کې پيدا کېږي؟

– په ايمان که دروغ وايمه! دغه دى داه! امدا اوس مې ډاکټرزوى راله ويلې چې غوړ ونه خورې.

نورو دکاندارانو هم غږ کړ «د پسه کړايي خورو، کړايي خورو...» سباګل سپينه خولۍ په سر کېکاږله. شايې وګرځوله. لکه خبرو ته چې وخت نه لري. ته وا شپږم حس يې وايي چې پر لالټې کوم څه شوي دي. د هغه په شمېره يې بيا ګوته کېکاږله. اوس هم بنده وه. تندى يې راټول شو. په دکان کې وګرځېد. موبايل يې لکه پکى خوځوه. ترڅه ځنډ وروسته يې بيا کوشش وکړ. زنګ تېر نه شو. سپين ځادر يې له چوکۍ څخه واخېست. دکان يې بند کړ. روان شو. ګاونډي وريسې نارې کړې:

– اله چې سباګل وتښتېده! وه الکه اى! راوګرځه! د کړايي نه تېر. بيا دې څوک ونه غولوي.

دکاندارانو هررر وخندل. خو سباګل لکه فيلسوف په خپلو اندېښنو کې ډوب و. په لاره کې يې بيا د لالټې شمېره ووهله. ښځينه غږ هماغه خبره تکرار کړه. دى ورته برګ شو «غلې د چرچري لورې!» د سالاو اډې ته ورسېد. ميدان تش و. د سورلۍ موټر نه ښکارېدل. نيم دکانونه لا بند وو. ځوان دکاندار د اوږو او وريجو بوجۍ بېرته دننه کولې. دده په ليدو يې غږ کړ:

– سباګل ماما! خبر شوې؟ لالټې بېچاره خو لاړ.

– وى نا. انا لله وانا اليه راجعون، دا اوس رښتيا ده؟

– هاو وا. امدا اوس مې ابا ټليفون کړى و. بېچاره! ځوانه لور او ځوانه ښځه يې پاتې شوه.

– اخخخخ، خداى دې وبښي! وروره ګله! ډېر جانانه سړى و. قاتل څوک دى؟

– خلق وايي نيمه شپه کې پېريانو ماښو ته بيولى. الته يې زندى کړى دى.

– نا، پېريان ناحقه په چا غرض نلري.

– اغه نيمه شپه کې متيازو ته وتلى نشو. نو ماښو پورې څنګه لاړ؟ ته وايې چا به وجلى وي ماما؟

– ماله څه مالومه ده؟ اسې خبره مې وکړه. تاسې جنازې له ځئ؟

– هاو کنه. په دا سبايي کې دوکان خوشې تړمه؟ وه الکه شېرو اى! منډه متړ وباسه کنه! څه ته ولاړ يې؟ زر کوه!

– وروره ګله! زه هم درسره ځمه.

– هاو کنه ماما. ستا خو انډيوال و. ته لړ په تخت کېنه! اوس الکان راټولېږي.

∞∞∞∞∞

دوه سپينې پېغلې د خوب په لاجوردي بلوزانو او پتلونانو کې په پراخه زينه لکه جوړه کوترې کوزېدلې. د نصواري ښيښې په کټاره يې تنکي لاسونه ښويول. پر دېوال رنګارنګ منظرې شاته پاتې کېدلې. پېغلې د دويم منزل سالون ته کېوتلې. د نصواري کوچونو په منځ کې د نصوراى ښيښې پر مېز خواړه منظم اوبدل شوي وو. دوئ په زېړچکه قالينې قدمونه واخېستل. په کوچ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ په ځنګ کېناستلې. په سوري سوري زينتي دېوال کې دننه يې د برېتور نيکه نيکټايي داره عکس ته وکتل. څراغونو روښانه کړې و. د کور لويوالي، ښکلا، پاکوالي او د هر ډول سهولتونو شتون ذهن ته سکون ورکوه. کړس شو. له څلورو دروازو څخه يوه وازه شوه. هېوادیار سندره زمزمه کوله سالون ته راغی. نجونې وبنګېدلې. ویل پلار بیا په کار کې کومه لویه کامیابي ترلاسه کړې؟ خو پوښتنه يې ونه کړه. د هېوادیار اصول وو (د کار کیسې په کور کې مه کوئ، د کور کیسې په کار کې) د اوږدې کمڅې نجلۍ د پنېر ټوټه په ډوډۍ کېښودله. ويې ویل:

– پلار جانه! سپین پکول له سپین واسکټ او شتري جامو سره اور لګوي.

– مننه مننه. زما ذوق به منئ!

– امم مګر په دا تک تورپېکي کې بیا سمدم شازاده ښکارې.

پلار يې وکتل. نجونو ځانونه ناګاره ښودل. لکه له مصنوعي وېښتانو چې بيخي خبر نه لري. دا راز يې يوازې ښځو ته معلوم و. که هغه پوه شوی وای چې میندو يې لوڼو ته ویلي دي نو قیامت به يې جوړ کړی وای. اوس هغه وپوښتل:

– نا نو، زما په وېښتانو کې کوم ورانی دی څه؟

د چکې وېښتانو نجلۍ څو میاشتې له خور څخه مشره وه. هغې د مربا د مرتبان سر خلاص کړ. ويې ویل:

– هو کنه. د الکانو سټایل دې لګولی دی. دسې ښکارې لکه زمونږ ورور.

نجونو کټ کټ وخندل. هېوادیار هم ورسره په خندا شو. دوه ښځې له بېلو بېلو کوټو ووتلې. تې خواره کمکیان يې پر اوږه اچولي وو چې فیشن يې خراب نه کړي، او د سروزرو درانده سيټونه ونه شکوي. هغوئ د پاچا د وزیرانو په شان د هېوادیار دوو خواوو ته کېناستلې. دوه کمکیان واخېستل. ښکل يې کړل. هغوئ د تل په شان دده په مخ منګولې ولګولې. ځکه خو يې پړانګان بلل.

جیګې نرۍ ښځې نجونو ته امر وکړ:

– اله خویندو او ورونو ته غږ کئ اله! چې ناوخته ویده کېږي امدا يې سزا.

نجونو دریم منزل ته منډه واخېستله. د هرې کوټې دروازه يې ټکوله، بیا يې خلاصوله. د پاڅې پاڅې غږونه يې راتلل. شېبه پس ډله ماشومان راکېوتل. چا سترګې سولولې. چا اسويلي کول. د هرې ښځې بچیان د هغې خواته کېناستل. میندو ورته لکه په يوه قومانده ګیلاسونه له جوس ډک کړل. چې چا د چا تقلید کوه، معلومه نه وه. جیګې نرۍ ښځې خپلو بچیانو ته کړ:

– واخلئ جوس وسکئ چې اشتیا مو پیدا شي!

ماشومانو لکه د محبس بندیان، ځوړندې ککرې مږې وخوځولې. هېوادیار وپوښتل:

– ولې مو مخونه داسې بې خونده نیولي؟ وخاندئ! ټوکې وکئ!

ښځو هره مږۍ لکه ګولۍ دننه په ژبه کېښودله، چې د شونډو رنګ خراب نه شي. نرۍ مېرمن د بچیانو په ځای ځواب ورکړ:

– ځنګه به وخاندي؟ مکتب ته تګ ندی، قیامت دی.

کمکیانو د هېوادیار مصنوعي وېښتانو ته لاس اچوه. دا يوازینی کار و چې دده نه خوښېده. يوه ورځ خو يې په همدغه عمل خپله مشره لور په اته کلنۍ کې ووهله. هغې د پلار دومره غصه کله لیدلې نه وه. ډېر يې وژړل. مور يې مجبوره شوه چې د مصنوعي وېښتانو راز ورته ووايي. نجلۍ بیا هر راز خپلې میرنۍ خور ته وایه. میندو تل تاکید کوه چې پلار پوه نه شي! که نه، دنیا به بل مخې واړوي. اوس هېوادیار کمکیان بېرته میندو ته ورکړل. نرۍ ښځې ته يې وکتل:

– ای جینۍ! غوصه نا. زما بچیان به په مینه پوی کی. چې نشې کولی ستا کمزوري ده. ځئ بچیانو! نن رخصتي ده.

ماشومانو له ډېرې خوښۍ چیغې ووهلې. پلار يې په مخ مخ ښکل کړ. کوټو ته يې منډه واخېستله. تا به ویل سویان د ګیدړې له وېرې ځانونه سوړو ته رسوي. هېوادیار په موسکا ورپسې کتل. یوازې دواړه پیغلې پاتې وې. نرۍ ښځه په غصه شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا څه کې؟ دونه نازولي یې مه بلدوه! بې تعلیمه بچي مې نه خوښېږي.
چاغې ښځې شونډې واچولې. د چکۍ والا پېغلې ته یې کړ:
– وخوره لورې! ډوډۍ وخوره! چې لږه غوښه والې! بیا چې کوم دی خواره مېښه درنه سازه نشي.
نرۍ ښځې غږ کړ:
– کترې مه وایه! کاسه دې په بوین سر اړومه!
– وۍ خور بې بې. ته چې کوم دی سمه شیشکه یې! تا له ما څه ویلې؟
– اوح اوح اوح، مکارې ته ګوره؟ زه چې تا غوندې مردار خورې سره ډوډۍ خورمه شو کروباسه! پوېه شوې؟
– څه څه؟ مردارخوره دې خپله ممې ده! د شومېړک لورې!
مېړه یې پکول په سر کېښود. په قهر شو:
– بس! بله خبره وانه ورمه!
مخ یې چاغې ته کړ:
– ګوره! که دې بل وار کترې ویلې وې...
– څه به وکې، هه؟ کال مې د واده نه کېدو بنه دې راباندې راستله. نور به څه وکې، هه؟
– ګوره! سل واره جوول شوې جاولې بیا مه جووه! خوند نکئ. او دا مه وایه چې څه به وکې؟ ما په تاسې کې فرق ندی کړی. په زوره ځان له لانجه مه ګوره، ښا؟ ونیسه ته ام تکړه شه! دې غوندې په خپلو بچو درس ووایه!
دې کې ټیټه نرۍ ښځه له پتنوس سره په زینه راوختله. هېوادیار په شونډو ګوته کېښودله. دواړه مېرمنې غلې شوې. ددوئ په عمر خلک معمولن تجربه لرې. پوهېږي چې پردي خلک تر هغو راز ساتي څو چې یې پکې ګټه وي. وروسته بیا د راز په افشا کولو خپل مهموالی ثابتوي. ټیټې نرۍ ښځې نیمې پخې هګۍ دده مخ ته کېښودلې. هېوادیار سترګې جیګې کړې:
– فاطمې خاله! تا له مې ویلي وو ښځو سره مې بازار له ځه.
فاطمه خاله له لېرې ځوانه ښکارېدله. مګر له نژدې یې مخ ګونجې و. هغې اول ښځو ته، بیا هېوادیار ته وکتل. ویې ویل:
– امداسې کومه ریس صیب.
– پرون دې نه وو کړي.
– دلته کار ډېر و.
– پرې یې ده! چې راغلې بیا یې وکه!
– صیي.
هغه بېرته اول منزل ته کېوتله. پېغلو سرونه ښکته اچولي وو. ډوډۍ یې تېزه تېزه خوړله. لکه د پېښېدونکي کړکېچ اټکل چې یې کړی وي. هغوئ لیدل چې د پلار او میندو ترمنځ یې نا اعلان شوې سیالي روانه ده. دی غواړي هغوئ په کنټرول کې وساتي. هغوئ غواړي آزادي واخلي. اوس دواړه ښځې تروې وې. د چاغې د خال والا زنه وخوځېدله:
– د خبرې نه ړومبی لږ سوچ کوه! فاطمې خاله له مو مه شرموه!
– ایخ خبره نشته. اغه لکه مور داسې ده.
نرۍ برګه شوه:
– تا ته به مور وي. مونږ ته نده. چې زوړ شوی یې د خدای رضا ده. په مونږ کار مه لره!
سرۍ هم برګ شو. ښځه یې ټېل وهله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د زوړ شوي نه دې مطلب څه دی؟ هه؟
– وار مه کوه! ماغزه دې ختم شوې. حوصله دې نشته.
پیغلو سر نه جیگوه. لکه کټل چې یې مداخلې ته مجبوروي. او دا بیا مشکل غټولی شي. چاغه ښځه موسکۍ وه. هېوادیار هغه هم په تېره منگوله په مخ چوخه کړه:
– ته څه له خاندې؟ هه؟
د ښځې موسکا لاړه. تکه سره شوه. پیغلو خوراک ختم کړ. کمکیان یې له میندو واخېستل. اول منزل ته کېوتلې. هېوادیار مخ ښځو ته واړوه:
– گورئ! ښه یې واورئ! د ناموس خبره کې یوه ذره اخوا دېخوا نه منمه.
چاغې سترگې جیگې کړې:
– ته چې کوم دی لېونی شوی یې. دا څه وایې؟
– آو، سم ـ مې به په لاره ځئ! پیغلې لورگانې لرمه. چې اغئ بې لارې نشي گورئ!
– یه پروردیگاره! ای ته غر په پر مه پټوه، ښا؟ خپله چې هر څه کی اغه په مونږ ماچوه، ښا؟
نری ښځې چاغې ته لاس جیگ کړ:
– ته صبر صبر! وه سړیه! کترې کنایې پرېده! سمه خبره وکه! مونږ نه کوم بد کار شوی؟ څه دې اورېدلي؟ څه دې لیدلي؟
هېوادیار په سړه سینه، په دروند غږ وویل:
– نا نو، بد کار چې وشي تاسې به جوندۍ گرځئ؟
– ښه نو ولې؟ ولې په مونږ بې باوره یې؟
– بې باوره نه یمه. خو ما لیدلي. پیسه داره ښځې چې هرچرته واره برابره شي، یارانې جوړئ.
– سوچ دروغ. ښځو کې سرو غوندې اوربل نه وي.
– ما په خپلو سترگو لیدلي.
– چېرته؟
– ته یې څه کی؟
چاغې غږ کړ:
– په خوب کې یې لیدلي. خوشې خو په شپه کې چغې نه وهې.
– په ویښه مې لیدلي. په خپل دکان کې.
د دواړو ښځو له خولې «وی،ی،ی،» وخوت. هغوئ هرکله د مېړه خوله او موبایل لټوه. څو د هغه ناروا رابطه له بلې ښځې سره ومومي. هسې نه وه چې غصه ورتلله. مېرمنې تر هغو پورې مېړه لکه قیمتي غمی ساتي چې دا یې یوازینۍ ښځه وي. د بلې ښځې له کولو سره مېړه لکه د خیرات کاسه شي. په دوئ یې فرق نه وي چې چېرته پرته ده؟ او څوک پکې لاس وي. اصلن ښځو غوښتل د مېړه د ناروا اړیکې په موندلو د هغه غرور مات کړي. څو په کور کې یې قوماندانې ختمه شي. مگر هېوادیار هېڅکله کیسې نه کولې. خبرې یې ټولې د کور په روانو مسایلو څرخېدلې. اوس چې هغه خپله اقرار وکړ، د ښځو په څېره کې خوشحالي وبرېښېدله. ایله موقع په لاس ورغله. نری خپل تندی تریو ونیو:
– الاااااا! په تا موځونه ایساب کوه. ته خو د سې مردار خور شی وختلې.
– خوله سمه خوځوه! زه نه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاغې کړ:
– غلې غلی! اوس چې کوم دی خبره دې د خولې نه ووتله؟
– نا ، څنگه وویمه؟ ښه ځا ، اوس مړ دی. خدای دې وبښي نو . پلار مې و.
د ښځو سترگې تنگې شوې. په سوري سوري زينتي دېوال کې دننه يې د خسر نېکټايي دار تصوير ته وکتل. هېوادیار وويل:
– په خيرخانې کې زمونږد خیاطۍ دوکان و. د ښځو جامې مو گنډلې. د يو پيسه دار سړي ښځه وه. د جمعې په ورځ راتله. پلار به ماله پيسې راکړې. لرې هوټل به يې وښودو. ويلې څه کباب راوړه. وايه زما مخ کې يې پاخه که! زه به کباب له خوشاله ومه. چې بېرته به راغلمه ښځه به تلې وه. گاونډي الک پوی کړمه چې پلار ما ولې لرې لېږي. نور به مې په نزدې هوټل کې کباب واغستل. د مارکېټ مخ کې به ولاړ ومه. چې ښځه به په زينه کېوتله، زه به دوکان ته وختلمه. بیا د ښځې مېړه پوه شوی و. په پلار پسې مې گرځېدو چې ويې وجني. مونږ ډک دوکان، ډک کور پرېښودو. پېښور له وتښتېدلو.
ښځو يو بل ته وکتل. دا هم ورته لويه کاميابي وه چې سړی په کيسو راغی. خير دی. وروسته به يې خامیانې راووځي. نرۍ کړ:
– که ته وې که دې پلار ، موهمه نده. مونږ اسې ښځې نه یو ښا؟
– پوېږمه. ټولې سمې ښځې وې. سم جوند لرې. بس په مغزو کې يې ډزوشي. گورئ چې دا قيصه بچو له ونکئ!
ښځې په خوراک اخته شوې. هېوادیار چې ډوډۍ ختمه کړه د پينځم منزل تالار ته وخوت. هلته هېڅوک نه و. دروازه يې بنده کړه. د پينگ پانگ تر مېز تېر شو. له سپين واسکټ څخه يې نوی سيمکارت په وړوکي موبايل کې واچوه. واسکټ يې په سپينو کوچونو وغورځوه. د سنوکر مېز ته ودرېد. په غټ موبايل کې يې نوې شمېره مسېج کړه. بیا يې زنگ ووهه. دواړه موبایلونه يې د مېز په ژۍ کېښودل. غلې غلې يې زمزمه کوله. د سنوکر لرگی يې واخېست. سپينه دانه يې ووهله. هغه کړس له شنې سره ولگېدله. د کړښې هاخوا سړی سورور مېز ته ناست و. په کمپيوټر کې يې کوم څه لوستل. شاته يې د افغانستان اقتصادي نقشې ته وکتل. وروسته يې په اوږدو گوتو د مېز له جعبې کتاب واخيست، چې د کمپيوټر د معلوماتو کره والی معلوم کړي. دې کې ترنگه هار شو. د مېز له سره يې غټ موبايل جيگ کړ. شمېره يې وکتله. له موسکا سره يې اوږد مخ گونجې وکړې:
– هېوادیار صيب! ښه وخت کې دې ټلېفون کړی. مراجعين څه چې مامورين لا راغلي ندي. چې بیا دې زړه د سنوکر بايللو ته شوی څنگه؟
– وزير صيب! تصافات کله کله پېښېږي.
– هاهاهاها ، تېر وختونه باد يوړل. نور به يوه لوبه ونه گټې.
– ته لږ اوصله وکه کنه! پته به يې ولگي. ما ويلې نن نه درځمه. که زهيره کېږې نا ، له آفيسه ووځه! واش روم ته شه!
وزير پاڅېد. مېز يې تر زنگنو و. د تورې کورتۍ لاندې د سپين کميس لمن يې په منگوله ووهله چې هواره شي. ويې ويل:
– يو خو تا دا پېښوری لهجه پرېښودله. کابلۍ ته شه! ته په اصل کې د پروان ولايت يې، کنه؟
– هاو. پېښور کې مې سکول کړی. شناختي کاټ لرمه.
وزير د جيگړي کوچونو او الماری تر منځ قدمونه اخېستل. د ښيښې پر مېز له رنگارنگه مېوو څخه يې دوه بادامه خولې ته واچول. د احمد شاه بابا د لوی تصوير څنگ ته دروازه يې ټېل وهله. وړوکي دهلېز ته ووت. ويې ويل:
– په ياد مې دي. ته خدای وهلی د امغه سړي د ښځې سره جوړ وې چا چې درته زوی وويلې، په مکتب کې يې واچولې، شناختي کارت يې درجوړ که، د تاريخي اثارو په توجارت يې پوی کړې، ستا کورنۍ يې له غريبۍ وباسله...
– نا ، اغه ښځه شنډه وه. خاوند ته يې د دويم واده جزا ورکوله. زه خام ومه. ورک يې که! مه يې رايادوه!
– هاهاهاها پخوا دې راته هره خبره کوله. اوس پې شرمېږې. دا د مقام تاثير دی. د مقام دپاره کابلۍ پښتو هم ووايه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه فرق لري؟ دې کې عربي ډېره ده، اغې کې انګرېزي. ښه ځا، پوهېږمه. دا کابل دی. دلته به کابلۍ ویمه.
هېوادیار د سنوکر دانه بیا ووهله. کړس شو له نورو سره ولګېدله. وزیر لوی تشناب ته ننوت. ټلیفون یې بند کړ. هندارې ته ودرېد. په شناوۍ ږیرې یې لاس کش کړ. د سر د لنډو وېښتانو یوه برخه یې ولاړه وه. کې یې کاږله. ونه شوه. د الماری دروازه یې خلاصه کړه. د عطرو یو بوتل یې واخیست. ګوته یې لمده کړه. د غاړې په دواړو خواوو یې ووهله. نوی سیمکارت یې په نوي موبایل کې واچوه. په لوی موبایل کې یې د هېوادیار د نوي سیمکارت شمېره وکتله. هماغې ته یې له وړوکي موبایل څخه ټلیفون وکړ:
– هېوادیار صیب یې؟ هاها، دا دی خوړ ته راغلمه. موږ په کلي کې د تشناب کارونه په خوړ کې کول. ښه، دا د څه دپاره؟
– احتیاط ښه دی. ویمه چې ستا په دفتر کې مایکونه او کمرې لګېدلې نه وي.
وزیر په تشناب کې کموډ، شاور او ځراغونه له نظره تېر کړل. بیا په خندا شو:
– پیسه داري او مقام د ځنګله د ځناورو په منځ کې اوسېدل دي. هره ګړۍ د حملې امکان وي.
– او د داړل کېدو حوصله به هم لرې! ما ویلې لالټي بېچاره وفات شو.
– خدای دې وبښي! څه پوه شوې؟
– یاسین فون کړی و. بیا سباګل ام تپوس وکو. رښتیا وه.
وزیر لاس د نل په اوبو کې لوند کړ. په ولاړو وېښتانو یې ووهه. ویې ویل:
– ښه نو اوس؟
– اوس به یاسین د جینۍ سره واده وکي. مځکه به اوتومات دده شي. مرحوم همدا یوه لور لري کنه.
– ښه نور؟
– مونږ به مځکه د یاسین نه واخلو.
وزیر په هنداره کې ځان ته ښه وکتل. وېښتان یې سم ناست وو. او به یې بندې کړې. ویې ویل:
– خدای دې وکي چې په دې وارزي.
– بالکل ارزي.
– هېوادیار صیب! ستا خدمت د قدر وړ دی. ډېرې ډېرې مننې!
– نانو، داسې مه وایه! زما او ستا خورورري ده. ځکه مې اخېر ځل سنوکر درله بایلودو هاهاهاها.
∞∞∞∞
د سالاو د بېلابېلو کلیو خلک شربت خېلو ته روان وو. ښځې لرې ښکارېدلې. اکثره زړې وې. ټولو د لالټي بې کسي، عاجزي او مجبوریتونه یادول. او داچې ځومره ربړې یې وګاللې. د معتادۍ علت یې هم همدا ښود. ویل لونډو ته ښه پلار و. خلک یې په خېلو ټوکو خندول. دروغ یې هم د نورو د خوشحالولو لپاره ویل. د هغه په لیدو به غم هېر شو. جنتي انسان و. د دغو خبرو په اورېدو به نابلده سړي ته لالټي سم قهرمان ښکاره شوی وای. څه پوهېده چې په ژوندوني همدغو خلکو د هغه همدا ښېګڼې نه لیدلې. هرچا تر خپلې وسې سپکوه. خلکو د جنازې کټ له کوره وباسه. د ښځو چیغو زور واخیست. کټ یې پر سرک کېښود. په سلګونه سړې ترې راتاو شول. ډبه شکله موټر تېز راغی. د کلسري ماشوم ځلور تورې وزې وترېدلې. سره چرګه په تېښته کې وکړېدله. سپین سپې د چنار له سیوري وغپل. موټر تش شو. سباګل وروستی کس و. له دروازې یې ځان په خوارۍ وباسه. کلیوال یې بې حده چاغښت ته ځیر شول. هغه د نورو په شان له لمر څخه سر په سپین ځادر پټ کړ. د مړي لیدو ته ورغی. ستړګې یې ډکې وې. د خلکو شور شو. ځینو ویل جنازه په پښو وړل ثواب لري. نورو موټر ته ترجیح ورکوله. یوازې یاسین او هاشم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټه تیږه جدا ناست وو. غلي غلي غږېدل. اروا ته يې پوښتنې پیدا کړې. نژدې ورغله. یاسین د څټ د برګ دسمال څنډه خولې ته نیولې وه چې څوک یې وانه وري:

– ولاچې بیا ام ویرېږمه ابا.

هاشم د غټ څلور کونجه مخ شنې سترګې ځمکې ته واړولې. غږيې ټیټ و:

– غلی شه! ایڅوک نه خبرېږي؟ ملاذان سره ماڼو کې څوک څه کئ؟

یاسین د تورو سترګو له کونجه سباګل ته وکتل. بېرته یې مخ پلار ته واړوه:

– هاو، بل څوک خو نه و، خووو، نورې لارې وې. وجلو ته ضرورت نه و.

– وه خدایه! زه درته ویمه ایڅ خبره نشته. د ښځو غوندې پړنګېدل بس که نور! خلق يې اوري.

د اروا سترګې ټېغې ټېغې وختلې «ښه ښه ـه ـه! قاتلان دوئ دي» خلکو جنازه موټر ته جیګه کړه. د لالټې ښځه او لور ورسره کېناستلې. چې د جنازې تر لمانځه وروسته یې اخېر ځل وګوري. اوس یوازې دوئ ژړل. فضا درنده او خلک غلي وو. نه معلومېدله چې له لالټې سره په خپل چلند پښېمانه وو، که د هغه بې روحه جسد د خپل مرګ صحنه وریادوله. موټر ورو حرکت وکړ. تا به ویل درنده فضا په سختۍ له ځان سره کشوي. ټول سالاو ورپسې و. په دې منځ کې اروا لکه مرمۍ لالټې ته ورغله:

– هله چې پیدا مې کړل. پیدا مې کړل.

– چیشی؟ چیشی؟ چرس؟

– داه! ملامت نه یې. نشه او له حمله په مغزو کئ. وایم وګرځېدلم، قاتلان مې پیدا کړل.

– اووو ښا! دقه جاسوس مخلوق مې نه خوښېږي. مخامخ درته منکۍ منکۍ کېږي. پسي شا کنده کیني.

– چا ته؟ خلک ما نه ویني. نه مې غږ اوري. زه ستا اروا یم! زه او ته چې یوځای شو مکمل انسان جوړېږو.

– بدبختانه.

– څه شی، څه شی؟

– ښه ځا پرېده! یو خو ستا اواز، لکه د خیرات د بند دېګ نه چې راوځي. عوم عوم، عوم عوم.

– بس که بس! ستا په پزه کې بنګېدلو څخه اوس هم صفا دی.

– ډیز، ډېز، ډیززززز! ښه ځا، د چا قاتلان دې پیدا کړل؟

– وه وه وه! ماغزه دې بیا چارج نه لري؟ ستا قاتلان کنه.

– اووو، ښه ښا، څوک دي؟

– یاسین او هاشم.

– ډک يې که ـه ـه! هاشمټی؟

– هو. زهرجنه مېوه له زهرجن بوټي پیدا کېږي ښه؟ زوی یې ویل وېرېږم چې خلک به پوه شي چې موږ وژلی دی.

– ښاااااا! دسې د سپي زامن دي ای.

– ښه نو څه کی؟

– ایڅ. بلا ورپسې! ما ویلې ته بل کار وکه! دا خلق وګرځوه! ما دې پاس د غونډۍ په سر ښخ کې! نېټ کې زمنږ د یو لیکوال ام امدقه ارمان و.

– حمم! جالبه ده. د لیکوال په مقصد خو پوهېږم. چې ته هلته څه بلا غواړې؟

– زه؟ چې نر غونډې سیګرېټې وهمه، او ټول کلي راته جینګې داړې ګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ها ها ها ها ، ای تا څه وویل؟ ته دې په خپله خبره پوه شوې؟
– بالکل! تا قمقل ام پوېيو مه. دې ته وصیت وايي ښا ؟
– هو . د رواني مریض د غچ اخېستلو وصیت. دومره نر يې پاڅې له قاتلانو څخه غچ واخله!
– وه په تا پورې څه؟ ومې ويلې نه يې اخلمه. ډېر يې ښه کړې. نه يې اخلمه.
د لالټې زړه ډک شو. بيا يې وويل:
– ښه يې کړې. دونيا کې چيشي دي؟ هرڅوک به را باندې را خوشې و. اين ما شومانو په تېږو ويشتلمه. چا ورته نه ويلې چې ولې؟ دا ښځه مې نده؟ د جوند نه يې زړه راتور کړی و. وارونه، ښېرا ، اله سر دې وخورمه پټې دې ندی لو کړی، اله خاورې دې په خوله شه کالي مې نشته! اله خدای دې مړ که غنم جرندې ته وېسه! ...
– ها ها ها ، ته اوس په دې ژاړې چې په تا يې کار کوه؟
– نااااا! په دې جاړمه چې دا د سپي لور بيا په ما ډېره ګرانه وه. پوېږې څونه سخته ده چې يو څوک په تا ګران وي، او اغه دې په بلا وهي؟ ته يې په يوې خوږې خبرې پسې مرې، او د اغې ښه خبره ښېرا وي؟
– نو څه يې کړې وای؟ ته نه د ځانه خبر وې، نه د جهانه.
– څنګه نه ومه خبر؟ دا کارونه دې ادې کول؟
– ادې ته خوله مه اچوه!
– ښه کومه. اغه ام امدقه سې وه. يوه ورځ يې ونه ويلې چې زويه! کېنه لړ سګرېټې ووهه، چې د زړه تپ دې ووځي!
– اخله ـ ـه! ستا په جزا هماغه ابا ښه پوهېده. اول وار خو يې د چرسو په يو کش دومره ووهلې چې پرتوګ دې لوند که.
– ای قمقله! اغه اسې د تهو قو کش و. لوګی مې تېر کړی نه و. ابا زه نا حقه خفه کړمه. املته مې د جوند نه زړه تور شو.
– ها ها ، زړه به دې هلته تور شوی وای، چې هغه ژوندی وای، او ستا له نشې خبر شوی وای.
– وه ته خو بېخي د عقله رخصت يې. اولاد ته ارزښت ورکول د اغه نه سړی جوړئ ښا ؟ څه مالومه ده؟ که امقه وهلو زه چرسي کړی اوسمه.
– داه، تا غوندې کچه به بل په دنيا کې نه وي. اوس د خپلې نشې ملامتي په ابا اچې؟
– نو په چا يې واچومه؟ خپله لاړ. زه يې حاجي چمن ته يو ازې پرېښودمه. څونه سختې را باندې تېرې شوې؟
– ښه هغه؟ لږ شرم وکه! پټې يې هم ستا نيولی و، پټ هم ته وې چې حاجي چمن دې ونه وهي.
– نا ، اغه خو وايي پټې زمنږ دی. ستا نيکه په زوره جر کړی و.
– هه، څوک چې غصب کئ خامخا به دليل تراشي. ته هم په دې ښه پوهېدې. له بې ننګيه پټ وې. بيا له دقيقه دې نشه پيل کړه.
– پاسې لوېشتينکه! په يوازې ځان د شلو سره جنګ کېږي؟
– چې ابا ژوندی وای تا به ليدلی و. جنګ د خلکو په تعداد نه، په عقل ګټل کېږي. ته او عقل خو سره وران يئ.
– ټرت! نا ، ستا ولې ما سره ورانه ده، آ؟ زور در کئ چې غټ غټ خلق مې صفت کئ؟
– څوک؟ هېوادیار او سباګل؟ هح، هغوئ درپورې خاندي.
– ډک يې که ـه ـه! سخت سوزې. ای کم ځای دې ډېر سوی کئ، آ؟
– ياره نو ، چې خدای پاک زه ولې ستا بدن ته درکولم. جزا به يې راکوله نو .
– زما ام ولا که خو ښېږي. وربوز دې هو ښيار نيولی. لکه ته چې خټک خوشال خان يې او زه بېړا خان.
– ها ها ها ها ، فوق العاده مقايسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډيز، ډيز، ډيززززز. څه ځا، ورک شه! پرېده چې مرو لور مې اخېر وار ښه وګورمه! اخ د اوښکو نه يې قوربانکه شمه!
اروا ورڅخه بيا لاړه. موټر تخت ته ورسېد. شاته يو لښکر خلک هم راغلل. د تخت په هکله لالټي هېوادیار ته باټې ويشتلي وې. اصلن امير حبيب الله خان ته چا د سالاو صفت کړی و. هغه په فيل سپور د درې سيل ته راغی. دلته يې دمه وکړه. وروسته بيا دغه ځای د تخت په نوم ياد شو. دلته هم ډېر خلک جنازې ته منتظر ولاړ وو. دومره جم او جوش په جنازې کې اول ځل ليدل کېده. هرچا کوشش کوه چې د مړي کټ ته د ثواب لپاره اوږه ورکړي. ثواب يو ازينې انګېزه وه چې خلک يې نيکو کارونو ته هڅول. جنازه يې د جامع جومات حويلۍ ته نوښستله. اروا د ياسين او هاشم له سره نه لېرې کېدله. د جنازې لمونځ وشو. مړی يې له جوماته بهر وباسه. د لالټي ښځه او لور په کريکو د هغه وروستي ديدن ته راغلې. په مړي پرېوتلې. له ډېرې ژړا څخه يې آوازونه ډډ شوي وو. هاشم او ياسين هم په بغارو پيل وکړ. اروا د هغوئ مکارۍ ته په غټو غټو کتل. له قهره يې د دواړو څلور کونجه مخونو ته سوکان ورکړل. خو هغوئ نه احساسول. اروا ته په همدې هم قهر ورته. پام يې شو چې د باړې بابا د زيارت مجاوران سقات ته په دوو پښو ناست دي. ملک ياسين څنګ ته کړ. ويل له ترور څخه دې وپوښته چې د سقات پېسې ورکوي که نه؟ هاشم واورېدل. سمدلاسه يې له جېبه پيسې وباسلې. د پنځوس ګونو بنډل يې تيار جوړ کړی و. په غريبانو يې ووېشل. هر چا له کونډې خور سره د هغه مرسته وستايله. يوازې اروا وه چې له قهره لکه لاټو څرخېدله. سترګې يې تکې سرې وې. خلکو کټ جيګ کړ. د باړې بابا د زيارت هديرې ته يې راوړ. ملا صاحب وروستۍ دعا وکړه. خلکو له امين سره لاسونه په خپلو مخونو راکش کړل. اوس نو د جنازې د خښولو وخت شو. د لالټي د تره غوټ زوی د تېږو تختې د قبر سر ته نژدې کړې. سا يې سوزېدله:
– داخ! دا کړې وړې تختې چا راوړې؟ وړوند و؟
د ياسين نظر د هغه په غټ مخ کې خښ و. هاشم ته وبنګېد:
– ای ابا! ما ويلې چې مروه مې واده کړه، د لالټي د تره زامن به يې په ځمکه دعوا ونکي.
– نا کنه. لور ته يې ميراث رسېږي. ويمه مه غږېږه! خلق يې اوري کنه.
– ښه ښا، ولاچې که دسې وي لانجه ختمه شوه. ګټه به ام وکو.
ياسين پلار ته موسکی شو. دلته اروا بيا لالټي ته ورغله:
– بله خبره واوره بله خبره!
– نه يې اورمه. تا د سپي زوی نه مې يو شی وغوښته، اغه دې ام ونکه.
– ای ته اوس رښيتا ځناور يې، که ځان داسې ښيې؟ زه او ته خو د يو پلار اولاد يو. خپل پلار ته څوک سپی وايي؟
– کېنه لوېشتينکه! زه مې د ابا اولاد يمه. ته تشه هوا يې. پوففففففف
– راشه نو! وه کم عقله! دا زه يمه چې ته يې. که زه نه يمه ته مرداره غوښه او مردار هډوکي يې بس.
– ټرت! ښه ځا، خبره ماروه!
– کومه خبره؟
– داخ، دسې مکار دی. د غونډۍ په سر خښېدل مې درته ويلي نه وو؟
– خو ومې ويلې زما خبرې يوازې ته اورې. ته خښېدل پرېده! پوهېږې ته يې د څه لپاره وژلی يې؟
– ويمه بلا ورپسې!
– وه ته خو يو وار خبره واوره!
– ومې ويلې چې نه يې اورمه!
– هغوئ غواړي ستا ځمکه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا ورپسې!
– اوهوووو! بلا ورپسې بلا ورپسې! بل شی دې نه زده؟ پوهېږې ځمکه څنګه اخلي؟
– ورک شه کنه! ماغزه مې مه خوره کنه!
هاشم او یاسین جنازې ته نژدې شول چې قبر ته په کوزولو کې برخه واخلي. دلته اروا چیغه کړه:
– ای بې غیرته! یاسین غواړي زموږ مروه واده کي. ځمکه به په خپله دده شي.
– ډک یې که‌ه‌ه! زما مرو؟
– هو هو! ستا مرو. د اغې یاسین څومره بد ایسي؟ له خفګانه به یې زړه وچوي.
– ویمه غټې موزیګۍ یې په قسم. آرام ته مې نه پرېږدې نو. نه به دې ویل. څه به دې کم شوي وو؟ اوس زرکوه راننوځه! اله اله!
– نه‌ء.
– وه دا څه رذیل دی؟ تږې ته او به بښیي بیایې په ځمکه تویېږ. اله زرکوه چې اوس مې خښېږ کنه!
– نه‌ء، چې تاته هېڅ شی ارزښت نه لري ماته یې هم نه لري.
– وه د سپي زو! ارزښت لري، د مرو جوند راته د هر شي نه زیات ارزښت لري. اله چې جیګ یې کړمه کنه!
اروا په خندا ننوتله. لالتې د خلکو په لاسو کې لکه بلا راپاڅېد. هغوئ له چیغو سره خوشې کړ. دی په کټ کې ولګېد. بېرته نېغ کېناست. لکه د وزو منځ ته چې لېوه ننوځي، واړه او زاړه هرې خواته وتښتېدل. دوه ځوانان په قبر کې ولوېدل. وارخطا وارخطا یو د بل په ملا وختل. د غارې دسمالونه یې پاتې شول. هېچا د داسې پېښې توقع نه لرله. معلومه نه وه چې ژوندی شوی مړی خطرناک دی، که مینه ناک؟ دلته نو شعور د وضعیت ارزونې ته وخت نه لري. اول باید پېښې وباسي. لالتې تل له نورو وېرېده. اوس له ده څخه د خلکو ډار خوند ورکړ. د پزې پختې او د زنې ټوټه یې وغورځوله. لاسونه یې جیګ ونیول. غږ یې ډډ کړ:
– هی هی هی ی ی! ودرېږئ ئ ئ! ولا که مو پرېږدمه‌ه‌ه‌ه‌ه!
خلکو په چیغو منډو ته لا زور ورکړ. دی له خندا شین شو. برګ دسمال یې جیګ کړ. د کفن دپاسه یې لکه لنګ وتړه. روان شو. لاندې د ویالې په غاړه ښځې هم وتښتېدلې. یوه نیمه دده له مېرمن او لور سره زړه نا زړه پاتې وه. مګر د روان مړي په لید و هغوئ په منډه کې تر سرېیو هم مخکې شوې. دده لور او مېرمن یو بل نیولي وو. لړزېدلې. لالتې غږ کړ:
– اسې خوشې مه وېرېږئ، ښا؟ زه صیي سلامت یمه.
ښځې په لړزنده غږ وپوښتل:
– اغه، اغه مړی د چا و؟
– زه ومه کنه. بې سده ومه. تاسې ام ښې او ښیارې یئ. نه ګورئ چې مړ دی که جوندی؟ پړینګ پړینګ.
لور یې کلکه غاړې واچوله. ښځې په موسکا کې اوښکې پاکې کړې. په ګډه کور ته روان شول. هغې په لاره کې وویل:
– ته دسې ښکارېدلې چې سا درکې نشته.
– ها و کنه. امدقه سې وي کنه نو.
– ولې بې سده شوې؟
– اغه خو سبایي ماښو ته د اوداسه دپاره لاړمه. چې ګورمه غټه پټه بلا په چینه کې لامبي.
– وئ ځا! الته یو ټکی او به نشته.
– داح، د بلاګانو نه او به ام ټېزونه ولي. ټولې ورته راوتې وې. بلا چې زه ولیدلمه یو واریې رامنډه کړه. دونه جیګه وه. په اسمان یې سر لګېده. غټې غټې داړې. تېره تېره ښکرونه. سترګو یې لمبې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه غلی! ته هر کله دروغ وایې. د ماڼو شاخ دې په تورتم کې لیدلی. پرتوګ دې لوند کړی.
– چیشی؟ اغه اوبه وې.
– هاو، زه اوبه او میتیازې نه پېژنمه.
دی غلی شو. درېواړه د ویالې په اوږدو پر لاره روان وو. د شربت خېلو د زاړه کلي له پاسنۍ برخې تېرېدل. انسانان نه ښکارېدل. مګر سپین غوا یه له ویالې اوبه څښلې. توري غوا د ونې لاندې توی شوي توتان لټول. خر سپی د دېوال بېخ ته بې غمه پروت و. د هغوئ په شعور کې د خطر پېژندنې حس خورا قوي دی. کله چې په رښتیا مصیبت وي نو یا پټېږي، او یا په بوڅو غوږونو د وضعیت څار کوي. اوس څارویو حتی وهم نه کتل. دوئ کور ته ورسېدل. مېږه او غوا سور لمر ته ولاړې وې. د لالټې په لیدو یې پښې وترپولې. زورونه یې وهل چې نژدې ورشي. مور او لور یو بل ته وکتل. په کور کې بیا ژوند پیدا شو. مګر له پخوا څخه یې په ماهیت کې تفاوت درلود. ښځې ولیدل چې مرګ هم شته. ها غه لږ څه چې لري، له لاسه یې ورکولی شي. لالټي خلک وپېژندل. تر چرسو هاخوا یې دنیا ته هم پام شو. مروې ته پته ولګېدله چې کلیوال سره له بدنیتۍ په سختۍ کې لاس درکوي. لالټي مالونه سیوري ته په نورو موږیو پسې وتړل. ښځې جامې راوړې. دی د مېلمنو کوټې ته لاړ. په مېخ کې یې د پروانې د واده د کاغذي ګلانو دپاسه وځړولې. له ځانه د کفن په باسلو اخته شو. مروې غږ کړ:
– ابا! د سې ده کنه، چې خلق بې حده ووېرېدل. ټول پټ دي. ټلیفون وکه چې بې سده ومه.
د ښځې آواز راغی:
– د کمه شي؟ چې د ماڼو نه یې راوړ موبایل او پیسې یې جېپ کې نه وې.
– ای اورئ؟ چا به رانه باسلي وي.
– باسلي ندي. چرس دې پې اغستي. ماڼو ته د نشې دپاره تلی وې.
– ای ښځې! بیا دې شرو کړه؟
– ادې بس که نو!
– چیشی؟ بس که! بس که!
لالټي له کوټې ووت. بېرته پخوانی سړی ښکارېده. لور یې د کور موبایل ورکړ. کلیوالو ته یې زنګونه ووهل. هغوئ اول غلی غلی له لېرې وڅاره. کله چې یې ښځه او لور ورسره خوښ ولیدل، دوئ هم ورغلل. حویلۍ ډکه شوه. خلکو پوښتنې کولې چې دا څه چل و؟ لالټي هما غه خبره وکړه چې بې سده وم. ملک په غټ سر سپینه خولۍ کېکاږله. ویې ویل:
– یاره خووووو، ستا بې سدي ام د سړي غوندې نده.
ټولو هررررر وهل.
∞∞∞∞∞
د مهترلام په بازار کې جم او جوش زیات شوی و. چا نارې وهلې، چا چنې. هریو هڅه کوله د بل د جېب پیسې خپل ته کړي. طالعمن ته به ساده مشتري په لاس ورغی. سم به یې لکه ګنی وزبېښنه. مګر له تکړه دکاندار څخه نه ساده خطا کېده، نه هوښیار. سباګل د قطارو کراچیو مخ ته په ګڼه ګوڼه کې لکه فیل روان و. خلک یې څنګ ته نري نري برېښېدل. هر دکاندار ته غوږه مرۍ ښکارېده. اشارې او نارې یې ورته کولې. مګر د ده ذهن تېرې پېښې دومره مصروف کړی و چې نارې څه، آن له خلکو سره ټکرېدل یې نه احساسول. ډیکه شوي سړي به کاږه وکتل. خو د ده د غټ بدن له ډاره یې لانجه نه کوله. سباګل هېوادیار ته ټلیفون وکړ:
– وروره ګله! خبر شوې؟ لالټي جوندی شو.
– نا مړه!
– هاهاها باور وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، مړې ټنګه جوندی شو؟ دا کله کېدی شي؟

– قبر ته چې يې کوزوه، يو دم ښغ کېناستو. داسې منډې شوې. زه ام وتښتېدلمه. چا ويلې پيری ورننوتی دی، چا ويلې شيطان، چا ويلې بلا ده. اوس موټر کې مهترلام ښار ته راتلمه، يو کليوال ته يې ټلېفون راغی. ويلې دا يې ضوف کړی و.

– اوهو، ضوف يې ټنګه کړی و؟ ياسين خو ويلې مړ مې کو.

– دروغ يې ويلې. يه الکه! ربړه ټنګ ته که! د لارې په منځ کې څوک بادرنګ خرڅئ؟ خلک ټنګه تېر شي؟ اورمه ريس صيب.

– ما ويلې په دروغو کې د ياسين رذيل ګټه څه ده؟

– اغه د اوله خوشاله نه وکنه. څوک چې ځان باسي او ته يې راټينګی، کار د غسې ورانېږي.

– دا څه مصيبت شو، هه؟ دې سره به څه کوو؟ تا آبل سړی پيدا کو؟ آچې د لالټې سره يې د مځکې خبره کړې وه.

– نا کنه، اغه ام ياسين دروغ ويلي. بل څوک دا شاړه مځکه څه کئ؟

– نا نو، هرڅه له دروغ مه وايه! که اغه سړی رښتيا وي، مونږ ته بل غم جوړولی شي.

– زه درته ويمه کنه، نشته. زما په خبره باورنکی؟

– ګوره الکه! زه پوېږمه ته خپله د کار نه ځان باسې. ما سره چل مه کوه! که نه، خير دې نشته.

د سباګل رنګ سور شو. اوس د خپل دکان مخ ته ولاړ و. په جېبونو کې يې کيلي ورکه وه. شونډې يې وچيچلې. ويې ويل:

– وروره ګله! د خبرې نه مځکې سوچ کوه! دا ځای پيپيدا کړی ما دی. پټپټکې ته کی.

هېواديار اول ځل د هغه د ژبې بندېدل اوربدل. تندی يې راټول شو. ويې ويل:

– دا څه ترتوری درنه جوړ شو؟ ته د ماشومانو غوندې بېروسېدل پرېده! نر شه! کار وکه!

د هغه سپکاوي سباګل لا سور کړ. لنډ يې وويل:

– د خدای پا پا پامان!

ټلېفون يې بند کړ. د دروازې آهن چادر يې په لغته ووهه. وبنګېد (د سپې پې پې بچيه!)

∞∞∞∞

ياسين د لښتې په غاړه د ولې سيوري ته ناست و. کاغذ يې لوست. سترګې يې جيګې کړې. مخامخ ځينې پټې له لو څخه پاتې وو. زېړ غنم له نري شمال سره نه نښېدل. زړو هډونو يې پخوانی نرمښت بايللی و. د منځ کلي سيند د شربت خپلو په شان دواړو غاړو ته جيګ جيګ کمرونه نه لرل. هلته سپينې او شناوې تيږې له لېرې ښکارېدلې. لکه څاروي چې هر لوري ته پنډ او ويده وي. ياسين د پښو ښکالو واورېدله. ژر يې وکتل. پلار يې و. په لپه کې يې توت راوړل. ويې ويل:

– الکانو راکړل. اغئ ويلې ولې ښار ته سورلی نه وړئ؟ ما ويلې زمنږ درمن غوبل ته برابر دی.

ياسين يو موټی توتان واخېستل. خوار ځلور کونجه مخ يې مخامخ درمند ته ونيو. په ډکه خوله يې وويل:

– ما وکتل! غنم سم وچ ندي. ای ابا! ولا چې لالټې پېجندلي نه اوسو.

دواړه د لو شوي پټې په سوارو کې درمند ته روان شول. له هر قدم سره کرپه هار جيګېده. هاشم د خولې توت تېر کړل:

– زمنږه خو مخونه پټ وو. خبرې مو ام نه کولې.

– که ری شي چيشی کوو؟

– چيشی کوو، منکرېږو. خلق زمنږه مني که د چرسي؟

– که موبايل پيدا کي؟

– موبايل؟ چېرته دی؟

– زما جپ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ولې وېرېږې؟ بیا یې ایسته وغورځوه!
یاسین د موټې وروستي توتان خولې ته واچول. جېب ته یې په موبایل پسې لاس کړ. هاشم په ځنګله ووهه:
– چیشی کی؟ اوس نا. لالټي کې دونه غیرت نشته.
– نا، کلیوال یې نه پرېدي.
– د کلیوالو څه کار دی؟ ښه ځا، چې راغی بیا اغه سات اغه مسلات. دا قاغذ د چیشي دی؟
– دا امقه د سود خط دی. ولاچې ډېر بد وشول. ام دوښمني شوه، ام د دا ریس خبیث سره بند پاتې شوو.
– نو تا ولې ورنه خط اغسته؟ بیا دونه ظلم؟ لیکلي یې دي چې په دوو میاشتو کې به دوه برابره پیسې راکوئ. که دوو نه تېرې شوې هر دوو میاشتو کې به دوه برابره نور زیاتېږي. ته څونه قمقل یې؟
– خو اغه ویلې دا اسې د خلقو د خولو بندولو ته دی. چې ونه وایي پیسې دې د کمه کړې؟ زه نو څه خبر ومه؟
– اوس یې بیا امدا خط کلک نیولی دی.
هاشم په درمند وخوت. د غنمو د وچو بوټو کرپه هار شو. یو وړی یې په ورغوي کې ومروړه چې دانې ترې وځي که نه؟ پو یې کړ. پشرې هوا ته والوتلې. دې کې ټلېفون راغی. د یاسین رنګ لاسپین شو. خط یې جېب ته کړ. پلار ته یې وکتل:
– د ریس ټلېفون دی. چیشی وکمه ابا؟
– چیشی وکې؟ خبرې وکه! خوري خو دې نا.
یاسین تنې ووهله. ریس په دروند غږ، له خپلې دایمي آرامتیا سره وویل:
– الکه! دا د لالټي خبره رښتیا ده؟
– هو ولاچې ریس صیب. بېخي بل ډول کار دی.
– نا نو، تا دروغ ویل؟
– نا، په رسول الله، په قران چې ما سم مړ که.
پلار یې زوی چوخ کړ. د سیند په غاړه د غنمو لو ته یې ګوته ونیوله. وپسېد:
– ورو غږېږه! کلیوال یې وانه وري.
یاسین سر وخوځوه. د ریس غږ راغی:
– نا نو، دا څنګه امکان لري؟
– هاو کنه. ټوله دونیا حیرانه ده.
– درباندې پوه شوی خو ندی؟
– ولاچې زه ام امدقه چورت وهمه.
– لالټي اوس چرته دی؟
– شربت خپلو کې. ای ریس صیب! ولاچې سخت مشکل سره مخامخ یو. ته لږ کومک وکه! دا پیسې خو تا د لالټي پټي ته راکړې وې کنه. اغه ونشو. خیر دی. د سود نه تېر شه! بېرته یې واخله! ولاچې د سې نشي چې ما سره ته ام په بلا واوړې.
– زما غم مه کوه! ته ام په بلا نه یې اوښتی.
– ولې نه یمه؟ اغه...
– اغه ایخ کولی نشي. دا وسنجوه چې څنګه تې لور راولې؟
– لور راولمه؟ ولاچې اوس خو نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځوک وايي نه کېږي؟ د چرسي نه لور راوستل څه دي؟ او که ځان باسې بيا امدا نن پيسی د سود سره راوړه! ګوره! که دد ې خبرې نه ځوک خبر ام شو امغه ستا اخېره ورځ ده. ښه ځا، چورت دې ووهه! زه کار لرمه. الله پامان!

ياسين هاشم ته کړ:

– اوس چيشی وکو ابا؟

د پلار يې هم رنګ تبنتېدلی و. په غټ ځلور کونجه مخ کې يې شنې سترګې بې واره تاوېدلې.

مابنام د چرچرکانو آوازونه راتلل. بيا هماغه شربت خېل و، هماغه يې خېل. مګر د مړي د ژوندي کېدو موضوع نوې وه. هرچېرته شاربل کېدله. چا خندل او ځوک اوس هم په دې عقيده و چې پېری پکې ننوتی دی. د بې سدی خبره يې دروغ بلله. قسمونه يې خوړل چې سمدم مړو. لالټي د دېوال بيخ ته د مېږې او غوا غاړه ګروله. هغوئ به کله کله په بنده خوله وبغېدلې. ځانونه به يې ورجوخت کړل. په ده ښې لګېدلې. په زړه کې يې ويل «دئ نه ګوري چې زه خان يمه، غريب يمه، خوښ يمه، خفه يمه، نشه کومه، نه کومه، بس راسره مينه لري. بنيادمان دې ورک شي! په مستي کې قربان، په سختي کې خدای پامان» په هوا کې د لاونډ تروش بوی ګرځېده. د نغري د لمبو رڼا نيمه حويلۍ روښانه کړې وه. ښځې تر ځپرې لاندې په دېګ کې ځمځۍ وهله. دی غلی کوټې ته ننوت. هلته د برق يو ازيني ګروپ رڼا کوله. يو کليوال پر خپل بام لمريزې تختې لګولې وې. هر چاته يې تر سهاره برق ورکوه. په يو ګروپ يې د مياشتې پنځوس افغانۍ اخېستلې. موبايل يې هم چارجولی شو. لالټي غلی په مروې غږ کړ:

– دا موبايل راکه بچو! زما په کار دی.

مروې غټې سترګې په زارۍ تنګې کړې:

– خير دی ابا، لږ صبر وکه، لږ! د نېټ وخت مې ختمېږي.

– نا، ته ټوله ورځ پکې چيشی ګورې؟ د سې مه کوه بچو! که خلق خبر شي بيا خبرې کئ.

– ټوله ورځ کله؟ دوه ورځې پس د لسو روپو نېټ چالانومه. نوې جامې ګورمه. خپلوانو ته سلام ملام ليکمه.

– ډک يې که ـه ـه! ليکل دې ښه شوي؟ بيا يې هره ورځ چالانوه! خلق په بلا وهه! د پيسو غم ام ونکې! نن سبا کې غنم کېږي.

– هاهاهاها، نا، غنمو خرڅولو ته ضرورت نشته. کله کله خلق د خياطۍ پيسې راکئ.

لالټي هغه په تندي ښکل کړه. په موسکا روان شو. لکه غل، کړوپ کړوپ د ګوتو په ځوکو بهر ووت. تر سرک تېر شو. د تيږو پر باړې پټې ته کېوت. د ويالې په غاړه برلاړ. د چارمغزو د پراخې ونې لاندې پر وچه او پسته شګه کېناست. د ونې بوی پرې ښه ولګېد. خو په تيارې کې يې زړه وډېده. دې کې خلک له جوماته راغلل. پر سرک ودرېدل. ايله يې زړه ولګېد. هغوئ دده ژوندي کېدل څېړل. دی موسکی شو. سباګل ته يې ټليفون وکړ:

– انډيواله! زه يمه. لال مامد خان.

د سباګل تندی راټول شو. پر توشکه نېغ کېناست. ورې لمسۍ ته يې اشاره وکړه چې غلې شي. په نري غږ يې وپوښتل:

– وروره ګله! کم لال مامد خان؟

– وه! انډيوال دې کنه. د سالاو د شربت خېلو. ما ويلې دا مې بله شمېره ده.

– اووو ښه ښا. ما ويلې چې ځوک دی؟ لالټي وايه کنه مړه! هر ځوک پوهېږي.

– ډک يې که ـه ـه! د سپي زامن خو په هرچا نوم ږدي. ته تې لغمان ته را ونه تښتېدلې؟ په تا يې چيشی نوم ايښی؟ وويمه؟

– نه نا. خير دی. غلطي وشوه. بيا به نه کېږي. ای! ته څه موجيزه يې؟ اغه دې عجيبه وکړه ولا.

– هاهاهاها، هاو کنه. ما کې ډېر کمالونه دي يارو. چاته يې نه ښيمه.

– ښا؟ انډيوال له يې ام نه وايې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه يې کی؟ ډېر دي يارو. کوم يو درته وويمه؟ امدا اوس دسې ځای کې يمه چې تاته د زمري زړه درکي نه راخېجې.

– نا، رښتيا؟ يه جينی مه چغېږه! څه بلې کوټې له لاړه شه! زه خبرې کومه ځا! ښا لال مامد خانه! تا ويلې چرته يمه؟

– اغه جيګه ونه نده؟ زمنړد کور نه لاندې، د سين د جيګ کمره په سر. زه يې په اغه جيګه ځوکه ناست يمه.

– ښا؟ په دا شپه کې نو الته څه کی؟

– تاسره خبرې کومه کنه يارو. مه وېرېږه! ماته دسې ښکاري لکه په ځمکه چې ګرځمه.

– نا مړه. هاهاهاها! وروره ګله! د قسم حق راباندې نلرې، ستا په مرګ سخت خپه ومه.

– هاو کنه. انډيوال مې نه يې نو؟ خو ته زما د حاله څه خبر يې؟ زه امدا اوس ام جوندی نه يمه.

– هاهاها. څنګه؟

– ويمه پوره کال شو چې اور مې اغستی اور. که د لمبو سره سين ته وغورځېدلمه ايله به پوه شې چې انډيوال دې رښتيا ويلې.

– خدای دې نکي! څه خبره ده؟

– پوه شه کنه! وريت وريت يمه يارو. ستونی مې خاربښ کئ. بدن مې مېږي مېږي کېږي. چرس غواړي چرس.

دې کې اروا ورڅخه ووتله. درب شو د لالټي سر د ويالې په غاړه په اوبو کې ولګېد. موبايل پر شګو پروت و. اروا برګه شوه:

– ته په خبره پوه نه شوې؟ زه درته وايم چرس ونه څکوې، ته يې بيا غواړې.

– ځه ورک شه! ځان راته ابا ابا مه کوه! ما ټوقه وکړه. بل شی تې غواړمه. اله ری شه! خولې ته مې اوبه ننوځي.

– ښه، که دې چرس وغوښتل بيا ونه وايې!

اروا بېرته ننوتله. لالټی پاڅېد. اوبه يې تو کړې. وټوخېد. سا يې سوزېدله. لکه منډه چې يې وهلې وي. سباګل نارې وهلې:

– ای وروره ګله! چرته ورک شوې؟ اورې؟

– هاو، هاو. پښه مې خطا شوه يارو. وولېدلمه. ځان مې په بل شاخ کې ټينګ که.

– نا رښتيا؟ بلا سرې يې ولا. ښا نو چرس خو...

– نننا. يو خو ته په ټوقه ام نه پوېږې. وه د خدای ظالمه! ما کله دا مردار شی غوښتی دی؟ ولې مې په خلقو بې آبه کی؟

– ولې، ولې؟ ښځه دې د ونې سر له راغله څه؟

– نا، دلته بل موزيګی پيدا شوی. په نيم ځان مکمل خبيث دی.

– دا څه وايې؟ څوک دی؟

– يو څوک دی نو. ويلی نشمه. ښا، ته کله راځې؟ اغه امانت ام راوړه!

–آ؟ بيا وايې؟

– اوهووو. پوه شه کنه! امانت خو بد شی نه وي کنه. امانت امانت وي يارو.

–آاااا! ښه ښاااا. پوه شومه. پوه شومه. نو ابله ورځ خو دې ويلې راسره شته، اغستی يې نشمه.

– هاو کنه. امقه پسې تلی ومه. کم د سپي زوی وړي وو. په بلا واوښتلمه.

– يره لال مامد خانه! سبا درغلمه. ای وروره ګله! نو ته بيا امانت اخلې څنګه؟

لالټی چورت يو وړ. له قهره يې د خلاص لاس سوک خپل تشي ته اړم کړ. تشی يې وسوزېد. دې کې يې بلې خبرې ته پام شو «دا اروا ولې ونه ليدل چې سباګل چونډي کړمه؟» دلته يو فکر ورغی. سباګل غږ کړ:

– بيا چرته ورک شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

–آ، یمه یمه، دلته یمه. ما ویلي ته بل کار وکه یارو! امانت چې دې راکوه ماته یې مه ښیه! په بل شي خبرې کوه! غلی یې زما جې کې کېده! یوه شوې؟ ګوره امدقه سې به کی ښا؟

–آآآآآآ! ښه ښاااااا. وروره ګله! بې غمه اوسه! یوه شومه.

نابیره له نژدې څخه ښځې پر لالتپې برک وهل:

– خدای خو دې پښې ماتې که! زمنږ پښې درپسې زب زب شوې. د ویالې په غاړه چیشی کی؟ سنکتیا منکتیا خورې که نا؟

لالتپې ژر ټلیفون بند کړ. سباګل کټ کټ وخندل «سخت وران دی. چې دروغ وي، رښتیا ته سلام ام نه اچئ»

∞∞∞∞∞

لالتپې په کټ کې ویښ پروت و. د کلي یو نیم سپي په ځنډ غپل. لاندې له سیند څخه د شرشرې غږ راته. د څنګ کټونو ته یې وکتل. تش وو. د یوازېتوب احساس یې په زړه منګولې خښولې. سترګې یې کوټې ته واړولې. هغه روښانه وه. مور او لور له وېرې په ګرمۍ کې دروازه هم تړلې وه. مېرمنې اوس دده څار نه کوه. په کور کې د پاتې کېدو یې هم نه ویل. ان د چرسو د څکولو او نه څکولو یې نه پوښتل. دی نه پوهېده چې ولې؟ مګر ځان یې تر پخوا ډېر قید احساسوه. د ښځې ځای اروا نیولی و. دا بیا هرچېرته ورسره ګرځېدله. هېچېرته یې چرس څکولی نه شول. سخت تنګ و. چورت یې وهه چې څنګه ترې ځان خلاص کړي؟ د دېوال په بیخ کې مېږه وبغېدله. هغه په تیارې کې لکه توره یږه معلومېدله. ده ترې سترګې واړولې. آسمان ته یې وکتل. د نرۍ سپوږمۍ شاوخوا ګڼ ستوري تیت وو. لکه د ځراغونو نسکوره کاسه. دا وخت ورڅخه اروا ووتله. ده وویل:

– چیشی کی؟ ته نو بلد شوې. دا زما ځان دی. ستا د ابا پرتوګ ندی. ډرت واغونده! ډرت وباسه!

– نه! تا ولې ښځې ته ونه ویل چې ورور او وراره دې وژلی وم؟

– چیشي ته؟

– وه! چې پوه شي کنه، چې دوښمن یې څوک دی؟

– دا یې پوه! ګټه یې څه ده؟

– ګټه؟ هغوئ خو مروې ته دام ایښی. بیا به مورپې ډېر پام کئ.

– هاهاهاها ای موزیګیه! دلته نو وښویېدلې.

– پوه نشوم.

– قمقلان پویول سخت دي. زه به کوشش وکمه. ګوره! زه چې جوندی شومه خبره ختمه شوه. نه جنګ ته ضرورت شته، نه غچ ته.

– هو، بېخي! مخکې ژوندی نه وې؟ مړیې نه کړې؟ بیا دې مړ کئ.

– ته دې د نیم ځان غمه وخوره! په ما څوک چیشی نشي کولی. اوس زه خبر یمه.

– ستا خبرېدل مهم ندي ښه؟ د هغوئ ډار مهم دی.

– وه موزي ګله! ودې نه لیدل؟ څنګه یې درې درې ویشتل، منډې یې وهلې؟ مانه اوس ټوله دره وېرېږي.

– نه وېرېږي. اوس ټول خبر شول چې هماغه سړی یې. ای زه وایم چې ښځې ته ولې نه وایې؟

– ناء. ضرورت نشته.

– که وو ایې بیا مجبورېږې چې په هاشم پسې ورشې.

– جنګ د سپي کار دی ښا؟ اینسان په خبرو لانجې حل کئ.

– بهانې مه جوړوه! ما کله ویلي جنګ وکه؟ زه وایم له جنګه وېرېږه مه! کله چې څوک پوه شي ته هرې مقابلې ته تیار یې بیا دې خبره هم تاثیر لري. انسان عقلمن ځناور دی. یوازې هاغه وخت داړل نکئ چې راتلونکی یې ځان ته بد ووینې.

– ښا؟ نو څنګه یې؟ دا د عقل کمیس دې اوتو که! قرار یې بکس کې کېده! بل وخت به دې په کار شي ښا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یاره نو. چې دا کم عقلان ولې نه پوهېږي چې کم عقلان دي؟ ای ای! ښځې او لور ته وایې که همداسې دې مړ پرېږدم؟
– ډک یې که ـه ـه! ته او س لکه ډاکو سړی یرغمل کړی؟
– هو، ته په سمه پوه نه شوې نو. وایې که نه؟
– وه دا زما کار دی که ستا؟ د ورځې خو ټول سالاو راباندې ظلم کوئ، د شپې ته لوښتینک پیدا شوې.
– په هوښیار څوک ظلم نه شي کولی. په کم عقل یې کوئ. ښه نو چې نه وایې زه لاړم.
– وه! وه! دا څه د سپي زوی دی؟ ای ای! چېرته ځې؟ صیبي ده وایمه. صیبي ده. ری شه کنه نو!

اروا له اسویلي سره بدن ته ورننوتله. لالټې نېغ کېناست. سا یې تېزه تېزه اخیستله. لکه وحشتناک خوب چې یې لیدلی وي. خوله یې وچه او زړه یې تنګ و. نشې ته یې زړه کېده. مګر نه چرس وو، نه څوک د زړه سوي. ستونی او ټټری یې له بې وسۍ وپړسېدل. مېږه نژدې راغله. ځان یې پرې وسولوه. ده ورسره غاړې واچوله. ویې ژړل. غونج په کټ کې پرېوت. مېږې بوی کړ. وبغېدله. ته وا مور بچي ته تسلي ورکوي. دده اوښکې یې وڅټلې.

سبا لالټی پر سرک بره روان شو. سباګل د چرسو د راوړلو وعده کړې وه. ده شېبه په شېبه شاته کتل. لکه میین چې د جانان د لیدو په ارمان وي. غوا او مېږه ورسره نښتې تللې. له لېرې یې د ویالې په غاړه هلکان ولیدل. ځان یې د سرک بلې خوا ته پناه کړ. چې نژدې شو د هلکانو غږ نه و. ده ته چورت ورغی «دا د شیطان زامن ولې غلي دي؟ په کمه بلا اوښتي نه وي» د ګوتو په څوکو د سرک څنډې ته راغی. لاندې یې وکتل. هلکان د توت د ونې شاته پټ شول. ده ته عجیبه وه. خړې مرغۍ په هوا کې چغېدلې. ده پاس وکتل. د دکاندار زوی یې ولید. ځالې ته نژدې یې ځان غلی کړی و. لالټي ته خپل د شارو بچي وریاد شو. ماما یې ورکړی و. ده به ورته ټوله ورځ ملخان نیول. یوه ورځ هغه د بام په کونج کې ناست و. چا په غولکه وویشت. لاندې راولوېد. دده په لاس کې یې سا ورکړه. ټوله ورځ یې ورته ژړل. اوس په ونه کې د هلک په لیدو دده سترګې لا غټې شوې. یو دم یې تیږې ته لاس کړ:
– هی د سپي زو! کته کېږې که نا؟

کړس شو تیږه د هلک څنګ ته ولګېدله. هغه چیغه کړه «وه ابا!» تېز تېز کوز شو. لالټي بله تیږه واخیستله. لاندېنیو هلکانو پر ده برید وکړ. خو دا ځل دده مورچل هم په جیګه و، هم په وسلو مالامال. هلکان مات شول. مخ په بره وتښتېدل. پاسني له جیګه شاخه ځمکې ته ټوپ کړ. منډه یې واخیستله. مرغۍ آرامه کېناستلې. د دوه لېنګیو ځناورو حمله په خیر تېره شوه. لالټي ورته عسکري سلام واچوه. بیا یې مخ په بره درانده قدمونه واخیستل. غوا او مېږه هم ورسره نښتې روانې وې. دی برګ شو:
– ای د ښاروي اولاده! ماسره چیشی دي آ؟ خو پاس ډډې ته شئ! سنکتیا منکتیا وخورئ! زه نه تښتمه.

هغوئ یې د لاس په اشاره پوه شول. ډډې ته وختل. دی ورو ورو دکان ته ورسېد. د توت نیالګي ته تکیه ودرېد. هلته د دکاندار زوی د پلار شاته پټ و. وېرېده چې بیا یې په تیږو ونه ولي. د دکاندار تر نامه پورې اوږده ږیره له خبرو سره وخوځېدله:
– وه الکه! دا ماشومان د مرغیو بچیو ته ولې نه پرېږدې؟ ستا خو ندي.

دې کې ټول هلکان د دېوال له شا څخه راووتل. لالټي ورته غاښونه وچیچل. مخ یې دکاندار ته واړوه:
– ته کوڼ وې؟ د مرغیو بغارې دې ناورېدلې؟ اغئ ویلې دقه د سپي زامن مې بچي وجني.
– ما! ما! سترګې برګې برګې مکوه خوارشې! مرغۍ په څه پوېږې؟ بیا ماشومان دي. امدقه یې سات تېري ده.
– ډک یې که ـه ـه! ماویلې که تش نوم دې ملا دی یارو. ته خو صیبي ملا یې.
– دا څنګه؟
– ځان ته ها، بل ته ما. د خپلې باغچې ګلانو ته څوک نژدې نه پرېږدې. او د مرغۍ جاله پروا نکئ.
–آ ها ها ها، وه خوارشې! ګل خو ګل دی. د هرچا خوښېږي. جاله چیشی ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک یې که ـه ـه! نا، دا ګل نو د چا زوی شو، آ؟ که په ا غه کې رنګونه دي، په جاله کې هنرونه دي. که د ا غه بوئ دماغ تازه کئ، د دې آوازونه د زړه باغ تازه کئ. که د ګل په رنګ کې خوند دی، د جالې په منځ کې جوند دی. ښا نو، کوم یو ښه شو؟

دکاندار بیا کټ کټ و خندل:

– یاره ته سم شاعر یې. تاسره نه ویل کېږي. ای دا پرېده! په ماښو کې د بلا کیسه وکه!

له دې سره ما شومان ترې راتاو شول. یوه ډله ځوانان هم ورسېدل. زاری یې پیل کړې. ده وویل:

– ناء! نه کېږي ناء. ماشین کې تېل نشته.

کلسري ځوان په دکاندار غږ کړ:

– ملا ماما! ته را که یو جوس!

ځوان د جوسو وړوکی ډبی لالتهي ته ونیو. هغه سمدلاسه یو غړپ وکړ. وې ویل:

– ښا نو غوږ کېدئ! و نه و، پاس اسمان و، لاندې ځمکه. په دې ځمکه یو غیرتي ځوان ګرځېده. لال مامد خان نو مېده.

ځوانانو او ماشومانو هررر وخندل. دې کې بل ځوان تېز راغی. له سره تاو سپین دسمال یې له غاښونو خوشې کړ. دکاندار ته یې وویل:

– ملا ماما! بابا مې چې پټې وېشل ته خو وې کنه؟

دکاندار په خوله ګوته کېښودله:

– سرداره چشششش! ته غلی! نه ګورې؟ مېله ده.

لالتهي غږلا جیګ کړ چې سردار یې هم واوري:

– نو لال مامد خان به نیمه شپه چکرې وهلې. وېره مېره نه وه نا. وېره د چا لور ده؟ یوه شپه ماښو ته لاړ چې اودس وکي. الته یو وارې غاااا ته بلا پیدا شوه. ویمه خدای دې چاته نه ښیي نووو. بده بلا وه ه ه ه. دېو و دېو. جیییییګ! اسمانه پورې. او دا سرې سرې سترګې. لس لس متره لمبې تې وتلې.

ماشومانو او لویانو په یو غږ حیرانتیا وښودله «ښااا؟» د سردار خپل کار ته سودا وه. غوښتل یې د لالتهي کیسه لنډه کړي:

– هح، ماښو یې ولې و نه سوزوه چرسولا ماما؟

– ډک یې که ـه ـه! قیصه خو واوره سوډابې تو ړی!

خلکو هررر وهل. سردار برګ شو:

– غلی یابو! اوس دې په ځمکه منډمه! ټوله ورځ وړکیانو ته ډوزې ولې.

لالتهی لږ شاته شو چې سردار په رښتیا حمله ونه کړي. وبنګېد:

– ډوزې ندي! ښا نو چې نه یې منئ قیصه نه کومه.

دی روان شو. خلکو بېرته کلک کړ. ویل ستا په خبره کې ذره ډوزه نه شته. لالتهي بیا نیالګي ته اوږه تکیه کړه:

– ای دروغ ندي ښا؟ په قسم په دقو سترګو مې ولیدل یارو.

هغه له جوس څخه بل غړپ وکړ. مخ یې آسمان ته ونیو. لکه کوم څه چې په حافظه کې لټوي:

– نو ماما دې جارشي! هاو ښکرونه. اوهوهوهو د خدای قدرتونه دي، دیستک دیستک ښکرونه. څوکې یې تېرې ې ې تېرې، او نرې ی ی ی نرې لکه ستنې. او غولانځې، لکه جوالونه. داح داح!

سردار غږ کړ:

– ټسسسسس! نر غولانځې لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټي ورته کاږه وکتل. په موسکا يې سر وخوځوه:
– ته به ښه شې ښا؟ مه ورخطا کېږه!
خلکو په زوره وخندل. سردار تک سور شو. لالټي بېرته مخ نورو ته را وګرځوه:
– ای دا پېښې يې ندي پېښې؟ لکه سراچه موټر. هره ګوته يې لکه د تېلو بوشکه.
لالټي لاندينۍ شونډه وچيچله. خپله سينه يې په سوک ودبوله:
– زه ورته مخامخ ودرېدلمه. ما ويلې زه درنه نه وېرېږمه. هاو. ما ته لال مامد خان وايي. نيمه شپه کې چاته د فيل زړه ورکه دلته راتلی نشي. زه د نيمو شپو شاهين يمه ښا؟
کلسري ځوان غږ کړ:
– دقه سې! د نررر بچيه!
لالټي د جوسو تش ډبې وغورځوه. لاس يې جيګ کړ. لکه په کريکټ کې چې وېکټه واخلي. کلسري ورسره ورغوی وجنګوه.
ده سردار ته کاږه وکتل. خبرو ته يې دوام ورکړ:
– هاو کنه. دېو ويلې ياره منم دې لال مامد خانه. مانه رښتياني زمريان خښتګ ډکېږي. خو ته داسې زړور غږېږې. مګر ما سره يې نشې کولی. ما ويلې څنګه؟ ويلې اوس ګوره! دسې خو ونه وېرېدلمه. نو راټيټ شو. دم يې را باندې پو که. زما زړه لاړ وتښتېد.
هلکانو بيا د دروغو خواشيني وښودله. سردار د ملنډو په موسکا مخ دکاندار ته کړ:
– ملا ماما! ته دا چرسولا پرېده! زمنږ او د تره زامنو په منځ کې حالت خراب دی.
څنګ ته د تورو جامو تنکي ځوان تاييد کړه:
– رښتيا وايي جنګونه يې وکړل. ګرېوانونه وشکېدل. اين په ټوپکو پسې يې منډه کړه. خلقو پرېښښودل.
دکاندار اوس د خبرې په جديت پوه شو. سترګې يې تېرې شوې. اوږده بيره يې ورپېدله:
– ښا؟ په چيشي؟
– په پټي کنه.
– اوووو ښا! په کوم پټي؟
– د کلي دپاسه ندی؟ زمنږ نيم پټی يې په خپل کې ګډ کړی دی. ته خو التهوې. ستا خو وېش په ياد دی کنه؟
– نا ولا، ډېر وخت کېږي. تاسې واړه غټ شوئ. اوس مو بچيان ګرځي.
لالټي د سردار اوږې ته ډيکه ورکړه. ځان ته يې ګوته ونيوله:
– د لال مامد خان نه پوښتنه وکه لال مامد خان نه! مغز ندی کمپيوټر دی.
– لرې پمنه! سړی په هره خبره کې ډوزې نه ولي. زما خو شې ماغزه خراب دي. دلته به درنه پنډوس جوړ کمه.
– ډک يې که هـه! عقل دې لکه چې متيازو کې تلی.
خلکو بيا هررر وهل. سردار غاښونه وچيچل. ورپسې تاو شو. دکاندار لاس واچوه. له متې يې کلک ونيو:
– ته مه لمبه کېږه! دده خبرې امدسې دي. اغه ورځ دا ام و. ته ودرې چې چيشي وايي؟ ښا، لال مامد خانه! نو التهوېش څنګه و؟
– نه يې ويمه.
– ماشين دې تېل غواړي؟
– نا، ځيني تېل زهرجن وي.
– هاهاها خير دی زاری درته کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پټي ستا دی که دده؟
– نا ، خو خیر دی کنه ای. دونه زاری، چې سړی حاجي ته وکي لور ورکئ. الکه سرداره! ته ورته ووایه کنه!
سردار کاږه وکتل:
– ملا ماما! زه ټوقې نه کومه. د دښمنۍ خبره ده. ته ماته چرسولا مخته کی. ریشخند وهې؟ دا د خپل ګرېوانه خبر ندی، زمنږ د وېش نه به څه خبر وي؟ ځه بابا!
سردار روان شو. لالټي دکاندار ته د سر په اشاره وویل:
– زما تر مخې وشو. زما د مور مېړه شو.
– هاهاها، خیر دی. ملامت ندی کنه. ناحقه په دوښمنۍ اوړي.
لالټي سردار ته نارې کړې:
– په پاسنیو دوو پټیو کې ستا د ابا برخه ډېره وه. په نورو کې د نورو ورونو.
سردار ککره وخوځوله:
– ددې نه خو د کلي غوایان ام خبر دي چرسولا. په هر پټي کې څو بیسېې چاته ورسېدلې دا وایه!
– په اول پټي کې ستاسې اته بیسېې وې. په دویم کې شپږ.
د سردار خوله وازه شوه. دکاندار وخندل:
– هاهاهاها، وینې؟ دده ذهن ډېر ښه دی.
سردار وړاندې راغی. دده لاس یې ونیو:
– لالټي ماما! ته راځه! چې...
ده ترې لاس کش کړ:
– ورک شه! ادې ته دې د سپي نوم واخله!
–آ؟ ننننا، خوله مې غلط شوه. لال مامد خان ماما، ته راځه امدا خبرې د خلقو مخ کې وکه!
لالټي یې د سیند پورې کلي ته بوت. مشران یې د خوږ ترڅنګ د توتو په یخه باغچه کې کېنول. چای او ګوړه کېښودل شوه. کشرانو په خندا سیل کوه. لکه د ټوکو اورېدو ته چې راغلي وي. مګر د سردار د تره پینځه زامن ببر ناست وو. د لالټي شاهدي یې نه منله. ویل په لږو چرسو هرڅه وایي. له نندارچیانو څخه غږ شو «لالټي دروغجن» ده ځواب ورکړ «څوک غاپي؟ د سپي زامن» هغوئ له خندا چپه چپه واوښتل. ځینو مشرانو هم ځان ټینګ نه کړ. نورو بیا د چرسي شاهدي ځان ته توهین وګڼه. پاڅېدل. سردار زاری وکړې. ویل څه به مو کم شي؟ یو وار خبرې واورئ بیا ځئ. نندارچیانو د ساعت تېرې د اورېدو لپاره د سردار پلوي وکړه. مشران بېرته کېناستل. لالټي کاغذ او قلم راواخیست. په هر پټي کې د هر ورور بیسوې یې بېلې ولیکلې. په موبایل کې یې جمع کړې. ټولو ته مساوي ځمکه ورسېدله. یو شور جیګ شو. اوس خلکو خندل چې دا څه ټوکاني جنګ و، د چرسي په خوله بند شو. سردار په اپلتو پسې سر نه ګرځوه. اندېوالانو ته یې د شوروا وعده وکړه. لالټي یوې غاړې ته غلی ولاړ و. سریې ښکته واچوه. بېرته دکان ته راغی. هلته لا هم ځوانان جمع وو. د سردار د لانجې یې وپوښتل. ده وویل:
– غم مې یې کم که. د خوشالۍ نه یې لاندې باندې خندل.
ټولو هررررر وهل. لالټي پزه جیګه ونیوله:
– په اخېر کې سردار کلک ښنتی و چې شوروا درکومه. ماویلې که سمه قابلي راکی صیبي ده. که نا، ستا اغه شوروا نه خورمه چې په غوښې پسې به ذره بین راوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا خندا ګانې شوې. له لېرې څخه غره هار تر غوږو کېده. دا د هاشم ډبه شکله څلور سیټه موټر و. دوئ نه لیده. موټر له تخته تېز تېر شو. شاته یې دوړه پرېښودله. د خلکو پام یې واړوه. له ورایه پکې ورانی ښکارېده. لکه موټروان چې یا مست وي، یا لېونی. هرڅوک پوهېده چې د سالاو په تاو راتاو او کنده کپر سرک کې داسې څغلول بلې دنیا ته تلوار دی. یاسین له هدیرې څخه د تېرېدو پر مهال د لالټې واز قبر ته وکتل. واړه هلکان ترې چارپېر وو. له سوړ اسویلي سره یې سترګې هاشم ته واړولې. پلار یې په مقصد ښه پوهېده. ځکه خو یې ژوره سا واخېستله. شېبه پس موټر د اوبو تر ژرندې تاو شو. نژدې یې بوډۍ وهلې وه. د لالټې د کور مخ ته د ټایرونو د ښوېېدو خرپه هار شو. یاسین په ټوپ کېوت. تومانچه یې جیګه ونیوله. نارې یې کړې:

– ای شربت خېلیو! ښه یې واورئ!

چا چې واورېدل په غوږونو کې یې کړنګ شو. دا آواز عام نه و. خاص و. د مصیبت زنګ برېښېده. یو نیم نارینه چې له لټۍ یا وزګارتیا څخه په کور کې پاتې و، تېز ووت. د لالټې ښځې د وراره غږ وپېژند. دروازې ته راغله. یاسین خبرو ته دوام ورکړ:

– زه په جار ایلان کومه چې زما د ترور لور مروه زما ښځه شوه.

هغه هوا یې ډزې وکړې. مرغۍ له ونو والوتلې. چرګان له منډې سره وکړتېدل. سپیانو وغپل. ځینې ماشومان په ژړا میندو ته وتښتېدل. د لالټې ښځه وازه خوله ولاړه وه. هېچا د داسې تحول اټکل نه کوه. نیاګانو کیسې کولې چې په پخوا زمانو کې څو ځله ځوانانو د خپلې خوښې نجلۍ د جرولو لپاره ډزې کړې دي. بیا نو بل ځوان د دښمنۍ له ډاره هغې ته د مرګې د لېږلو جرئت نه کوه. لمسیانو ته دا خبرې لکه افسانې ښکارېدلې. خو اوس یې کټمټ پېښه په خپلو سترګو لیدله. ځکه خو ټول شخ پخ لکه بتان ولاړ وو. یاسین تېز کور ته ننوت. ترور لاس واچوه. هغه یې له متې کش کړ:

– وه! دا چیشی کی؟

هاشم خپله خور ونیوله. ویې ویل:

– ته مه وارخطا کېږه خورې! هرڅه به سم شي.

ښځې زورونه وهل چې ځان خوشې کړي. یاسین مروه په کشولو له کوره ووېستله. هغې چیغې وهلې. یاسین خلکو ته وویل:

– ګورئ! دا زه بیایمه. که څوک ورپسې راغی، ولا چې لس ډزې یې په دا کوپړۍ وولمه.

نجلۍ یې په زوره موټر ته وخېژوله. هاشم هغه کلکه ونیوله. یاسین د موټر مخ تاو کړ. د لالټې ښځې په دروازې زور وهه چې خلاصه یې کړي. موټر تېز شو. هغه په سرک ولوېدله. دلته د دکان مخې ته خلکو ډزې واورېدلې. لالټې خوله کږه ونیوله:

– ډک یې که ـه ـه! ای! کلي کې د چا ښځه بلاربه وه؟ بل خوسی وشو.

ټولو هررر وهل. ماشومانو منډه کړه. لالټې هم په درندو قدمونو روان شو. کله چې ورسېد د کور مخ ته یې راټول خلک ولیدل. سرتورې ښځې یې په دروازه کې ژړل. دده پښې ورېږدېدلې. تېز ورغی. ویې پوښتل چې څه خبره ده؟ هغې ځواب ورنه کړ. زړې توړۍ وویل چې یاسین مروه بوتلله. دده زړه سست شو. دننه حویلۍ ته یې وکتل. تشه وه. ویې پوښتل:

– څنګه یې بوتله؟

– څه ورک شه چرسولا! څنګه یې بوتله؟ په زوره یې خپله ښځه کړه.

ماشومانو پخ وهل. دده په خیال کې هم نه ګرځېدل چې هاشم دې مروه په زور بوځي. هغه خو په منځ کلي کې سم کور لري. په ښکارځي کې په کلا اچولو څه کوي؟ دې کې سباګل هم له ښاره ورسېد. د خلکو ټولېدو ته ځیر شو. یو تن ورته کیسه وکړه. هغه لالټې په غېږ کې ونیو. په غوږ کې یې وبنګېد:

– وروره ګله! تا یاسین ښه پېژندلی و. ربښتیا د سپي زوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې ترې لېرې شو. همدا شېبه د خلکو تماس څه چې تش کتل پرې بد لګېدل. لکه خوري چې يې. پر ذهن يې تياره خپره وه. نه يې څه ليدل، نه اورېدل. او نه يې سر کار کوه چې څه وکړي؟ يو دم په کور ننوت. ويې ويل:

– ولا که يې پرېږدمه!

خلک هم لکه سېل حويلۍ ته ور وبهېدل. دی هرې خواته ګرځېده. وسله يې لټوله. اول يې د غره له تورل شوې برخې غونډاری وباسه. خلکو وخندل. هغه يې بېرته وغورځوه. دېوال ته ولاړه بېلچه يې واخېستله. روان شو. هماغې تورۍ له دروازې غږ کړ:

– اغه ځوانيمرګ ويلې هرڅوک چې راغی ولم يې.

دی ودرېد. هسې هم وېرېده، اوس يې ښخې سپين وتښتېدل. ګلابي مخی شاه محمد د حويلۍ منځ ته راغی. تورۍ ته برګ شو:

– ته چيشی وايې؟ پرېږده چې لاړ شي! دده لور يې وړې ده. خوشې خبره خو نده.

لالټې ورته په زړه کې سل کنځلې وکړې. خلکو ته يې وکتل چې څه عکس العمل ښيي. ځوانانو سرونه وخوځول:

– هاو هاو، لاړ دې شي! منږ دې نه شرمېږي!

سباګل نه هو ويل، نه نه. د لالټې اميد يوازې زړې ښځې ته و. نژدې ورغی:

– ښا نو، ته ووايه تورۍ! چيشی وکمه؟ نه نا، يا به ځان مړ کومه يا اغه.

خدای خدای يې کول چې تورۍ ووايي مه ځه. خو هغه غلې وه. نه معلومېدله چې له ځوانانو وېرېدله، که يې ويل چې د بېلچې په ځای سمه وسله واخله! شاه محمد لالټې ټېل وهه:

– ځه کنه! چيشې ته ولاړ يې بې ننګه؟

دده په وس نه وه، که نه سل مرمۍ يې په دا تندي ويشته. مجبور شو چې حرکت وکړي. ناڅاپه يې په جېب کې ټلېفون وترنګېد. تا به ويل ډز پرې وشو. شټ يې وهل. ماشومانو بيا وخندل. لالټې نمبره وکتله. د هاشم وه. زړه يې ولړزېد. کوټې ته لاړ. موبايل يې غوږ ته ونيو. هاخوا هاشم له موټره کېوتی نه و. درې ځلور واره يې الو کړ. بالاخره دده له خولې هم غږ ووت. هاشم وويل:

– غوږ کېده الکه! نور نو خبره ختمه ده ښا؟ چې لور دې زما اينږور شوه، ځمکه ام زمنږه کېږي. څه مخکې څه پسته، يو شی دی. نو امدا اوس يې راکه! اوس ګوره پيسې ام درکومه. ته ګټه کې. که نا، لور دې ام لاړه، ځمکه ام.

لالټې بيا داسې لړزېده لکه سړې تبې چې نيولی وي. ميتيازې يې په سختۍ ټينګې کړې وې. ژوند يې پرمخې واوښت. نور نو هاغه لږه آرامي هم ختمه شوه. دوه لارې وې. که دښمني کوي نو شپه او ورځ به يا د بل د وژلو لار لټوي، يا ځان له مرګه ساتي. د پخوا په شان به بې غمه ګرځېدلی نه شي. که دښمني نه کوي نو په هرقدم کې به پېغور ونه اوري. په دره کې به نه يوازې دی، بلکې دده لېرې او نژدې خپلوان هم ټيټې سترګې ګرځي. په دې سربېره له ياسين څخه د مروې بې اندازه کرکه به سبب شي چې د هغې هلته او د مور يې دلته زاره وچوي. اوس خلک د کوټې خولې ته راغلل. غوښتل يې د لالټې په عکس العمل کې ځان ته معلومه کړي چې چا ټلېفون کړی دی، او څه وايي؟ مګر دی لکه په سکروټو چې ګرځي. په يو ځای کې درېدلی نه شو. بېرته انګړ ته ووت. ښځې يې ويل څوک دی؟ ده ځواب ورنه کړ. سربداله و. لکه په خوب کې چې کوم شی لټوي. په ټلېفون کې هاشم «اورې! اورې!» نارې وهلې. دلته و چې لالټې ته يو چورت ورغی. غټې سترګې يې وځلېدلې. لکه په تپې تيارې کې چې رڼا ووينې. ورې سږمې يې وپړسولې. په جيګ غږ يې په ټلېفون کې وويل:

– ای ای هاشمټيه! ای پيوسه! ای بې غيرته! زه پوپېږمه چې لور مې د ماما کره ده. د ماما کور خو لکه خپل کور دی. څوک ورته جيګې کتلی نشي. مګر جړا او زاری دې نه منمه. هاو.

هاشم په شنو سترګو رډ رډ موبايل ته وکتل:

– اوهو اوهو! دا څه ګنګس دی؟ وه قمقله! زه چيشی ويمه ته چيشی وايې؟

لالټې يې خبرو ته غوږ کېنښود. مخکې لاړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا ماسره بد وکړل. بې غیرتي دې وکړه. پرېږدم دې نا! او لور نه درکومه. چې مړ ام شې ښا؟ او ولاکه تا حرامي پرېږدمه!

ټلیفون یې بند کړ. خلکو ته یې وکتل. د هغوئ له سترګو معلومېدله چې د موضوع په تحلیل کې ګډوډ دي. ایله یې زړه ولګېد. د اوس لپاره په هاشم پسې له تګه خلاص شو. څو چې خلک دده په چل پوهېږي خبره به سړه وي. خپلوانو به هاشم مجبور کړی وي چې مروه بېرته راولي. هر څه به په آرامه ختم شي. سباګل ته یې وکتل. تندی یې تریو ونیو. ټژدې ورغی:

– وینې؟ دا یې ماما. دقه سې بې غیرتو حرامیانو سره بند پاتې یمه یارو.

– خیر دی وروره ګله! ته لږ ځان آرام که! بیا وګوره چې څه وکې.

لالټې همدا شېبه غوښتل چېرته لېرې په مړه خېټه چرس ووهي. بیا په یخ سیوري کې پرېوځي. نه د چا له پېغورونو ډک مخونه وګوري، نه له زهروډ کې خبرې واوري. ان د لوېو غمونه پرېښږدي چې د نشې خوند خراب کړي. د سباګل سترګو ته ځیر شو. نه پوهېده چې چرس یې راوړي که نه؟ سر یې نرې وخوځوه. هغه کوم عکس العمل ونه ښود. لالټې ووېل:

– راځه د ننه کوټې کې به کېنو! زړه مې نور چوي. پوه شوې؟

– اوصیله وکه وروره ګله! دونه زړه مه خوره! بس ته مې لږ لیدلې. بېرته ځمه.

د لالټې سودا شوه چې تش راغلی څنګه؟ تندی یې راټول کړ. ویې ویل:

– نا، چېرته ځې؟ چیشي دې راته ویلې؟

– ما ویلې تاسره به لږ ځانته وغږېږمه. خو اوس ته خپله دغه حال کې یې.

لالټې نژدې چیغه کړې وه چې چرس دې څه کړل. خو ځان یې په واک کې ونیو. ککرې او لاسونو ته یې ټکان ورکړ:

– وه خدایه پاکه! ته یې څه کې؟ تا ته څنګه وویمه؟ خو...

دا وخت سباګل نیمایې لاس د شتري واسکټ له جېبه وباسه. پکې زېړ کاغذ ښکاره شو. تېرځل یې هم په همدا سې پاکټ کې چرس راوړي وو. لالټې ایله د هوسایې سا واخېستله. شاوخوا یې غلی نظر واچوه. لسګونه سترګې په دوئ کې وې. لکه هره خبره چې څېړي، څو منفي ټکی وموميی. ده کتل چې پاکټ ته د چا پام شو که نه؟ دې کې ملک له دروازې غږکړ چې څه خبره ده؟ د ټولو سترګې ور واوښتلې. ځوانان پرې راتاو شول چې له موضوع یې خبر کړي. لالټې ووېرېده چې ملک ورته ونه وایي چې په لور پسې لاړ شه! ښه دا وه چې توده په توده کې پښې وباسي. سباګل یې له متې ونیو:

– راځه د دا شور نه مې لرې بوځه یارو! په قسم چې سا مې بندېږي.

په سترګو یې اشاره وکړه. خپله مخکې شو. دلته یې اروا له بدنه ووتله. درب پر ځمکه ولوېد. ځینو وخندل. ځینو ویل ویې ګورئ! بیا به بې سده شوی وي. سباګل یې نبض وکوت. سپین او ښتی مخ یې خلکو ته واړوه. په نري غږ یې وویل:

– انا لله وانا الیه راجعون.

یودم شور شو. خلکو ویل په لور پسې یې سا ورکړه. د لالټې ښځه بیا پر مېړه راپرېوتله. لور ترې هېره شوه. په چیغو چیغو یې وژړل. څلورو ځوانانو جسد کټ ته جیګ کړ. ده په هوا کې ولاړې اروا ته وویل:

– ای ای! جوند ته مې پرېږدې که نا؟ بیا څه خبره ده؟

– خپله ښه پوهېږې.

– په چیشي پوهېږمه؟ ګوره دا خرتوب دې پرېږده! زه ستا د ادې پنډوس نه یمه.

– ادې ته خوله مه اچوه! تا ته ځان ډېر چالاکه ښکاري کنه؟ زه ستا په ځان کې یم، ښه؟

– ډک یې که ـه ـه! د شادوګی بچیه! چې دا ډرت شې، اسمان ته ختلی یې. ته خو ووایه! خبره چیشي ده؟

ملک سپینه ټوپۍ په غټ سر سمه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو ! د خدای کارونه دي. تقدیر نه بدلېږي. خدای پاک چې چیشی کړ د بنده په خیر یې کړ.
لالټې کاږه وکتل:
– داح! دا زمنږ ملک دی. دا نو خبره شوه؟ ورته وایه خدای دې امدقه سې خیر ستا په نصیب کي.
اروا کوم غکس العمل ونه ښود. ملک پر ګلابي مخي ځوان غږ کړ:
– الکه شامامده! ته لاړ شه وګوره چې قبر خو چا ډک کړی ندی.
دلته لالټې اروا ته وکتل:
– وه دسپي زو! قبر تیار جوړ دی. اوس مې خښئ.
– ښه کړ!
– وه دا څه خر دی؟ وه قمقله! ته به ام د بې جالې مرغۍ غوندې سرګردانه یې. زما ځان به نه وي. چیشی به کی؟
– هح، ته دې په ځان ډېر مه نازېږه، ښه؟ کومې بدۍ دې چې په انسان کې نشته؟ دروغ، کینه، غولول، بې وفایي، بې رحمي، عقده، د تخریب شوق، د کنځلو او رټلو شوق، د زنا او تېرې شوق، د قتل شوق... څومره درته یاد کمه؟ او پوهېږې د نېکو او بدو انسانانو څه فرق دی؟ فقط دومره چې نېک خپلې ځینې بدۍ تر یوحده کنټرولولی شي، بد یې نشي. او موږ د دغو ټولو مرداریو سره ستاسې د بدن په زندانو کې اوسېږو.
لالټې په غټو غټو کتل. ربنتیا هم په بېلو بېلو وختونو کې یې دا هره ښه په ځان کې لیدلې وه. بیا یې خپل کوشش ته دوام ورکړ:
– ای! مېلمه راغلی دی. د ځمکې خبره کړ.
– په ځمکه دې کار نه لرم. خو مېلمه چرس راوړي دي.
– نه یې دي راوړي.
– خدای ته وګوره! هرچاته دروغ وایه. ما ته یې مه وایه!
– ډک یې که ـه ـه! ته نو د کومې شاه ولې سمنډولې زوی یې؟
– لاحولو والله! ګوره! ماسره دې خبره کړې. چې پې نه درېږې زه هم داسې کوم.
– د چیشي خبره؟
– چې چرس به نه څکوې.
– نه یې سکمه کنه وا. کله مې سکلي؟
– همدا اوس روان وې. او ګوره ښځې ته دې هم ونه ویلې چې چا وژلی وې. ودې لیدل نتیجه یې څه شوه؟
– هاو، منمه چې اغه مې غلطي وه. په قسم چې دا وار ربنتیا ویمه.
– ستا په قسم باور نشته.
– وه دا څه خبیث دی؟ ښا نو بل چیشي وکمه چې ته یې ومنې لوېشتینکه؟
– خوله سمه خوځوه!
دلته د لالټې پام شو چې هغه کنځا بده ګڼي. ویې ویل:
– ای! بېرته راننوځې که کنځا وکمه؟ دا دی کنځا کومه ګوره! هی ستا...
– وکه څه! بیا دې بېخي بدن ته نه ننوځمه.
اروا روانه شوه. لالټې غږ کړ:
– ننا، ودرې! ودرې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه محمد ملک ته خپل موبایل وښود. ویې ویل همدا اوس مې انډیوال ولېږه چې قبر وګوري. هغه بېرته په ټلیفون کې وویل چې بېخي جوړ دی. لږ پاکول غواړي. د یوې دقیقې کار دی. ملک ملا صاحب ته کړ:

– الکه! ته امدلته یو سورت ووایه. بیا به مړي ته غسل ورکو. ما ویلي کفن خو تیار شته کنه؟

غړ شو چې هو شته. له لالټي څخه لاره ورکه وه. اروا ته یې غاښونه چیچل. بیا یې بېرته معصومه څېره ونیوله:

– ای یارو! ښا، ته ووایه! زه او ته یو بدن نه یو؟

– خبره کوه! هدف دې څه دی؟

– ما ویلي مانه تاته، تانه ماته څوک نږدې شته؟ چې منړیو بل سره کومک ونکو څوک به یې وکي؟

– کاش چې ته په دغو خبرو پوهېدلی. زه به له تا څخه په تنګ نه وم، ته له ما څخه.

– خیر دی راځه نو یارو! زما لږه خوله ورانه ده. وبښه نو! ته خو زړه سوانده او مهربانه یې. ونیسه نو!

– هاها، زه دې په چل پوهېږم، ښه؟

– نه کومه چل. په قسم. ونیسه نو! ته چې دونه ښایسته یې، امدقه سې دې زړه ام ښایسته دی. ما خو ګوري. دقه شی یمه.

– ښه ښه ډېر بیوزي مه وهه! مګر دا دې اخېر وار وي. بیا دې زاری هم نه منم.

– صیبي شو، صیبي شو. زر کوه نو! اله چې سورت ختم شو.

اروا یې بدن ته ننوتله. دی نېغ کېناست. د خلکو چیغې شوې. خو دا ځل هغوئ یوازې تر دروازې وتښتېدل. بېرته یې شاته وکتل. دی له کټه کوز شو. په پښو ودرېد. کړس کړس په خندا شو:

– مه وېرېږئ یارو! قراره قراري ده. زړه مې تنګ و. لږ مې سر کېښوده چې تپ یې ووځي.

د ټولو رنګونه الوتي وو. ښځې یې په ژړا کې خپل سرونیو چې دا څه بلا سړی دی. لالټي ستر ګې وګرځولې:

– ای ای! مېلمه څه شو مېلمه؟

ټولو زېږ مخونه نیولي وو. چا ځواب نه ورکوه. ده خپله شاوخوا وکتل. سباګل یې شاته ولید. د هغه ګرد غومبري او ګردې سترمې سرې وې. ده په کتو په خپل وجود کې راغونډ شو. لکه کیشپ چې په خپله کاسه کې ننوځي. لالټي وړاندې ورغی:

– ای یارو! تا ویلي خبره کومه؟ ځه چې ځو!

سباګل یو قدم شاته لاړ. ده له لاسه ونیو. هغه له ډاره ورسره روان شو. ملک او ملا په ډکې حویلۍ کې هېښ پېښ ولاړ وو. دې کې د لالټي ښځه هم تېزه ووتله. لڅې پښې مخ په منځ کلي وخوځېدله. د هغې وتلو خلک هم د ډار له وودې وباسل. ورو ورو یې حویلۍ تشه کړه. یوازې مېږه او غوا پاتې شوه. لالټي او سباګل په زینه ډوله پټیو کې لاندې کوزېدل. کله کله به د تیږو په سخته باره کې لالټي لاس ورکړ. ورو ورو د سباګل ډار ورک شو. دوئ سیند ته ورسېدل. هلته د غټو تیږو تر منځ ایله یو لښتی او به کږې وږې تللې. دوئ پر پیته تیږه کېناستل. د سباګل سا سوزېدله. لالټي وویل:

– خوله دې ولې وازه ده یارو؟

– وروره ګله! ما ویلي دا ته څنګه کې؟

– چیشی؟

– مړ کېدل او پاڅېدل.

– هاهاها. سر مه ګرځوه یارو! ما کې ډېر کمالونه دي. ښا څنګه دی؟ دا سین دې خوښ شو؟

– وروره ګله! لکه لوی تونل. غټې غټې تیږې، جیګ جیګ کمرونه، له ځوړندو ونو د اوبو څڅېدا، ایرکنډیشن دی.

– هاو، دلته ما غزه ارامېږي. سړی ښه فیکر کړئ. ما په ټلیفون کې چیشی وویلي؟ اوس به دې په یاد شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباګل سر وخوځوه. ده ته يې په سترګو کې کتل. لاس يې جېب ته کړ. چرس يې وباسل. شونډې يې وخوځېدلې:
– ما ويلې وروره ګله! مځکه دې څنګه کړه، مځکه؟
لالټې هم د هغه له مخه سترګې نه اړولې. خو فکر يې اروا ته و، چې وځي که نه؟ ځواب يې ورکړ:
– د غم دانه قراره پرته ده يارو. د اغې د لاسه خو دقه حال ته راغلمه.
سباګل ده د خړ واسکټ جېب پيدا کړ. د چرسو پاکټ يې پکې کېښود. شونډې يې وخوځېدلې:
– کليوالو له دې وويلې چې که په دا قيمت يې ناخلئ سباګل له يې ورکومه؟ چې بيا ونه وايئ.
په جېب کې د چرسو د پاکټ محسوسولو د لالټې زړه په ټوپونو کړ. سا اخېستل يې تېز شول. ويې ويل:
– اخ خدايه! ناکنه. وخت پيدا نشو. اوس د لوړ په غم واوښتلمه.
هغه ليدل چې اروا ونه وتله. معنا دا چې ويې کولی شول هغه وغولوي. د بري احساس يې ټول حواس وپارول. يو دم يې په ناستو په خوله ډول او په لاسونو ګډا پيل کړه «ډمبک ډمبک ډمبک، ډډم ډمبک...» سباګل له خندا شين و:
– اې لال مامد خانه! دا څه کوې دې اشنا؟ زه پوی نشومه. په دې ډول چرس...
– چشششش! مه وايه کنه يارو! زما خو يو غم ندی کنه. اوس په بله بلا ام اوښتی يمه.
– وروره ګله! ته خو ووايه! څنګه بلا ده؟ زه به دې تې خلاص کمه.
– ښه ځا! يو سړی چې د ځان سره په جنګ وي، ته يې د ځانه خلاصولی شې، آ؟ وينې؟ دقه سې غم دی. غلی کېنه! دا ستا د شان نه غټې خبرې دي.
– يره نو ته اجيبه سړی يې. زه دې بېخي ګنګس کړی يمه په خدای.
سباګل د سيند په سرخلاصي لوی تونل کې کوز او بر وکتل. څوک نه و. سيګرېټې يې وباسه. لالټې ژر وويل:
– چيشی کی؟ غم راته مه ګوره! زه يې نه سکمه.
– ننا، ځان له يې لګومه. وروره ګله! تا سره مې دوه ځله وسکل. خوند يې راکو.
– ډک يې که‌هه! چرس خو غمجن خلق زرخپلوي. ستا نو څه غم دی يارو؟
– هی اشنا، ته څه خبر يې؟ په زړه مې يو لک پولی‌ ولاړې دي. ګوګړ درسره شته؟
لالټې اورلګيت وباسه! تيلی يې ووهه. سباګل له سيګرېټې څو کشه وکړل. د لالټې بدن ورسره ويلې ويلې و. مخ يې يوې او بلې خوا ته اړوه. نه پوهېده چې څه وکړي؟ په وازه خوله يې په هوا کې د لوګي کشول شروع کړل، چې د نشې تنده يې ماته شي. مګر نه، هغه لا زياتېدله. دې کې يې اروا هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټې زړه لاړ او راغی. هوا ته يې وکتل:
– نه يې سکمه وا. نه وينې؟ داح! په لاس کې مې ابخ شی نشته.
سباګل هم په هوا کې سترګې وګرځولې. کوم شی يې ونه ليد. لالټې يې چوخ کړ:
– اې چا سره غږېږې؟ خدای پاک سره؟
د لالټې پام شو. پوهېده چې دا به هغه لا حيران کړي. په ژوند کې ورته يوازې دروغ پاتې وو. ده پرې ځان ته د شخصيت ورکولو هڅه کوله. سر يې وخوځوه:
– هاو کنه! ته نه يې خبر؟ ما د خدای پاک سره وعده کړې چې چرس به نه سکمه.
– ښه ښا!!!!! اووووو وی ی ی. نو بله وعده نه وه؟ دا خو دې په زوره ځان د خدای له نعمته محروم کړی دی مړه.
– هاو کنه. نو چيشی کولی شمه يارو؟
د لالټې هسې هم زړه تنګ و. دغې خبرې نور هم وسولوه. ستونی يې ډک شو. چيغه يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه نووو. د قدرتونو دې جار شمه نووووووو. دا موزیګیان ولې نه ورک کې ی ی ی؟
غړ په تونل ډوله سیند کې انګازې وکړې. سباګل غټ غومبرې وخوځول:
– پو پیږمه وروره ګله. خواخوږی دې نشته. د مور او پلار یکي یو زوی یې. سخته ده. په تا مې زړه سوزي.
لالټې یو دم په چیغو چیغو وژړل. سباګل یې په بېر سر لاس تېر کړ:
– خیر دی. خیر دی. ته دسې وکه! خپلوانو له ووایه چې کومک وکي!
– ته چیشی وایې؟ د چیشي کومک؟
– چې لور درسره واپس راولي. ورله وایه دا خو د ټولو شرم دی. لږ غیرت وکئ!
– نا، پرېده! اغئ کې څوک نشه نکئ. غیرت د کمه شي؟ ماته ام وایي نشه پرېده! ماویلې ښا؟ چې تاسې غوندې بې غیرته شمه؟
– هاهاهاها نرره خبره دې کړې په قسم.
سباګل له سیګرېټې څخه ژور کش وکړ. ویې ویل:
– اخ خوند یې وکه. ای وروره ګله! مځکه به ګوره خامخا ماله راکی. ستا پکې ډیپیره ګټه ده.
– او پرېده ورک شه! زه په څه کې یمه، ته کند و مځکه مځکه مځکه ناریږ وهې.
سباګل په مړو کتو موسکی شو. هغه ته اوس کنځا او سپکاوي ارزښت نه درلود. ټول په سیګرېټې رامات و. اوږده اوږده کشونه یې کول. لکه د ژوند وروستۍ ساګانې چې اخلي. حرکات یې هم ورو ورو سستېدل. لکه له ټایره چې غلې غلې هوا وځي.
سیګرېټې اخېر ته نژدې شوی و. د لالټې بدن مرۍ مرۍ او ستونی وچ وچ کېده. ټول لړزېده. د لېونیانو غوندې یې بې واره مخ یوې او بلې خواته اړوه. یو دم یې په سیند کې وړاندې کمره ته لاس ونیو. چیغه یې کړه:
– اووووو! الته ګوره الته! اوهوهوهوهووووو! وی الاااا! دا چیشی دی؟
سباګل سترګې واړولې. هلته د پیغلې د خورو زلفو په شان په بوټو او وښو پټ کمر و. هېڅ خوځښت پکې نه لیدل کېده. لالټې کله یو ټکی، کله بل ټکی ښوده. په دې ترڅ کې یې له سباګل څخه سیګرېټې تېز واخېست. د سترګو په رپ کې یې دوه کشه وکړل. ژر یې اوبو ته وغورځوه. اروا نیمه هواته ووتله. ده چیغو ته دوام ورکړ:
– اغه دی اغه دی. اوهوهوهوهو! ګوره ګوره! اخ وغورځېده.
اروا هماغه لورته وکتل. پوه نه شوه چې څه شی ښیي. د لالټې په لاس او شونډو کې سیګرېټې هم نه و. اروا بېرته بدن ته ننوتله. دده زړه هم ورسره ځای ته راغی. د بدن غړي یې سست او هوسا شول. خوښ و چې د لوی مشکل د حل راز یې وموند. پوه شو چې کله اروا په بدن کې وي دنیا ته دده په سترګو ګوري. کوم شی چې ده ته نه ښکاري، هغه یې هم نه ویني. مطمئن شو چې نور نو هر څه د هغې له نظره پټولی شي. دا دویم لوی بری و. مګر ددې ترڅنګ اروا بدن ته د لوګي ننوتل هم احساسول. د لوګي ډول یې هم معلوموه. خفه شو چې له دې سره به څه کوي؟ سباګل اوس یو قرار ده ته کتل. کټ کټ په خندا شو. د چرسیانو په لهجه یې وویل:
– یره دا دې کومه نخره وکړه اشنا؟ بې نشې نشه یې په قسم. ای! بل سیګرېټی ډک کمه؟
لالټې پاڅېد:
– غلی کنه! سور تنور ته لرګي ماچوه یارو! ځه چې ځو!
– چرته ځو، چرته؟ ښااااا، غرمه شوه؟ ډوډۍ راکې؟
– هاو، ځه چې ښځه دې ناریږ وهي. ډوډۍ تیاره ده.
– یره دا څه وایې؟ زما ښځه؟ کومه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې د ښار نه غږ اورمه.
– ښا!!!!!؟ وروره ګله! تا کې ابغ شک نشته. نا اشنا سړی يې په قسم. ای ته وګوره څه يې پخ کړي؟
– د پسه کړايي.
– اخی! اله اله اله! زر مې ورسوه چې سړه نشي! اله اله اله!
لالټي سباګل له لاسه ونيو. د کمره د ننښتو تيړو په نری لاره يې روان کړ. لکه ميږی چې ترڅان څو ځله غټ بار کشوي. هره شيبه د سيند پر غټو تيږو د سباګل د غورځېدو او چوېدو امکان و. بالاخره د کمره سر ته ورسېدل. سباګل کېناست چې سا واخلي. وروسته تخت ته لاړ چې د ښار په موټر کې ځان د پسه کړايي ته ورسوي.
∞∞∞∞
لالټي ما ښام د کوټو مخ ته په کټ کې ځوړند سر ناست و. کله هاشم وريادېده چې مروه په توره کوټه کې بندي کوي. کله اروا، چې دی چرسو ته نه پرېږدي. کله ياسين چې هڅه کوي په زور او وهلو مروه واده ته راضي کړي. بې وسۍ او تنهايۍ يې زړه وپړسوه. سلګۍ يې ووهلې. ښځه يې د ننه پر توشکه سسته پرته وه. دده ژړا يې واورېدله. را ووتله. څنګ ته يې کېناستله. ده ګمان وکړ چې رټلو ته راغلې ده. سلګۍ يې وتنبتېدلې. ښځې وويل:
– ای! تا سره چرس نشته؟
– چيشی؟
– بوی دی.
– څه ورکه شه! په خدای که مې سکلي وي.
لالټي ترې لېرې شو. هغې په پلو سترګې پاکې کړې:
– ښه دې کړي. ماته يې ام راکه!
– ډک يې که ـه ـه!
ښځه يې ټېل وهله:
– لېونۍ يې؟
– څوک چې چرس سکي لېونی وي؟
– نا، ويمه ته ښځه يې کنه.
– ښځه نو لېونۍ کېدلی نشي؟ بس دی. کور او کلی په بلا وهمه. نشه کومه.
– نا، نا. په خدای چې مړه دې کمه.
– ښه ده کنه. د دې شرمونو، غمونو، جړاګانو نه به خلاصه شمه.
سلګۍ يې ووهلې. لالټي يې ورو پر ملا لاس کېښود. هغې اول ځل ټېل نه وهه. ده وويل:
– ته غلې شه! هرشی به سم شي!
– څنګه؟ څنګه به سم شي؟ ته سم شوې؟ آ؟ ښا، چيشی وکمه؟ نه نا، نشه کومه.
د لالټي نظر د هغې د پښو په زخمي ګوتو ولګېد:
– دا چېرته وينې شوې دي؟
– دا؟ منځ کلي ته تلې ومه. پوه شوې نه يمه. په لاره کې په تيږو لګېدلي.
د لالټي سترګې غټې غټې ووتلې:
– منځ کلي کې دې چيشی کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ویلې زاری به وکمه. هاشم لالا به مروه راپرېدي. نا ء. د ښځې نه د چا سترګه سوزي؟ سړی شته نا.

هغې په زوره وژړل. لالټې یې ګرد او لوند مخ ته کتل. خپلې او ښکې یې وڅڅېدلې. د هغې په ژړا بل ډول خفه کېده. نور خو یې څه په وس نه وو. له کوره به ووت، چې ویې نه ویني. بیا به یې نشه وکړه چې له سترګو یې لېرې شي. اوس یو دم پاڅېد. جېب ته یې لاس کړ. چرس یې له کوره بهر وغورځول. په ونه کې ولګېدل. د پاڼو او پاکټ شرپه هار شو. او رلګیت یې ښځې ته ونیو:

– قسم دی که بیا یو کش وکمه! صیبې شو؟

ښځې اورلګیت واخېست. پاڅېدله. غلې نغري ته روانه شوه. ده وریسې وکتل. بدن یې سست شو. په زړه کې یې وویل«ښا نو! ما سکروټه وجووله، چرس مې وغورځول. دې د سپې لور دونه ونه ویلې چې خیر وېسې» په کټ کې غلی پرېوت. چورت یې وهه چې د نورو لړ ښه ولې خلکو ته ډېر او دده ډېر ښه لړ ښکاري؟ یو وخت ښځه له سطل سره راغله. دی پاڅېد:

– راکه! شپه ده. زه یې راوړمه.

– نا، ته بیا د ویالې مرداړې او بهرا نه وړې. بره پکې خلق او دسونه کئ.

– نا، په خدای چې چینې ته ځمه.

هغې سطل ورکړ. لالټې تر سرک، نرې پټې او ویالې تېر شو. په تیارې کې یې د ونې لاندې پاکټ ولټوه. بالاخره یې ولید. مخ یې واړوه چې اروا وغولوي. نژدې ورغی. پاکټ یې په جېب ومنډه. له ځان سره وبنګېد «وخوره د موزیګې زو!» له ویالې یې سطل ډک کړ. بېرته راغی. وروسته ښځه او مېره جوړه له کوره ووتل. پر سرک مخکې لاړل. په نرۍ لاره د غونډۍ په لمنه وختل. ښځه د یوې دروازې تر څنګ د تیږو دېوال ته تکیه ودرېدله. لالټې ننوت. مخامخ قطارو کوټو ته یې وکتل. په برق روښانه وې. مګر په حویلۍ کې تیپه تیاره وه. درې ورونه په دې نه جوړېدل چې څراغ چېرته ولګوي. هر یو د خپلې دروازې پر سر غوښت. نو ځکه یې په حویلۍ کې د څراغ لګولو سلا ونه شوه. د کوټو مخ ته یو یو د زردالو نیالګی ولاړ و. هغوئ په هر مجلس کې پرې نازېدل. خپل کور یې د زردالو باغچه بلله. لالټې نارې کړې:

– د کاکا زامنو! وه د کاکا زمنو! چېرته ورک یئ؟

خړ سپی په منډه راغی. لالټې ته یې لکۍ وخوځوله. ګرد ترې تاو شو. درې ښځې د حویلۍ په برسر کې پر تناره ناستې وې. ډوډۍ یې پخوله. دده په لید و یې مخونه تروه شول. له کوټو څخه درې تنه ورونه راووتل. غوټ سړي وپوښتل:

– داخ، خیرت دی؟ چرس دې خلاص شوي څنګه؟ پیسې منږ سره نشته. ښا؟

ټول ماشومان راغلل. ده ته یې په خندا کتل. لکه د لوبو شی چې ویني. د سرې ټوپۍ سړي وویل:

– ای په دا شپه کې په خیرات پسې ګرځې. دې نه نر شه حاجي چمن ونیسه! پټی تې بېرته واخله!

– ډک یې که ـه ـه! یو وار مې پیسې غوښتې وې. تر اوسه پېغورونه راکوئ. مه وېرېږئ! پیسو پسې نه یمه راغلی.

ماشومانو په خپلو منځو کې خندل. غوټ سړي وویل:

– داخ، نو دلته چیشی کی؟

– ما ویلې ماسره کومک وکئ!

سړې مخ ورونو ته کړ:

– داخ، پیسو پسې ندی راغلی. وینئ کنه؟

– یو خو ته دې داخ داخ پرېده! خبره سمه واوره! ماسره مرو پسې لاړ شئ! د کاکا زامن مې نه یئ؟

– داخ، اوس دې د کاکا زامن شولو؟ چې لور دې منږ ته نه راکوله اوس یې خپله ګټه!

یوې ښځې ډکه ټوکرۍ په تخرګ کې ونیوله. کوټې ته په تګ کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی شوي؟ چاته چې دې لور ورکوله امقو ورېږده. خوشاله اوسه کنه!
لالټې برګ شو:
– ته غلې شه! دا د سړیو منځ کې خبره ده.
– اوهو، اوهو! ته چا سړی کړې؟ چرسي سړی، نه سړی.
لالټې یې مېړه ته مخ واړوه. هغه د تور واسکټ له جېبه نصوار وباسل. ښځې ته یې وهم نه کتل. بله ښځه هم له ډوډۍ سره له تناره کېوتله. سپي ته یې ګوته ونیوله:
– ای دا سپی وینې؟ تا نه دا ام ښه دی. خپل او پردي پېژني.
ماشومانو کټ کټ وخندل. د سرې ټوپۍ والا سړی ښځې ته په قهر شو. هغې شونډې واچولې، لاړه. سړی لالټې ته راوګرځېد:
– ته نو چیشي ته ولاړ یې؟
– ځمه ځمه. ما ویلې تاسې به شرم پېژنئ.
د تور واسکټ والا غاښونه وچیچل. لالټې یې ټېل وهه:
– وځه ورک شه! ستا د لاسه منږ په کلي کې چاته جیګ کتلی نشو. د شرم پیغور ام ته راکې؟
لالټې په درندو قدمونو ووت. ښځې هرڅه اورېدلي وو. مخکې شوه. لکه پېرۍ په تیارۍ کې غلې روانه وه. د هغې چوپتیا له غصې او دده چوپتیا له ډاره وه. دواړه کورته ننوتل. مېړه او غوا ورته ځیر وې. ښځه د توقع خلاف غلې پر لمانځه ودرېدله. دی سودایي شو. هغه به له ده څخه څومره ناامیده شوې وي چې غصه کول هم بې ګټې ګڼي؟ له ځانه یې کرکه وشوه. د ماما زامنو ته یې ټلېفونونه وکړل. هغوئ ویل چې د هاشم زور نه لرې خبره یې ومنه، مشکل به حل شي. لالټې له ځان سره په آواز کنځا وکړه. زړه یې سست شو. درب په کټ کې پرېوت. په هوا کې ولاړې اروا ته برګ شو:
– ای ای! د سپي زو! بیا ووتلې؟ آرام ته مې پرېدې که نا؟
– غلی کم عقله! سل واره مې درته ویلي کنځا مه کوه! ته بیا...
– چیشی؟ دا سل واره غپا دې نوره بنده که! دونه دې ماغزه کار نکئ؟ دا عادت دی.
– عادت دی که هر شی دی ختم یې که!
– چیشي چیشي؟ هح، وه قمقله! علت لاړ شي عادت نه ځي د سړي نه خدای دې نه کاندي په بد چارو عادت څوک
– اخله مه! شعر ته ګوره! بد عادت هم پېژني. ای هوښیاره! چې څوک وغواړي عادت هم پرېښودلی شي. مګر ته کنځا او چرس خپله نه پرېدې. وی ښه شو را یاد شول. تا غرمه په سیند کې چرس ولې وڅکول آ؟ ما درته...
– کله؟ ما ندي سکلي.
– داح! یو خو دا دروغجن خلک ولې هېڅ شرم نه لري؟ ای! ستا په بدن کې لوګی و. زړه مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.
– بلا مې درپسې! سبا ګل سکل. ما سا اغستله. د هوانه به را غلی وي نو. سا خو نشمه بندولی.
– د هوا نه دومره ډېر لوګی؟ ښه ځه! نور چې چا چرس څکول ته به هلته نه کېنې! که نه، بیا دې خیر نه شته.
– چیشي چیشي؟ ای لوېشتینکه! دا نه کېږي.
– خو ښه دې نو. بیا ګیله هم مه کوه!
– وه! وه! ته لېونی شوی یې! الهری شه چې د پرو ادې مونځ ختم که!
– نهء. وعده وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا څه خبیث دی؟ زه خو ستا د ادې هوټل نه یمه چې ستا فرمایشونه به پوره کومه. کنځا مه کوه! چرس مه سکه! این د چرسیانو څنګ ته مه کېنه! سبا به وایې اوبه مه سکه! ډوډۍ مه خوره! سم وو ایه سا ماخله خلاص!
– ښه نو چې وعده نکې زه هم نه درځم.
– اوهوووو! ای ای! ستا د لاسه ځان وچنمه ګوره!
– هځ، ټول به خوشاله شي. لوی غم نه به خلاص شي.
– ډېر د کچه زوی یې ولا. الته دې په زوره جوندی کړمه. اوس بیا دا خبرې کی. ښا نو په چا سړی باور وکي؟ ځه ورک یې که! یارانو چې نشه کوله زه به نه کېنمه. صیبي شو؟
– نه. قسم وکه!
– په خدای که کېنمه! په قران که کېنمه! الله نو زرکوه د سپي زو!
څو ښځې سلام ګرځوه اروا بېرته ننوتله. دی نبغ کېناست. سا یې تېزه تېزه واخېستله. مګر د ښځې ګرد مخ جدي و. هغه تل د خپلو انو په سپک چلند خفه کېدله. کله کله به یې وژړل. لالټي خیال کوه چې اوس هم هغوئ ته په قهره ده. ښځې وویل:
– د ماما زامن ملامت ندي. منږ ورسره چیشی کړي؟ زه د سړیو منځ ته تلی نشومه، او ته نه د چا په غم کې وې، نه ښادۍ کې. تا د ګلټي نه غیر څوک پېجندل؟
– ګل مامد خان وایه!
– ګلټي. هر ډېراني ته خان وایه. خپل پټي ته به دې ملا ماته وه. د اغه پټي کې دې قلبه او ماله کوله. مانه به دې پیسې پټې کړې. چرس به دې ور وړل. اغه به لکه پاچا قرار ناست و. پښنه به یې په بله اړولې وه. اوس ورته وو ایه چې درسره لاړ شي کنه!
– ځي کنه. اوس ګوره!
لالټي سمد لاسه ټلیفون وکړ. دده د شمېرې په لیدو ګلټي د حویلۍ په کټ کې نبغ کېناست. وړوکي زوی یې خوشحاله شو چې ماته راپاڅېد. غاړې یې واچوله. هغه ټېل وهه. ماشوم له کټه ولوېد. سرېې ولګېد. په چیغو چیغو یې وژړل. ښځه په منډه راغله. زوی یې جیګ کړ. ګلټي موبایل غوږ ته ونیو. لالټي وپوښتل:
– څنګه یې یارو؟
– نینې نینې یمه باداره. امدقه ستا غږ ته ناست ومه. په قران په ما ډېر ګران یې. درغلمه؟ چېرته کېنو؟
– بیا به کېنو یارو. دا پرېده! ګوره چې تا غږ کړی ما خالي ندی پرېښی. اوس ستا وار دی.
– چیشی؟ ما سره نشته.
– هاو کنه. تاسره نو کله وو؟
– هاها سخت وران یې. ویمه باداره په ما دې قرض. په قسم نزدې وخت کې یو بلا پیسې راځي. بیا به زما وار شي هاو.
– ته خو دا شل کاله امدقه وایې. پیسې رانغلې. اوس به د کومه شي؟
– په خدای او په رسول چې دا وار ربښتیا ویمه. ای چاته ونه بنګېږې! لور جبار ماما ته ورکومه.
– دا وړه جلۍ اغه بوډا ته؟ مکوه یارو!
– چیشی؟ په غېږه ورځې؟ تانه تکړه دی. ای! په منږ یې څه؟ مېلې به کوو. هیت، چرسیان سګرېټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان هاهاهاها. ونیسه باداره نو، ښځه لړه وځنډه! پیسې میسې تې وباسه!
– غلی! ټوقې مه کوه! ورېندار دې اوري.
– وی ننننننا...

(c) ketabton.com: The Digital Library

– صیبې شو ځا. زه بل کار درته ویمه یارو.
– وایه بادار! هر کار ته ولاړ یمه.
– ما ویلې راځه چې په دا هاشمتې پسې لکه جوړه بازان لاړ شو! دا ستا وربره تې په زوره راجیګه کو!
د ګلتې سترګې نا آرامه تاوې شوې. ببر او خیرن سر یې وګروه. لالتې غږ کړ:
– اورې یارو؟
– هاو، هاو. خو اغه وایې هرڅوک چې راغی ډز تې جیګو مه کنه. بغری به مو کې.
– څه بابا! اغه او دونه غیرت؟ بیا زمریانو ته ګیدړ چیشی دی؟
– نا، که ما وولې، زما ښځه، زما بچیان به څنګه شي؟
– بې غمه به شي. تا خو اغئ د وهلو نه مړه کړل. هاهاهاها، ټوقه مې وکړه یارو. ښه ځا، که زه جوندی ومه داسې به یې ساتمه لکه خپل بچي. د نر وعده ده.
ګلتې یو دم برګ شو:
– هی د خره زو! هی د سپي زو! تا زما ښځې ته سترګې پټې کړې. ډېر بې غیرته شی یې.
– ډک یې که ـه ـه! دا چیشی وایې؟ ما وربندار کله یاده کړې ده یارو؟
– ودې نه ویلې ستا بچیان به لکه خپل ساتمه؟ دا څه مانا، آ؟ ښه ده چې لور یې درنه وړې ده. ته ډېر نمک حرامه وختلې.
ګلتې ټلیفون بند کړ. په خندا شو. دلته ښځه له قهره وپشېدله. د لالتې لاس له موبایل سره همداسې په غوږ کې پاتې و. ځان ورته دروند، خو ټېر تش معلوم شو. لکه لړمون چې یې چا وېستلی وي. تېر شل کاله یې چې څه په وس وو که نه وو له ګلتې سره وکړل. د هغه په انډیوالۍ یې کلک باور و. مګر هغه دا هرڅه په یوه لغته ختم کړل. آیا هاغه ټولې خوږې خبرې او وعدې دروغ وې؟ په شل کاله کې زه ولې پوه نه شوم؟ نشې ته یې زړه وشو. چرس یې تیار په جېب کې وو. هوډ یې وکړ چې نن شپه به په نشه زړه یخوي. نور یې د اروا هم خیال نه ساته. څه به وکړي؟ وبه یې وژني؟ نو څه؟ لور یې ترې بوتلله، ښځه یې په سرېو کې نه حسابوي، انډیوالیو ازې پرېښود. تر دې ژونده مرګ ښه دی. ښځې د کچالو پیاوه او شړومبې راوړې. ده څو مړی د زړه په زور وخوړې.
سمدلاسه سملاست. منتظر شو چې هغه ویده شي. سره له ټوله قهره یې ښځه خفه کولی نه شوه. خو هغې کله لو ښې مینځل، کله یې مخ او لاس کوه، کله بل څه. په ده شېبه په شېبه د نشې حملې زور اچوه. په کټ کې اوښت را اوښت. زړه یې بې حده تنګ و. ډېر ځنډ پس ښځه په کوټه کې پرېوتله. لالتې نېغ کېناست. په لړزېدونکي لاس یې له جېبه زېړ پاکټ وباسه. دوه تختې چرس پکې وو. پزې ته یې ونیول. بوی یې ښه عمیق کش کړ. پاڅېد، چې له کوره ووځي. درب شو بېرته په ځمکه ولګېد. اروا یې هوا ته جیګه شوه. لالتې چیغه کړه:
– چیشی دي؟ ورک شه د سپي زو! ستا د لاسه سل شو مه.
– اخله ـه ـه! نېغ نېغ هم ته کېږې؟ هاغه قسمونه چا خوړل، آ؟
– او پرېده! تا پورې څه؟ نر غوندې نشه کومه. په دونیا کې د نشې نه غیر نور ټول دروغ دي ټول. دا جوند دروغ دی، دا رښتیا دروغ دي، دا انډیوالي دروغ ده، دا واده دورغ دی، دا بچي دروغ دي. دا دا دا...
– چې دروغ دي نو ژاړې ولې؟
– په امدقې جړا راځي کنه.
– نه‌ء. ځکه ژاړې چې دا ټول رښتیا دي.
– څه ځا ورک شه! ځان او ښیار او ښیار مه کوه! که رښتیا وای ګلتې به دسې نه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! هغه خو معتاد دی. معتاد پرته له نشې بل هېچا ته وفادار نه وي.

– بد دې وکړل د سپي زو!

– نه، تا نه یادوم. ښه ځه، نور پرېږده! دا وو ایه چې د مروې مینه هم دروغ ده؟ هغه چې ته به نیمه شپه وتو خېدې د او بو ګیلاس په لاس به درته ولاړه وه. چې لړ به یخ ووهلې ډک چایبر چای به یې مخ ته درکېښود. چې د ورځې لس ځله به دې جامې خیرنې کړې لس ځله یې درته مینځلې. تنکیو لاسونو به یې تنها کې وکړې. هغه چې ستا په ځورېدو به یې کری ورځ ژړل، په خوشحالی دې په کوټه کې ځان ته ګډېدله. هغه چې ستا څنګله ورته د جنت غېږه ښکارېدله. هره لحظه یې موقع لټوله چې سرپې کېدي او ویده شي. آ؟ ووایه کنه! څه خیر دی! ته په دې خبرو نه پوهېږې.

– اغه ته قمقل یې. زه په هره خبره پوهېږمه. دا ټول ستا د سپي زوی د لاسه دي.

– څه څه؟ څه شی زما د لاسه دي؟

– تا زه په نشې راوستلمه.

– وه وه! شرمېږې هم نه. دا شخې شخې د انسان سترګې دي که د مجسمې؟

– هاو کنه. اوس چې دا دسې شي ډرت ووځې، ډرت ووځې. امقه اول به وتی وې کنه. نشې ته به دې نه پرېښودمه.

– دا یې لابله. ای ای ای! اوس هم ستا لپاره نه وځم ښه؟ د لور او ښځې لپاره وځم. هغوئ په ما ګران دي.

– غلی شه حرامي! زما ښځې ته به خپله ښځه نه وایې ویمه!

– هه، په خبرو کې هرڅوک غیرتي دی. په لور غیرت وکه! قرار ناست یې.

– ټرت! زه سمه لاره لټومه. ویمه که مړ شمه خیر دی. خو چې مرو خامخا راولمه.

– آ ها ها ها ها ها

– ای د سپي زو! دا خلق خو مې یوازې نه لېږل کنه. که دونه تکړه یې خندا پرېږده! مطمینه لاره وښیه ځا!

– نه، خوله کې مړی درنکم؟ هره لاره ریسک لري. ستا هوښیاري او زړورتیا یې مطمئنه کوي.

– ډک یې که ـه ـه! چې د کار خبره شي خوله کجاوه کجاوه کې. په نصیتونو خبره تېره کې.

– نه، ته وایې لار دروښیم؟

– هاو ځا!

– رښتیا پې ورځې؟

– هاو وا. د لال مامد خان وعده ده.

– ماته معلوم یې. ښه ځه! ملک ته ووایه چې دا خو ستا بدنامي ده. له نورو ملکانو سره به څنګه مخامخېږې؟ بیا نو ګوره! او چرس دې له جېبه وغورځوه! که نه، بیا خو پوهېږې.

پر ملک دده باور نه و. هغه په کلي کې د ترازو پلې ته کتل. د چا چې زور زیات و د هغه خیال یې هم زیات ساته. هر مشکل ته یې ولاړ و. له کمزورو سره د بام له سره غږېده. خو بیا هم د لالټي د زړه په کونج کې د امېد بخری پټ و. څه معلومه ده؟ کېدای شي ملک دا ځل مهربانه شي. سبا له سلو اندېښنو او شکونو سره د هغه کور ته روان شو. یو ماشوم د کلا له کونجه تیږه واره کړه. دی یې په ملا کې وویشت. خپله وتښتېد. دی له درده تاو راتاو شو. چیغه یې کړه «هی د سپي زو! ویمه دغه جومه دې اخېرنی جومه شه!» دلته یې پام شو چې نن خو جمعه ده. بېرته وګرځېد. وروسته جامع جومات ته لاړ. د ننه ځای نه و. خلکو دباندې ټادرونه غړول. امام په خورا قیل وقال د تیخور ماشوم کیسه شروع کړې وه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زما مومنانو! کمکي چې د مور متزلزل حالت وليدو، نو دفعتن په خبرو راغی. مور ته وايي چې ای زما مورې! ای زما ادې! مه يرېږه! زړوره پې ورځه! د الله ج دمبارک او حق دين دپاره زماسره اورته ودانګه! مور ته څه وايي؟ د الله ج د مبارک دين...

لالټي تر خلکو پښې اړولې مخ ته روان و. د هرچا سترګې ور او ښتلې. دی ممبر ته ورسېد. غلی يې امام ته وويل:

– ملاګله! که خفه کېږې نا، زه به ستا د افسانې په منځ کې سود اګريز اعلان واچومه.

ځينو خلکو هررر وخندل. دی ځواب ته معطل نه شو. مايک يې له امامه واخېست. يو سپينږيري غږ کړ:

– ورکه نجسه! ورکه! ورکه!

امام لاس اوږد کړ:

– راکه الکه! د الله کور دی ګوره. که غلطه خبره وکې د رب العزت په بل غضب به اخته شې.

لالټي يې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ځينې ځوانان ورپسې پاڅېدل. ده ژر په مايک کې وويل:

– زه نور چيشی نه ويمه. ما ويلې زما لور منځ کليوالو بيولې ده. ورته وو ايئ چې دا د شربت خېليو ناموس دی ښا؟ زمنږ ملک صيب خو پېژنئ. که جلۍ زر خو شې نکئ ځوانان به لکه زمريان درپسې درولې. بيا نو ټينګ شئ! په خدای چې...

يو ځوان ورڅخه مايک په زوره واخېست. لالټي برګ شو:

– پرېده! چيشی کی؟ بده خبره خو مې کړې ندده.

ځوان ډېکه ورکړه. دی د اول قطار په سپينږيرو ولوېد. هغوئ په ملا سپېرې ورکړې. خلکو بيا وخندل. د لالټي خښتګ لوند شو. پاڅېد. کړوپ کړوپ دروازې ته روان شو. د شربت خېلو ملک رډ رډ کتل. د لالټي د تره غوټ زوی کلسري ځوان ته وپسېد:

– داخ، دا خيرن خپله لور په کلي وسپارله. په منږ پورې څه؟

– هاها ها، عجب چل يې وکه په خدای.

تر لمانځه وروسته د نورو کليو خلک د شربت خېلو په ملک راتاو شول. هغه ته يې شاباسی ورکوه. ويل يې ملک بايد همداسې ننګيالی وي. هغه خپل شهرت او عزت ته خوشحاله و. نه يې ويل چې دا خبره لالټي له ځانه وکړه. او س يې بله لار نه لرله پرته له دې چې رښتيا په نجلۍ پسې ورشي. له همدغه ځايه يې د شربت خېلو ځوانان او سپينږيري د توتو باغچې ته بو تلل. لالټي په منځ کې پلتۍ وهلې وه. غلی ناست و. د دروغو او رښتيا باټې يې نه ويشتلې. پوهېده چې ملک په زړه کې سخت په غصه دی. مګر د خپل کار اغېزې ته خوښ و. خلک يو بل ته په غوږ کې پسېدل. په سترګو کې يې له راتلونکو پېښو انديښنه وه. ملک په غټ سر سپينه ټوپۍ شاته ټېل وهله. ويې ويل:

– ګورئ! که منږ نن خپل ناموس ونه ګټو سبا به هرڅوک راباندې زړور راځي. نن دا جلۍ ده. سبا به بله وي. نو منږ يوازې د لالټي په لور غيرت نه کوو، په خپلو خويندو او لورګانو يې کوو.

ده غږ کړ:

– زما نوم لال مامد خان دی.

ملک يودم چيغه کړه:

– غلی پېوسه! پرتوګ ټينګولی نشې، زما نوم لال مامد خان دی. خوشايه خان دی خوشايه خان.

هرڅوک له هرې خوا په لالټي برګ شو. ملک مخ ځوانانو ته کړ:

– دسې وکئ، ټوپک اوږو ته واچوئ! څادر په ځان تاو کئ! که خبره جنګ ته ورسېده چې تيار اوسو.

د لالټي د تره غوټ زوی غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داخ، بې غمه اوسئ! جنګ خو به خامخا کېږي. زه ویمه د اغئ کور خو د سرک په غاړه دی. دوه کسه به مخامخ په انارو کې کېنوو. دوه دوه به د کور دړېو خواوو ته ګوري. او پينځه شپږ کسه به جلی په زوره وباسي. او...

ملک سر وخوځوه:

– منږ چې کور ته ننوتلو ايځوک به نه پرېدئ چې دننه ری شي! اورئ؟

ټولو ویل صحیح ده. لالټي غږ کړ:

– نده صيبي، نده.

ملک ورته غابنونه وچیچل:

– ویمه غلی کېږې که نا؟ ای! ګوره الته به ام د خولې نه ټرت نه باسې! که دې خبره ورانه کړه بیا دې خیر نشته.

– ډک يې که ـه ـه! ورانوئ خو يې تاسې.

– بس که مردار مخیه! دا چرس سکل ندي. د مرګ او جوند خبره ده.

– وه وه! زه نو چیشی ویمه؟ مګر تاسې تې جوند کلوئ، مرګ ته يې برابروئ.

يو سپينږيري غږ کړ:

– دا شی بېخي مه بیایئ!

بل ځواب ورکړ:

– نه کېږي کنه! لور دده ده غضب.

ګلابي مخي شاه محمد وويل:

– ملک صیب! چېرته وارخطا یو؟ سبا پورې وخت ډېر دی. پرېدئ چې دده کړتې ام واورو!

لالټي سر وګروه:

– کړتې ندي. ما ویلې هاشم زما اوښی دی. د کور سړی دی. د کور لانجه سړی په ټوپک نه حلئ یارو.

کلسري ځوان سر وخوځوه:

– دا لانجه نده. دوښمني ده. لور يې درنه وړې ده چرسولا خانه! ویښ شه!

– ډک يې که ـه ـه!

ځینو ځوانانو کړس کړس وخندل. ملک برګ برګ وکتل. هغوئ بېرته غلي شول. لالټي وویل:

– تاسې لمبې کمې کئ یارو! اول به په نرمه ورته ووایو. بیا که...

د ننوتو غومبرو وچ ځوان غږ کړ:

– ګورئ دا خو ټول پېچنو. که يې غیرت لرلی وخته به په لور پسې تلی و. ده نه يې ښځه ډېره غیرتي ده.

لالټي کاږه وکتل:

– وه ته لکه چې د زېږېدو په ورځ له کټه په سر ولېدلی وې.

ځوان پاڅېد چې ويې وهي. ملک پرېنښود. ده ته يې تېره وکتل:

– ای نجسه! دا الکان ستا پرتوګ ټینګئ پرتوګ. که بیا دې دا خوسا خوله وخوځوله، پرېږدم يې چې مردار دې کي.

∞∞∞∞

په کابل کې جیګ وزیر ډک تالار ته د وزارت ډېر شوي عوايد بیانول. خلکو داسې چکچکې کولې ته وا په خپلو سترګو يې لیدلي او ورته خوشحاله دي. ځینو به لاسونه تر نورو جیګ ونیول چې وزیر يې ووینې. داسې ګنګوسې وې چې هغه په راتلونکي کې د حکومت مشری ته تر نورو غوره کاندید بلل کېږي. هېچا د زیاتو شویو عوايد و ثبوت نه غوښت. نه يې دا اندېښنه لرله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که وزیر دروغجن وي او په راتلونکي کې د حکومت مشر شي نو هرڅه به تباه کړي. د خلکو تشویق وزیر دومره په احساساتو راوست چې د دریځ له بې شمېره مایکونو څخه یې یو په لاس ولګېد. پر کانکرېټي ځمکه ولوېد. ټوټه ټوټه شو. هغه ښننه وغوښتله. له ډېرې کمینۍ یې په خپله د مایک ټوټې جمع کړې. تر هغو یې وینا ودروله چې ژورنالیست بل مایک لګولی نه و. وروسته یې د غوره خادمانو په لیست کې عبدالرشید هېوادیار ته هم ستاینلیک ورکړ. هېوادیار وویل:

– زما قدرمنو! افغانستان په نړۍ کې یو له هاغو هېوادونو دی چې د پرمختګ لوړ چانسونه لري. د نورو امکاناتو ترڅنګ مونږ په هر ولایت کې په لسګونه قیمتي کانونه لرو. که په بدخشان کې لاجورد دي، نو په غزني کې لیتیم لرو، په پنجشېر کې زمرد شته. همداسې هر ولایت دراخله. اولنی اټکل وایي چې زمونږ د کانونو قیمت تر یو ټریلیون ډالرو رسېږي. وروستۍ سپړنې ښیي چې کېدای شي تر دې ام واوړي. خبرې نه اوږدوم. زه له خپلو قدرمنو مشرانو، په تېره له محترم وزیر صاحب او ټول افغان مېړني ولس څخه مننه کوم. تاسې زما لږ کار په دومره قدر یاد کړ. دا ماته په راتلونکي کې د لا زیات خدمت همت راکوي.

ژوندی دې وي افغانستان!

شور او چکچکې شوې. هغه خپل ځای ته لکه فاتح کېوت. دې کې د سباګل ټلېفون راغی. هېوادیار ووت. د دهلېز د پای کړکۍ ته ودرېد. په پښتونستان واټ کې دوه تنه شوخ ځوانان د فوارې د اوبو جېګو دارو ته لامده خیشته ولاړ وو. خندل یې. خلکو یې سیل کوه. د ترافیکو پولیس هڅه کوله چې بنده لاره موټرو ته خلاصه کړي. د ټلېفون د کربښې هاخوا سباګل د دکان دروازه بنده کړه چې بهر یې څوک وانه وري. په نري غږ یې وویل:

– ورورګله! چې ماسره مشوره نه کوئ دغه به مو حال وي.

د هېوادیار له ستوني دروند غږ ووت:

– نانو، څه خبره شوې؟

– خبره مو خرابه کړه کنه.

– ګوره الکه! زه د مجلس نه راوتی یمه. اصله خبره کوه!

– ورورګله! ما وویلې چې لور تښتول یې ښه ندي کړي.

– ښا پروفیسر صیب. خبره کې که ټلېفون بند کم؟

– خبره دا ده چې لور تې ببرته په زوره بیایي.

– څوک؟ چرسي؟

– نا، ټول کلیوال. دا خو د کلي شرم دی کنه.

– تاله چا وویل؟

– خپله لالټي ټلېفون کړی و.

– نانو، کلیوال یې لور کله بیایي؟

– سبا د ټوپکو سره پسې ورځي.

– ښه ځا، غم مکوه! نه یې شي بیولی. تا اغه سړی پیدا کو؟

– کوم سړی؟

– نانو، تاله ما څه وظیفه سپارلې وه؟

– ښه ښا. ومې ویلې کنه د لالټي سره چا خبره کړې نده. تاسې خو زما نه منئ. د یاسین منئ. او اغه درله دروغ وایي.

– نانو، ته څه پوی شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورورە ګله! لالټې مې انډیوال کړی دی. ماله هره خبره کیږي.
– چې انډیوال دې دی خو کار یې وکه کنه!
– څنګه یې وکم؟ ما ونه ویلې چې یاسین نه به تېر شو، مستقیم به لالټې سره وغږېږو؟ آ؟ تاسې ونه منله.
– ګوره! اول خو د چرسي په خوله کې خبره نه ټینګېږي. بل، بیا مجبور د یاسین خوله بنده کو. بل، مځکه تې څنګه اخلې؟
– په پیسو.
– نه کېږي. اغیږ پردی سړی نه پرېږدي چې په سالاو کې مځکه واخلي. یاسین یوازیني اپشن دی. چرسي باید مځکه ورکي.
– ویې ویلې کنه چې اغه مې نه خوښېږي. ښا نو بیا بل کس ورله مخته کیږي!
– نا نو، مونږ د څه دپاره احتیاط کوو؟ چې خبره تیته نشي کنه. لالټې له چرس ورکیږ هرڅه مني.
– نا کنه. ماله مالومه ده. دا بل ډول سړی دی. چرس وهي خو خپل غرور هم لري.
– صیي ده. ته دې دا هوایي تحلیلونه ځان له وساته! کار وکه کار! که یې نشې کولی سم وو ایه!
– نور څه وکمه؟ زه پوېږمه. تاسې زما باسلو له لاره جوړوئ.
سباګل د وتیرین شاته لاړ. د ښیښې له سره یې د سروزرو ګوته واخېستله. ریس غاښونه وچیچل. خو لهجه یې اوس هم آرامه وه:
– فالتو مه غږېږه! تا څه کړي؟ ترا اوسه خو زمونږ په کارونو کې خبرې کی بس. ما ستا عمل ونه لیدو.
د سباګل پړسېدلي غومبري او ګردې سږمې تکې سرې شوې. د سروزرو ګوته یې د ویترین منځ ته واره کړه. ویې ویل:
– ورورە ګله! ته بې غمه مجلسونه او مېلې کی. زما سالاو له په په تګ راتګ پښه پښه پښې وشلېدې.
– تګ راتګ موهم ندی. نتیجه موهمه ده.
هېوادیار ټیلیفون بند کړ. سباګل موبایل ته ټېغ ټېغ کتل. خپل تندی یې په ګوتو کېکاږه. له جېبه یې ګولۍ وباسله. ویې خوړله.

∞∞∞∞

سهار ملک لکه سپاه سالار مخته شو. شاته یې ځوانانو په غټو ګامونو له سرکه دوړې باسلې. د شربت خېلو وړو او زړو دعا کوله چې په خیر بېرته راشي. د ښځو په سترګو کې اوبه ځلېدلې. د سړیو د غلطو فیصلو زور تل له دوئ وځي. دلته سړي په لړ څه یو دم په احساساتو راشي. وړه خبره په دښمني واړوي. د ماشومانو په جنګ، په تشه کنځا، په یو لوښت ځمکه ښایسته قامتونه د خاورو خوراک کړي. وروسته بیا هم پښېمانه وي، هم ورڅخه لاره ورکه وي چې دښمني څنګه ختمه کړي؟ مګر بیا هم د ښځو نېکې مشورې نه اوري. پر هاغه کس خاندي چې د خپلې مېرمنې خبرو ته غوږ نیسي. اوس لالټې ترټولو شاته و. له هر قدم سره یې سر زانګېده. د زړه دربه هار یې د لسګونو پښو په دربه هار کې ورک کېده. له رسېدو سره یې ولیدل چې د هاشم د کور مخ ته ځوانان ټول دي. دده زړه پښو ته وښویېد. د ملک هم رنګ بدل شو:
– اووووی! جنګ ته ولاړ دي. د ټوپکو لټ ووهئ! غوټه مه ځئ! تیت شئ!
د څادرونو لاندې کړس کړس شو. یوازې د لالټې لاس تش و. هغه ځان د نورو شاته پناه کړ. دوئ ګوته په ماشه نژدې ورغلل. له حویلۍ څخه یې د ژړا غږ واورېد. لالټې وارخطا شو چې په لور یې څه شوي نه وي. په ځان پوه نه شو چې څه رنګه کور ته ننوت. د هاشم مېرمن په خاورو کې ناسته وه. د کلي ښځې پرې راتاوې وې. دده وپوښتل:
– چیشی دي؟ چیشی دي؟ مرو چېرته ده؟
نورو ښځو شاواړوله. د هاشم مېرمن په ژړا کې ځواب ورکړ:
– وی، وروره! ملاڈان خلق ټوپکو سره راغلل. یاسین او مروه یې په زوره بوتلل.
– چیشی، چیشی؟ چېرته یې بوتلل؟ دا څوک وو؟
– څه خبره یمه؟ خدای دې تباکي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه نو تاسې ورته کتل؟ هاشم چېرته دی؟
– اغه ورپسې لاړ کنه. اله خیر کې خدایه! اله په خیر یې راولې!
دباندې د موټر غږ شو. لالټي په منډه ووت. د منځ کلي ځوانان په هاشم پسې لاړل. لالټي شربت خپلیو ته وویل چې ماته به مو غږ کړی و. زه هم ورسره تللم. چا ځواب ورنه کړ. هغوئ غلي غلي غږېدل. هېڅوک نه پوهېده چې څه روان دي؟ د مروې موضوع لا کړکېچنه کېدله. حیران وو چې پردیو خلکو په سالاو کې څه کول؟ هلک او نجلۍ یې ولې بو تلل؟ هغوئ اصلن له دې لانجې څنګه خبر شول؟ ټولو فکر کوه چې ددې پوښتنو ځوابونه به له هاشم او یاسین سره وي. دوئ د کور مخامخ د انارو په باغچه کې منتظر شول. یخ سیوری و. د انارو د بوټو بوی یې دماغونه تازه کړل. ځای جیګ و. شمال لګېده. هاشم تر غرمې معلوم نه شو.
منځ کلیوالو ډوډۍ راوړه. د ماسپښین لمونځونه هم وشول. ځوانانو په ټلیفون کې ویل چې لا یې هم هاشم موندلی نه دی. هغوئ ایله مازیګر بېرته ستانه شول. د هاشم په مخ، تندي، غاړې او لاسونو سپینې پټۍ لګېدلې وې. ویې ویل:
– زه لاړمه چې بچي تې راولمه. د بازار څنګ ته په الیخپلو کې مې ګیر کړل. سخت بې دریغه یې ووهلمه. ویلې که دې بل قدم راغستی و وجنو دې. پولیسو کتلې. ایڅ یې نه ویلې. ټول ځان مې درد کوه. وینې رانه تلې. دا ګرېوان مې ګوره! موبایل ام رانه پاتې و. بیا الیخپلیو د غونډۍ دپاسه شفاخانې ته بوتلمه. دا الکان راپسې سرګردانه ګرځېدل. اخېر یې الته پیدا کړمه.
منځ کلیوال ورو ورو زیاتېدل. لالټي لکه خدایي چې سټړی وي. سا یې سوزېدله. سترګې یې بې هدفه تاوېدلې. غږ یې کړ:
– دا د سپي زامن څوک دي؟ زما لور یې ولې وړې؟
– نه یې پېجنمه. ډېر ظالم خلق دي.
ټولو یو بل ته وکتل. هر یو ویل دا نو څنګه چل دی؟ اتکل دا شو چې د دولت کسان به وي. د شربت خپلو ملک هاشم ته کړ:
– الکه! تا ښه ونه کړل. زمنږه ماصومې جلۍ دې ډېر ظلم وکه.
دلته د لالټي تاوده ماغزه په ایشېدو شول. بیا په ځان پوه نه شو چې څه رنګه یې پر هاشم حمله وکړه. څو سپېړې یې ووهه. نورو ته قهر ورغی چې پردی کس یې پر زخمي کلیوال وارونه کوي. ډیکه یې ورکړه. لالټي شاته وار شو. په ځمکه ولګېد. منځکلیوال وراندې ورغلل چې ویې وهي. دده سترګې له وېرې رډې رډې وختلې. په څکېدو شاته روان شو. شربت خپلیو له ځمکې جیګ کړ. شاه محمد په منځکلیوالو پسې ټوپک ووېست. هغوئ پښه ونیوله. ده هم ټوپک بېرته پټ کړ. لالټي چې د خپلو خلکو ملاتړ ولید، زړور شو. په هاشم پسې یې زورونه وهل «ولاکه دې جوندی پرېږدمه! مه مې نیسئ! خوشې کئ!» کلیوالو یې کلک نیولی و. په پای کې ملک هاشم ته ګوته وځنډله:
– ای الکه! چې هر څنګه کېږي ته به زمنږه جلۍ پیدا کې!
لالټي غږ کړ:
– په قران چې په لور مې چیشی وشي کنه، جوندی دې په ځمکه منډمه جوندی!
هاشم غلی و. دوئ شربت خپلو ته روان شول. په چړایي نبغ ډاک ته وختل. د لالټي د تره غوټ زوی په سټریا کې وویل:
– داخ، تا خو منږ ته ویلي جنګ مه کوئ! خپله مست شوې.
لالټي غمجنه موسکا وکړه. هغه به بل وخت خپلې دغسې زړورتیا ته ډېر زیات خوشحاله شوی وای. باټې به یې ویشتې وې. مګر اوس یې د لور د ورک کېدو خفګان پر ذهن لکه غر پروت و. زړه یې ډک شو. ستونی یې تنګ کېده. ملک تر نورو په عمر پوخ او چاغ و. ځکه یې سا ډېره سوزېدله. غږ یې کړ:
– نر کار یې وکه په خدای. دقه سې!
شاه محمد ناري کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

–لالټې... ننا، لال مامد اکا زنده باد!
ټولو هررر وهل. د لالټي د دروغو موسکا هم په وس نه وه. دده د تره غوټ زوی ودرېد:
–ای ښه نه ویمه؟ که د کلي کور خبره وه منږ ورسره ولاړ وو. کنه؟ خبره چې دولت ته شوه نو دا پو ېږې کار یې! الته دې چلېځ!
څوانانو تایید کړه. ملک هم څه ونه ویل. خو لالټی لا خفه شو. هېڅا یې د زړه درد نه احساسوه. سر یې ښکته واچوه. غلی روان شو. ټوله لاره یې چورت وهه «دولت څنګه خبر شو؟ ولې یې مروا و یاسین بیولي؟ اغځ خو اول تحقیق کځ. ولې یې ونکه؟ هاشم یې ولې وهلی؟ دولت ولې دسې وکي؟ که دا خلق دولتي نه وي نو څوک دي؟» سر یې ګنګس شو. دوځ ما ښام قضا شربت خپلو ته ورسپدل. دی په کټ کې پرېوت. تر سبا یې سر جیګ نه کړ. سهار د ویالې تر ښنګ ناست و. غټ چنار ته یې شا لګولې وه.
مخامخ یې په پټیو کې د رېبل شو و غنمو سوارو ته کتل. خپل ژوند ورته همدا سې رېبل شوی ښکارېده. سترګې یې ډنډ وې.
ښځه یې راغله. دی نبغ کېناست. رټل کېدو ته تیار شو. مګر هغې په پسته ژبه وویل:
–ای سړیه! بېګا دې ام چیشی ندي خوړلي. وږی به یې. ما چای کړی. راځه چې اوس ته راته مریض نشې!
ده په غټو غټو وکتل. یودم سلګیو واخېست. هغې وړې نرۍ سترګې نورې هم تنګې کړې:
–ولې؟ ولې؟
–امدسې.
ښځه مخامخ په دوو پښو کېناستله. دده په زنګانه یې نرم لاس کېښود:
–خپلې ښځې ته ام نه وایې؟
لالټی له سلګیو سره موسکی شو:
–بس، زړه مې مرو پسې خفه و. بیا اول وار مې تا نه پسته خبره واورېدله. ځان مې ټینګ نه که!
–پام دې نشو؟ اول وار مې درته «ای سړیه» غږ که.
لالټي په اوښکو لوند مخ وخوځوه. ښځې وویل:
–ها وکنه. چې ته راته سړی شوې زه به خامخا ښځه کېږمه.
–ډک یې که ـه ـه!
–ما ویلې زما زړه دې په هاشم لالا یخ که.
–چیشی؟ چا درته وویلې؟
–په ټول کلي کې امدقه قیصې دي. کشکې زه الته ولاړه ومه.
–خو ته هر کله نه ټینګېږې کنه. اله چې هاشم لالا کره ځمه، هاشم لالا کره ځمه. دغه دې لالا دی.
–هی لېونیه! ته مې وېرولې. ما ویلې چې چرس ونسکې. زه نو تا یوازې پرېږدمه؟
دا خبره نه وه په لالټي یې سمې بغارې وباسلې. خلک راغلل. ښځې وویل:
–چیشی ندي. مروې پسې خپه دی.
مخ یې مېړه ته کړ:
–څو؟ چای سوړ نشي.
لالټی په سلګیو روان شو. خلکو یو بل ته په وازو سترګو وکتل. هغوځ هېڅکله دا دواړه په سوله کې لیدلي نه وو. هرو مرو به ښځه په کومه خبره په غصه وه. مېړه به قسمونه خوړل او د دروغو دلایل به یې راوړل. په کور کې لالټی د دېوال ه سیوري ته پر کټ کېناست. ښځې د کوچو قاب کېښود. خو لالټي هغې ته کتل. د تورو ګلانو په سور کمیس کې بل ډول جذابه ښکارېدله. ګرد مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پېږو شونډو يې دی هماغسې بې طاقته کړ لکه نوې چې يې کوژده کړې وه. کله کله به خوابښې له زامنو پټ دوئ د بوسو او لرګيو کوټې ته ننوېستل. چې مخکې تر واده له يو بل سره خبرې وکړي، يو بل ښه وپېژني. هغې ته تجربه وه. خپله يې د همدې تشې له امله سختې ورځې ليدلې وې. تر واده وروسته يې مېړه په خوی بلد نه و. ددې په هره خبره کې يې منفي هدف ليده. سمه خبره به هم بېرته دې ته غم شوه. وهل ټکول به يې وخوړل. وروسته بيا مېړه پوه شو. خو په هغې تېره وه. لالټې به د ښځې د ورونو له ډاره له هغې سره له ناستې خوند نه اخيست. خو بل ځل به بيا هم روان و. اوس د ښځې غږ له خيالونو وباسه:

– ماته ولې ګورې؟ وخوره کنه!

– ناء. اوله مړی ته وکه!

هغې سر وخنډه. ده په خپل لاس مړی په خوله کې ورکړه. ښځه له خوشحالۍ ويلې ويلې شوه. پر ګوتو د هغې د پستو شونډو لګېدو پر لالټي زلزله راوستله. بل ځل هغې دده لاس دده خولې ته تاو کړ. دی په رښتيا وړی و. کوچو بيا بېل خوند کوه. تېزې تېزې مړی يې ووهلې. غوا او مېږې ورته کتل. کله کله به يې يو نيم غږ وکړ. معلومه نه وه چې وابښه غواړي، که دوئ ته خوشحاله دي. په پای کې ښځې دسترخوان کوټې ته يوړ. په ټوکرۍ کې يې کېښود. بېرته راغله. د مېړه څنګ ته کېناستله. ويې ويل:

– ای سړيه! ما ويلې اوس به چيشی کوو؟

– اوس به هاشمي زما مرو پيدا کئ. په خدای چې چې پيدا يې نکي کنه...

دې کې هاشم په دروازه ننوت. دده رنګ زېړ شو. وېرېده چې هغه به په قهر وي. وهل به ورکړي. هاشم سلام واچوه. ده له ډاره ژر وعليک کړ. هغه مخامخ کېناست. د کټ غړيچی وخوت. د ډيټول او دوا بوی ترې جيګېده. هاشم وويل:

– زه عذر ته راغلی يمه.

غږ يې نرم او مهربانه و. د پخواني هاشم نښې پکې وې. لالټی زړور شو. تندی يې تريو ونيو. مخ يې واړوه:

– ماسره مه غږېږه!

هاشم څلورکونجه مخ ښځې ته کړ:

– خورې! مانه ډېر بد شوي.

– بس که بس! دوه وارې دې په لوی غم کېنولو، دوه وارې. داسې دوښمن نکئ. ته څنګه ورور يې؟

ښځه په ژړا روانه شوه. د هغې په ژړا د لالټي ماغزه په خوټېدو شول. زړه يې غوښت هاشم په دا خوله خوله ووهي. مګر جرئت يې نه کوه. هغه غټ او زورور و. بېرته يې دی وهلی شو. د بېلولو لپاره هم څوک نه و. هاشم مخ ده ته کړ. لالټی د خپلې ښځې غوندې پاڅېد، له کوره ووت. د سرک په غاړه په غټه تيږه کېناست. شېبه پس ښځه راغله:

– ای سړيه! اغه ناست دی. راځه نو څنګه يې کی؟ اوس خو مېلمه دی.

– هاو کنه. ځکه مې ونه وهه. دا دې راووځي!

– اغه امدا وايي چې عذر ته راغلی يمه.

– ډک يې که ـه ـه! ته يې منې؟ ماته چې زما مروګی دلته رانه ولي، بيا مې په پښو کې ونه غورځېږي، نه يې منمه.

– نه پوېږمه! اغه خو دونه بد سړی نه و. چې اوس پې څه بلا ولګېدله؟

دې کې هاشم راووت. .ښځه مېړه ته وبنګېدله «پرېده! وار ونکې!» د هغې باور لالټی نور هم زړور کړ. هاشم يې ټېل وهه. ويې ليدل چې هغه عکس العمل نه ښيي. دا ځل يې سپېره واره کړه. ونه لګېدله. هاشم دی په خپله غېږه کې لکه ماشوم کلک ونيو:

– ته يو وار زما خبره واوره، بيا وارونه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټی چې څو مره د هغه په عاجزۍ مطمئن کېده، هغو مره یې جرئت زیاتېده. او س یې په زنګنو او لغتو ګوزارونه کول. هاشم د ژوبلېدو له وېرې سملوه. ده له لاندې څخه وویل:

– تاګیدړان لیدلي. د زمریانو سره مخامخ شوی نه یې بنا؟ په خدای که دې پرېږدمه!

ماشومان او ځوانان راټول شول. ښځې د ورور لاس کش کړ:

– چیشی کی؟ پرې یې ده!

هاشم هم خوشې کړ. لالټی پاڅېد. بیا یې وارونه شروع کړل. هاشم بیا سملوه. ویې ویل:

– ویمه زه جنګ ته نه یمه راغلی. خبره کومه.

– ولاکه نه لور درکمه، نه ځمکه! او جوندی دې نه پرېږدمه!

خلک ډېر شول. یو بل ته یې ویل چې زموږ کلیوال یې سملولی، موږ ورته ګورو. هاشم ورو د لالټي په غوږ کې وپسېد:

– ستا په پټي کې د قیمتي تیږو کان دی.

ده یو دم زور وهل پرېښودل:

– چیشی چیشی؟

هاشم غېږه سسته او خوله غوږ ته نژدې کړه:

– تورمالین پکې دي. ډېرې قیمتي تیږې دي.

هاشم پاڅېد. لالټی په ځمکه پروت و. سا یې سوزېدله. یو قرار یې کتل. په فکر کې یې تېرې پېښې راوستلې. اوس ورته هرڅه بدل وبرېښېدل «بنااااا! دا ټول چې زما پټي غواړي نو دقه خبره ده» چټک په پښو ودرېد. هاشم یې له لاسه کور ته کش کړ.

یوازې ښځه یې دننه پرېښودله. دروازه یې بنده کړه. دباندې خلکو له یو بل څخه پوښتل چې څه خبره ده؟ دننه په حویلۍ کې مېږې او غوا هم خپله اندېښنه په رمباړو ښودله. لالټي هاشم په کشولو کشولو په کوټه کې په سرو توشکو کېنوه. ویې ویل:

– تا چیشی ویلې؟ تا چیشی ویلې؟

– ما ویلې اغه ستا د ښکارځي پټي کې د تورمالینو کان دی. یاسیني چې الته سورنګان الوزول د الوبالو قدر تیږه یې پیدا کړې وه. لکه تکه شنه ښیښه. الک سړی دی. امقه سې یې ښار ته وړې وه. زرګر ته یې ښودلې وه. امدا سباګل ته.

لالټي غبړ کړ:

– سباګل ته؟

– هاو. دونیا ډېره ورانه ده. مخ او شا یې نشې پېجندلی. بیا نو سباګل هېوادیار ته ټلیفون کړی و.

– ډک یې که ـه ـه! هېوادیار ته؟

– هاو، اغه په وزارت کې لوی سړی دی کنه. د کانونو سروې او تشخیص ورته وایي که څه بلا ده، الته عمومي ریس دی. اغه چې د تورمالین ټوټه لیدلې وه ویلې په دا ځمکه کې لوی کان دی. ستا په پټي کې بنا؟

– بنا؟

– پوهېږې؟ د شنو تورمالینو یو قیراط غمی د درې سوه نه نیولې تر او و سوو ډالرو خرڅېږي. پوهېږې یو قیراط څو نه دی؟ دوووونه پټه. پینځه قیراطه یو ګرام کېږي.

– نااااا.

– هاو کنه، نو ریس ویلې ایچاته مه وایه! ادې و ابا دې ام مه خبروه! منږه به دا ځمکه واخلو. دېوال به پې تاو کو. قرار به تورمالین باسو. درېواړه به بلا پیسې پیدا کو. یاسینی، زرګر او ریس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک یې که ـه ـه! او زه نا؟
– نا، ته یې نه خبرولې کنه. د یاسیني نه یې اغه ټوټه ام په یو بلا پیسو اغستې وه. ویلې دا خو خامه تیږه ده. خامه تیږه توږل کېږي. ضایعات لري. که توږل شوی غمی دونه وزن ولري یو پنډ پیسې کېږي. زوی خو مې مانه خبره نه پټېږ. ویلې ابا دقه دقه سې چل دی. ما باور ونکه. ما ویلې الک سړی دی. دا پیسې یې چانه باسلې نه وي. ښکارځي ته ورسره لاړمه. پټی مو لټ په لټ که. ګورو چې د مې د داني قدر د تورمالینو دوه ټوټې پرتې دي. ما ویلې بس رښتیا ده.
د لالټې ښځې کړ:
– تا بیا ام منړ ته نه ویلې.
– نا، ویلې مې. بیا چې مې چورت ووهه، ما ویلې لال مامد خو دقه سې سړی دی. ټول خلق به خبر کي. بس ما ویلې نه وایو.
– سم ولې نه وایې چې په تاسې مې پېرزو نه وه. ځان ته مې اغستله ځان ته.
– ښه ځا، ته قیصه واوره! نو منړ د زرګر او ریس ټلېفونو ته جواب نه ورکوه. منړ ویلې پربده چې بیا ټلېفون ونکي. خپله به لړ لړ تورمالین باسو. خرڅوو به یې. خو هېوادیار این د کابل نه یو بلا وسله والو سره زمنړ کره راغی. اغه خبر نه و چې زه خبر یمه. یاسیني یې ځانته که. ورته یې ویلې چې ته په خپل سر د کیندلو حق نلرې. جواز درسره نشته. که یې وغواړې څوک یې درکئ ام نا. بیا ماشینانو ته ضرورت دی. اغه م تاسره نشته. خو شې به ام په ځان کار خراب کې، ام په منړ. بیا یاسیني ورسره منلې وه.
ریس ویلې تاسې لال مامد ته ښه غټ پټی ورکئ، دا شاړه تې واخلئ! تاوان زه درکومه. امقه و چې منړ تاته وویلې. تا ونه منله.
– ښه ښه ښاااا! هېوادیار ځکه د پټي لیدو ته راغلی و؟
– هاو، بیا اغه یاسیني ته پیسې په سود ورکړې. چې پټی پې واخله! تا په پیسو امرانکه. منړ ویلې ورک یې که! ددې کار نه به تېر شو. خپله خور به پټه خبره کمه چې دقه سې چل دی. بیا به ګورو چې چیشی کېږي؟ ریس ته مو وویلې پیسې بېرته درکوو. اغه ویلې دوه برابره به راکوئ. یاسیني ویلې ولې؟ دا د سود خط خو ددې دپاره و چې څوک ونه وایي چې پیسې دې د کمه کړې. ویلې نا، دا سم خط دی. دسې خبیث سړی دی دا ریس. منړ حیران شوو چې دونه پیسې د کومه کو؟ زور خو مو ورسره برابر نه و. یاسیني ویلې ښا نو څه وکمه؟ ریس ویلې لال مامد مړ که! لور یې واده که! پټی ستا کېږي. منړ خو په بلا ککړ وو. ککړې سم کار نه کوه. دا راته ښه ښکاره شوه. ما ویلې ځا، اسې مې ام خور ورسره پاذا به ده. څو شپې درپسې راغلو. منړ ویلې کور ته به در واورو. خو د کلي سپیو به راپسې غپل. بېرته به وګرځېدلو. دا شپه ته خپله ووتلې. منړ درپسې شولو. اخېر په ماڼو کې په لاس راغلې.
– هاو نو. چې چغل دې د کوره وي، خانه به دې خپوره وي.
– بس چې خدای سړی قمقل کي نو څه به کی؟ چې ته پسته جوندی شوې، منړ بیا حیران وو چې چیشی وکو؟ ریس ویلې لور یې وتښتوئ! په زوره تې ځمکه واخلئ! منړ مجبور وو.
– ډک یې که ـه ـه! چیشی مجبور وئ؟ ماته به مو ویلې وو. بیا به مو کتلې وو چې ما چیشی کول؟
– تا خو بېخي چیشی کوی نشو. نو منړ جلۍ وتښتوله. اوس چې یې اغئ بیولي دي وېرېږمه ...
د هاشم ستونی ډک شو:
– دوه زامن مې التـه مړه شول. چې دا راته مړ نکي.
د هغه اوښکې وځلېدلې:
– په قران قسم چې ما ته پروانه او مروه د لور نه کمې نه وې. څه وکو نو؟ اغه په سهوه کې سخته ولګېدله. دا دسې شوه. ځینې کارونه د سړي په واک کې نه وي. اوس دقه سې جنجال دی. ما ویلې په بچیانو پسې به لاړ شو. څو پورې به ورته ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاها ، ای! ته خبیث ما تېرباسې؟ غواړې چېرته مې مړ کې؟ ماته دا ډرامې ټولې مالومې دي ښا؟ خپله ډرامې جوړومه. زه دونه ساده نه یمه چې ته خیال کی. وڅه د کوره مې، که نه دلته دې وجنمه! وڅه!

هاشم زاری کولې چې په ما باور وکړئ. خو ریې په منځ کې پاتې وه، نه پوهېدله چې څه ووایي. لالټې هاشم له کوره وباسه. اوس ورته د سباگل د دوستی هدف هم معلوم شو. سمدلاسه یې ټلیفون وکړ. ویې ویل:

– ښا نو، تا د سپي زوی ماته دا چرس د چل دپاره راوړل؟آ؟

– وروره گله څه خبره ده؟ څنگه داسې په غوصه یې؟

– ډک یې که‌ـه‌ـه! ټوله دونیا ډرامه بازه ده. ای کندو! زه د تورمالینو د کان نه خبر یمه. ښا ولې؟

– څه څه؟ د کان نه خبر یې؟ چا درته وویلې؟

– هاشمټې. اوس تاسې زما د وجلو بل چل جوړ کړی آ؟

د سباگل غومبرې او گردې سږمې تکې سرې شوې:

– نا، په په په خدای که داسې وي. ما تاته ونه ویلې چې یاسین ته پټه پټه پټې مه ورکوه؟آ؟ د یاده دې ووتل؟ ما غوښتل یاسین د منځه وباسمه چې زه او ته او ریس معامله وکو. ریس نه منله.

– تا خو ماته ونه ویلې. پټې خو دې ځان ته اغسته.

– هاو، ما ویلې پټه پټه پټې به واخلمه، ریس به مجبور شي چې یاسین وباسي. گوره دا ډېره خطرناکه مافیا ده. هرکار کولی شي.

– دروغ. تا حرامي غوښتل یاسیني هم وباسې ما هم. زه دې په چل پوهېږمه ښا؟

– نا، په په په قسم که...

– چې سل قسمه وخورې نه یې منمه. تاسې د سپي زامن ټول دروغ وایئ. هی ستاسې په ...

د لالټې اروا نیمه ووتله. دی په قهر شو:

– او پرېده! چې کنځا ونکمه نو چیشی وکمه؟

ټلیفون یې بند کړ. ژوره سا یې اخېستله. تېز ووت. ښکارځي ته لاړ. ایله اوس یې په خلاصو سترگو خپل پټې ولید. په سورنگ الوتې تیږې هرچېرته پرتې وې. یوځای کې لویه کنده وه. په ټول پټې کې وگرځېد. یوه یوه تیږه یې واړوله. بالاخره د نوک د سر په اندازه شین بڅرکی یې وموند. ښېرته کورته راغی. په کټ کې کېناست. ستونی یې وچ وچ کېده. سرېې وگرځېد. ښځه یې څنگ ته کېناستله. ده ور وکتل. یو دم یې زړه نری شو. ویې ژړل. د ښځې وړې سترگې غټې شوې:

– ولې سړیه، بیا ولې؟

– اسې. ما ویلې خبره ډېره ورانه ده.

– څنگه؟

– زمنږ مرو د مافیا سره ده.

– مافیا؟ دا څنگه سې ښځه ده؟

– ښځه نده. لویه ډله ده. ډېر بې رحمه ظالمان دي. دغه گوره! دا یې وړه ذره ده. ددغې تیږې دپاره منږ په بلا او ښتي یو.

– وی، خدایه! نو چیشی وکو؟

– نه پوهېږمه. سر مې درد کئ. په چرسو پسې مې زړه چوي.

– میراث یې کې! زمنږ خو یو غم ندی کنه.

– ښځې ورک یې که! ته غلې شه! خوله مې خرابه ده. کانگې مې راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه به څنګه شي؟

– ویمه چې دا هاشمټی مې دلته وجلي و، زړه به مې یخ شوی نه و.

لالټی په کټ کې غونج پرېوت. داسې تاوېده لکه په خېټې کې چې یې ماران وي. ښځې په ډکو سترګو کتل. په پای کې یې وویل:

– اوس په تا چیشی ونشي. څه چرس وسکه! څنګه وکو؟ چیشی چې مو قسمت کې دي.

– نه یې سکمه.

د ښځې ورې سترګې ټېغې شوې:

– چرس نه سکې؟

– ویمه نا کنه. پوېږې؟ ما هرکله سکلي شول. تاسره مې وعده نه ماتوله. کله چې به نشې ډېر زور وکه اغه بېله خبره وه. بیا ورته ټینګېدی نشومه. خو دې نه پس چې ورپسې مړ ام شمه نه یې سکمه.

– اوس چیشی شوي؟

– د پرو او مرو دپاره. ما د اغې په جوند کې یو ارمان پوره نه که. دا ارمان خو یې پوره کومه. که خپله نشته. اروا خو به یې ګوري.

هغه یو دم په زوره زوره وژړل. د ښځې یې هم سلګۍ شوې. لالټي وویل:

– تاسې ټول په ما ګران وئ. خو زه غضب د چرسو په لاس کې ومه. د زړه کار مې کولی نشو.

– زه پوېږمه سړیه. ما ډېر زورونه ووهل چې د چرسو نه دې وباسمه، نه کېدله.

– کشکې دې دا خبرې راته مخکې کړې وې. ما ویلې څه ښځه په ما شرمېږې، نه یې خوښېږمه، د ناچارۍ نه راسره اوسېږي.

– وی، خدایه! دادې لا بله.

– هاو کنه. که زه خبر ومه ځان مې بدلوه. چرس مې خوشې کول.

– نه دې شول.

– ستا په کومک مې کول. که تا د ورځې یو د مینې خبره کړې وه، ماته یې سبا پورې قوت راکوه.

– دا چیشی وایې؟ تیخور خو نه وې چې ما به مینه درکوله.

– غم دا دی کنه. منږ چې ما شوم په خبره پوه شو نور ناز نه ورکوو. چې بې لارې نشي. نا کنه. ام مینه ورکه، ام یې په مینه په خبره پوه که! زما پرو او مرو ته ګوره! خلق حیران وو چې د چرسي په کاله کې دونه ښې جینکۍ د کمه شوې؟ که زما ابا او ادې امدسې کړې وو زه به بل سړی ومه. ابا مې وهلمه. چې په لاره سم شمه. ادې مې خوشې کړی ومه چې یو زوی مې دی. ښه شی یې جوړ که. دې کې چا د کور په دروازه زور ووهه. چې خلاصه نه شوه نو ویې ټکوله. لالټي او ښکې د لاس په څټ پاکې کړې. په درندو قدمونو روان شو. هلته ګلټی و. دی یې له لاسه کش کړ. چرس یې پزې ته ورونیول. په کړس کړس یې وخندل. وپسېد:

– پیدا مې کړل باداره، پیدا مې کړل.

د چرسو بوی د لالټي رګ رګ ته ورسېد. لکه وږي ځناور چې غوښه ووینې، د بدن ټول غړي یې ورتا و شول. شونډې یې د سګریټي په ګرد والي پسې ورېږدېدلې. ستونی یې د لوګي په تریخوالي پسې وتخنېد. سږو یې په لوګي د ډکېدو حسرت وخوړ. نشه بیا پر تخت کېناستله. ښځه او وعده پاتې شوه. د ګلټي ناځواني له یاده ووتله. دواړه پر سرک روان وو. لالټي په خندا ویپوښتل:

– ای یارو! لور دې جبار ماما ته ورکړه؟

– نا، چې لس لکه رانکي کله یې منمه؟ زه اوس غټه وظیپه لرمه باداره. ویلې معاش کې پیسې غواړې که چرس؟ ما ویلې چرس.

– هاهاهاها! دا چیشی وایې؟ دا څنګه وظیفه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلثې سر ټيټ کړ. ويې خندل:
– هه‌ٔ هه‌ٔ هه‌ٔ چاته ونه بنګېږې! خبريال يمه باداره. هه‌ٔ هه‌ٔ هه‌ٔ د کلي قيصې راډيو ته ورکومه. هه‌ٔ هه‌ٔ هه‌ٔ ګوره زما او ستا خو ووروري ده. خبرې به رانه نه پټی ښا؟ ای ښه پرېمانه چرس راکئ. اغه سندره څنګه وه؟ د خدای مهرباني ده. پرېماني ده...
– ډک يې که‌ـه‌ـه! د خدای مهرباني ده. پرېماني ده. مزې کوه خاني ده. هی مزې کوه خاني ده.
دواړو په ګډه زمزمه کوله. د لالثې نشې ته بيره وه. ځان يې ميږې ميږې کېده. هرې حجرې يې چرس چرس نارې وهلې. شاته ورپسې ښځې له خلاصې دروازې کتل. ده مخ واړوه. هغې سر ښکته واچوه. تور ټيکری يې په ګرد مخ راکېوت. لکه سپوږمۍ چې تندر ونيسي. ده بيا قدمونه تېز کړل. مګر د ښځې د سر ښکته کولو تصوير يې په سترګو کې ونښت. سر يې وڅنډه چې هېر يې کړي. ونه شوه. يودم يې ګلثې ته زارۍ پيل کړې:
– ننا، خو شې که! نه کومه، نشه نه کومه.
– هاهاهاباداره کومه دی؟ ما نيولی نه يې. تا نيولی يمه.
لالثې خوله غوږ ته ورنژدې کړه!
– ای يارو! تېز څه چې ښځې نه پنا شمه کنه! ننا خو شې که! نه سکمه...
– ښه ښا. وېرېږې؟ غم مکوه باداره! لررررري دې بيايمه. چې اغه شيشکه دې ېيخي ونه وينې.
– خبرې مه کوه! لاره وهه! ننا، پرې مې ده! ما د لورګانو سره وعده کړې ده. نشه نه کومه...
لالثې په جيګ غږ زارۍ کولې چې ښځه يې واورې. مګر تېز مخکې روان و. ګلثې ورته خندل. د لالثې په اوږه يې لاس واچوه:
– چرس وهه باداره! مزې کوه! لور څه کی؟ اغه به د کوم برېتور په غېږ کې خپلې مزې کئ.
د لالثې په مغزو کې کړنګ شو «ګلثې د سپي زوی په مرو پسې سپکه وويله، آ؟» يودم ودرېد. غاښونه يې وچيچل. د سپېږې وار يې وکړ. هغه ونه لګېد. ورمنډه يې کړه. ټېل يې وهه. هغه وخندل. په موټي کې يې چرس ونښودل:
– هه‌ٔ هه‌ٔ ای دا ګوره! تک تور، تخته تخته. اخ څنګه ښه بوی کئ. هت، چرسيان سيګرېټيان شازلميان غيرتيان...
د لالثې بدن په چرسو پسې ويلې يلې شو. مګر سترګو ته يې د ګلثې سپکه خبره، مروه او ښځه هم ولاړه وه. هغوئ يو ې خواته کشوه او چرسو بلې خواته. دی په منځ کې پاتې و. سا يې سوزېدله. لکه په غره چې ختلی وي. ټټر يې له تنګېدو په درد شو. کانګې يې راغلې. يودم يې په غوږو کې ګوتې کېښودلې. مخ په کور يې منډه واخيستله. ګلثې ورپسې نارې وهلې. ده نه اورېدلې. په دروازه ننوت. لکه د کلونو مسافر جانان، ښځې کلک په غېږ کې ونيو. دده زړه تنګون ورو ورو کم شو. ګلثې له سرک څخه کتل. چيغه يې کړه «بې شرمه ښځونک».
∞∞∞∞
ماسخوتن لالثې په کټ کې پروت و. د لوېو ماشومتوب ورياد شو. يوه شپه هغوئ پوښتنه وکړه چې ستوري د څه لپاره دي؟ ده ويل ستوري د ماشومانو انډيوالان دي. رڼا کوي چې تاسې د شپې ونه وېرېږئ. چې په آرامه ويده شئ. نجونې خوشحاله شوې. په خپلو منځو کې يې د ستورو وېشل شروع کړل. بيا يې پلار ته ويل ستا خو قد جيګ دی. موږ ته زموږ ستوري ونيسه! دی حيران شو چې اوس څه وکړي؟ دې کې تصادفن اوربلکی په هوا کې تېرېده. کله يې رڼا پيدا کېدله، کله ورک کېدله. لالثې لاس واچوه. ويې نيو. لوېو يې حملې وکړې. هرې يوې ويل زما ستوری دی. ده ورغوی خلاص کړ. وړه حشره پکې وه. رڼا يې نه کوله. نجونې هکې حيرانې شوې. ده ويل هره رڼا چې قيده شي مړه کېږي. که ستاسې ستوري ونيسم په آسمان کې به هېڅ رڼا نه وي. دنيا به تپه تياره شي. لاره به نه وينو. خو ښه مو! که وايئ چې ويې نيسم؟ لورګانو يې په يو غږ وويل «نا، نا» لالثې اوربلکی د ګوتې په سر ټېل وهه. هغه والوت. بيا يې پل او پول پيل کړ. نجونو له خوشحالۍ ټوپونه ووهل. اوس هوا هماغسې يخه لګېدله. آسمان له ستورو ډک و. خو لورګانې نه وې. دده سترګې نمجنې شوې. ښځې پخې بېنډۍ راوړې. ده وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه يې خورمه. زړه مې دسې ډک دی ډک. ويمه چې پخواني بېرته واړومه.

– ولړه ده. ټوله ورځ دې چيشی ندي خوړلي. د زړه په زور يې وخوره!

– نه يې شمه.

هغې په خپل لاس ده ته مړۍ ونيوله. دا په ژوند کې اول ځل و. سره له ټولې بې اشتهايۍ يې هغه خفه کولی نه شوه. مړۍ يې وخوړله. ښځې خيال وکړ چې زما له لاسه خوند ورکوي. بله يې ورکړه. پسې بله، پسې بله. کله چې هغې دسترخان کوټې ته يووړ. دی په منډه له کوره ووت. په پټي کې يې کانګې وکړې. خوله يې په ويالې کې ومينځله. بېرته راغی. غلی په کټ کې پرېوت. مګر زړه يې نا ارامه و. لکه يو شی چې ترې ورک وي. ستوني يې خاربښت کوه. خوله يې بېرته وچه شوه. نه پوهېده چې د چرسو له منګولو به کله هم خلاص شي که نه؟ انديښنه يې وه چې له لورګانو سره غيابي وعده به پوره نه کړي. ښځه يې څنګ ته کېناستله. دواړه غلي وو. اخېر د هغې پېړې شونډې وخوځېدلې:

– ماته څنګ کې ځای راکی؟

دی لکه موږی ټک وهل شو. نظر يې د ښځې په مخ کې ونښت. د مروې تر زېږېدو وروسته بيا يو ځای ويده شوي نه وو. ځکه يې نور اولادونه هم پيدا نه شول. خيال يې کوه چې په همدغه آرمان کې به مړ شي. مګر اوس لکه له آسمانه چې خوښي رانازله شوې وي. ځان يې څنګ ته کړ. هغه سملاستله. مخ يې دده سينې ته تکيه کړ. ژوره سا يې اخېستله. لکه د ټول عمر ستړيا چې يې اوس احساس کړې وي. لالټې يې په چوټې شوي سر نرم نرم لاس ووهه. پر سور غومبري يې ښکل کړه. ورو ورو د هغې سا اخېستل برابر شول. خوب يوړه. خو په لالټې يې پوست بدن لکه ټکور لګېده. ښځينه خوشبويۍ يې دده حواس پارول. د هغې د مخ په سيل نه مړېده. ښځې شټ وهل. وبنګېدله «مروه، وی مر..» په خوب کې يې سلګۍ ووهلې. لالټې بيا ښکل کړه. ښځه آرامه شوه. دده فکر هم مروې ته لاړ «اته کلنه وه. دده په وېښتانو کې يې لکه غټه ښځه لاس وهه. ويې ويل:

– ابا ابا! پوپېړې زه به ډېيييره ډېره کله خوشاله شمه؟

– چې په يوه ورځ شل جوړې کالي وکې.

– ناء. چې ته چرس پرېدې.

ده ټېل وهله. مروه له کټه ولوېدله. بېرته پاڅېدله. غاړۍ يې واچوله. ويې ژړل. دی په خپل کار پښېمانه شو. په غېږ کې يې کلکه کړه» اوس د لالټې سترګې ډکې شوې. لاسونه يې په دعا لپه کړل «ای خدايه! زه به د مرو هره خبره ومنمه. يو واريې راته صيي سلامته راوله. پوپېړمه. د حاجي چمن زوی دادو يې خوښېږي. ما چې يې مرکه وشړله پوه شومه چې خفه شوه. اغه وخت قار راغی. اوس ويمه ښه دی چې خوښېږي يې. د هرچا يو څوک خوښېږي. نېکبخته اغه دی چې د امقه سره واده وکي. زه مې لور نېکبخته کومه. هاو، دادو ته يې ورکومه. خير دی چې ابا يې د سپي زوی دی. زما پټې يې نيولی دی. د لور نه مې لس پټيه جار!» سترګې يې پاکې کړې. له ښځې څخه يې ورو ځان لېرې کړ چې ويښه نه شي. بل کټ ته لاړ. جېب ته يې لاس کړ. درب شو په کټ کې ولوېد. اروا يې هوا ته جيګه شوه. ده کاږه وکتل. مخ يې ترې واړوه. اروا برګه شوه:

– يو خو ته په ښه او بد پوه نه شوې. اول ځل مې زړه لږه دمه وکړه. کړپ بل کټ ته واوښتلې. چې هلته وې څه تندر به راپرېوتی و؟ ای دا جېب کې دې څه دي چې لاس وهې او لاس وهې؟

– تا پورې څه؟ زه په تا غرض نه لرمه. ته په ما غرض مه لره!

– اخله ـه ـه! ته وايه نو! زه دې پرېدم؟ د چرسو د څکولو خيال هم ونکې!

– ډېر د سپي زوی يې. د جېب نه مې موبايل باسه. د مرو تصويرونه مې کتل. ودې نه ليدل؟ د چرسو نه ونه تښتېدلمه؟

– په تا باور نشته. توبه ډرت شی يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه اوس پوه شومه. ته په ما خپل سات تېری. زما د ځورولو نه خوند اخلې.
– وه ته څومره کم عقل یې. زه ستا د وجود برخه یم. ستا ځورېدل زما ځورېدل دي. باور وکه!
– ډک یې که ـه ـه! تا غوندې مکار سپینسترګی ما ایچېرته لیدلی ندی.
– مه یې منه!
– ځه ورک یې که! پرې مې ده! لرې شه!
– ته نو څه کار لرې چې ما شړې؟ خو چورت وهې او ژاړې. چې څه چورت وهی؟
– لور مې یادېږي.
– هغه خو پوهېږم. وایم څه غواړې وکې؟
– پسې ورځمه. هرچیشی چې وشول.
– هاهاهاها دا ته وایې؟ ته ډارن؟
– ډېر خبیث یې. ښه وینې چې ډارن نه یمه، بیا ام پېغور راکی.
–آآآآآآ! بالکل بالکل.
– ای! ته دسپې زوی ترا وسه پوه نشوې؟ زه د وهلو نه نه وېرېږمه. چې څوک وار وکې متیازې مې ځي. دقه شرم دی.
– هاهاهاها. ته هم شرم پېژنې؟
– داح! ښه ځه نو! پرې مې ده کنه!
– نه، که رښتیا په لور پسې ځې نو داسې مه ځه! مړ به دې کې.
– ستا څه غم دی؟ ته خو نه مرې.
– ستا لپاره وایم. ته داسې وکه! هاشم درسره بوځه! بیا یو کار کېږي.
– نا، په اغه باور نشته.
– ژړل خو یې د زړه.
– نا، ټوله دونیا ډرامه بازه ده.
– هوښیار انسان د ډرامې او حقیقت فرق کولی شي. ته ملامت نه یې. ستا ماغزه چرسو وهلي.
– داح! ودې لیدل؟ ما خو وویلې ته زما دښمن یې. مانه درته هاشمی ښه ښکاري.
– اخله ـه ـه!! ته لور پسې څومره خفه یې؟ همداسې هغه زوی پسې خفه دی.
– خدای دې ورپسې مړ کي! رنګ یې ورک که! یوازې ځمه.
– ستا نو څه په وس دي؟ د خپلې ښځې زور نلرې. ځې د مافیاسره جنګېږې.
– په دا خبره خو دې پچې وکړېولې. ته څه خبر یې؟ ښځې ته ناز ورکول کمزوري نده، نارینتوب دی.
– هاهاها ته په سترګو مه راننو ځه! زه دې وینم.
– نا، اسې خو په نشه کې سړی د ماشوم زور ام نه لري.
– ښه، نو ودې منله؟
– ما نشه پرېښودله. اوس بېرته نارینه یمه.
– بالکل. تا وویلې ما ومنله. اوس به وواېې سپورټ کوم. پهلوان د زمانې جوړېږم.
–آآآآآآ! شابسې شابسې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه شي؟ د باټو او دباپو موضوع پیدا شوه؟
– دباپې ستا کار دی. چېرته مې لوستي وو چې سړی سپوټ وکي مریضېږي نا، د نشې پې زور نه رسېږي، او خوب ښه کئ.
– اخله ـه ـه!
– نا، په خدای چې سپوټ کومه.
– ته؟ هاهاها.
– ته د سپي زوی پېغور پرېده! امدا اوس رانئوځه! بیا ګوره!
– ډېر رذیل یې. چې مجبور یې هسې زاری کی. اوس ګوره! ځان باسې. زه دې نه خوښېږم. خفه دې کړم.
اروا شا واړوله. لالټې غږ کړ:
– ډک یې که ـه ـه! ته خو داسې نازونه کی لکه شپاړس کلنه پېغله.
– خبره مه اړوه! خوښېږم دې که نه؟
– ناء.
– اح، ودې لیدل؟ زما هم بد ایسې. ځه ورک شه!
اروا ور ننوتله. لالټې کېناست. ژوره سا یې اخېستله. چې لږ آرام شو، پاڅېد. په حویلۍ کې یې منډې ووهلې. سر، اوږې، لاسونه یې شل شل واره وڅرخول. مات رامات شو. شل ځله کېناست پاڅېد. ښه ډېره سینه کشي یې وکړه. په سالاو کې چا د بدن د جوړلو لپاره سپورټ نه کوه. ضرورت نه و. په کمرونو ختل، ځمکه کرل، له غرونو لرګي راوړل، پټیو ته پارو چلول، لو کول، حیواناتو ته واښه راوړل، درمند ته د غنمو ګېډې چلول په خپله سپورټ دی. مګر لالټې خو دا نه کول. هاغه بېله خبره وه چې کله کله به ښځې مجبور کړ. نور نو ټول کارونه د هغې په غاړه وو. یا یې په خپلوانو کول. اوس لالټې په توره شپه کې ښه ځان ستړی کړ. د منګي اوبه یې وڅښلې. وچه ډوډۍ یې وخوړله. په بل کټ کې پرېوت. شېبه پس ویده و. سهار یې اندامونو درد کوه. مګر ده ورسره ځان تازه احساسوه. موسکی شو. په خړو جامو یې خړ واسکټ واچوه. په غونډۍ وخوت. کله چې له ماټو تېرېده د وژلو صحنه وریاده شوه. سوړ اسویلی یې وکړ. په تړو او شېلو د غره تر نیمایي پورته شو. سا یې وسوزېدله. خپلې کمزورۍ ته یې سر وښوروه. د سباګل ټلیفون راغی. دی په هواره تړه کېناست. ویې پوښتل:
– چیشی وایې؟
– وروره ګله! سودا مې وه. ما ویلې د تورمالینو د کان خبره چاله ونکې. ځان له غم مه ګوره!
– ډک یې که ـه ـه! د ځان دپاره وایې که زما دپاره؟
– ستا دپاره. زما څه کار دی؟
– زه ویمه ته به چورت وهې چې څنګه خنډونه د مخ نه لرې کې؟ غټ خنډ به زه یمه.
– نا مړه! ته زما د نشې انډیوال یې. خیر دی که اوس خمار نه یې. د چرسیانو غوندې په پوزه کې نه غږېږې.
– هح، ما د نشې د انډیوال غیرت ولیده.
– خبر یمه. ته نو ګلټې ما سره مه برابروه! زما کار د یوې ورځې ندی. امدا اوس مې درله ساتلي.
– په کار مې ندي.
– چرس یادومه.
– ته نو ماته بل چیشی لرې؟
– نا نو، دونه بې اتباري ام ښه نده. څه درله وکمه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کومک.
– څه چې مې په وس وي.
– لور مې چېرته ده؟
– الک او جینۍ دواړه په یو کور کې دي.
– ستا په کور کې؟
– نا، د لغمان د کانونو او پطرولیم مدیر هېوادیار صیب ته په کرایه نیولی دی.
– هېوادیار چېرته دی؟
– همدلته.
– لور مې تې راوباسه؟
– نه کېږي.
– دروغ نو ولې وایې چې کومک کومه.
– ورورہ ګله! البته یو بلا وسله وال دي. نا ممکنه ده.
– ریس خو دې انډیوال دی کنه.
– د سې انډیوال ندی نو. ته ورپسې راشه! هاشم هم راوله! ستا سې خو اولاد ونه دي. زړه به یې وسوزېږي.
– که منږ ام ونیسي؟
– دونه بد به نکړ.
– دوه تومانچې راته پیدا که!
– څه څه؟ تومانچې؟ دا څه کې؟
– په کارېږي.
– ګوره د لغمان ټول پولیس او ملي امنیت د ریس په خدمت کې دی.
– ته یې څه کې؟
– ورورہ ګله! په لانجه اوړمه کنه.
– مه وېرېږه! زه او ته خبر یو. بل څوک نه خبرومه.
– هاهاهاها، ستا په خوله کې به خبره ټینګه شي. ما ویلې تومانچې په سالاو کې نشته؟
– نا، دلته ټول ټوپک لري. که وي ام ماته یې نه راکئ.
– څه وخت دې په کار دي؟
– نن.
– ته لږ ودرېږه! زه پوښتنه وکمه چې کېږي که نا؟

لالټې منتظر شو. پینځه دقیقې پس زنګ راغی. سباګل تومانچې پیدا کړې وې. اوس دده سینه له هوا ډکېدله او تشېدله. له غره څخه زیاتره کلي ښکارېدل. په ټولو یې نظر واچوه. لکه وروستی ځل چې یې ګوري. هغه پوهېده چې وسله ژوند سرچپه کوي. که دې څوک وواژه یا بندي کېږي، یا له وطنه فرارېږي. او که یې ووژلې نو بیا معلومه نه وي چې په مړي دې څه کانې کوي؟ واسکټ او کمیس یې وباسه. په سپینه انګیا کې څوځله په غره کوز او برلاړ. دوه برابر غونډاري یې په دواړو لاسونو ټیټهول او جیګول. وروسته په تړه سمه تخته وغځېد. څټ یې په ورغوو کې ونیو. څوځله کېناست، پرېوت. بدن یې خولې خولې شو. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکانه یې یو ځلیزه شامپو او صابون واخیست. سیند ته کېوت. په ډنډ کې یې ولامبل. په پاتې صابون یې جامې ومینځلې.
همدا سې لمدې یې په تن کړې. څو کور ته رسېده وچې شوې وې. ښځې یې په شک وکتل. ویې پوښتل:
– چېرته وې؟
– لکه لېونی په غرونو ګرځېدلمه. سبا ناري شته؟
– اوس یې راوړمه.
هغې په ابشېدلو شیدو کې ډوډۍ وره کړې وه. دسترخوان یې سیوري ته په پلاستیکي فرش وغوړه. بیا یې وپوښتل:
– په غره کې دې چیشی کول؟
– سپوږ.
– چیشی؟
– سپوږ سپوږ. تنسازي.
ښځه چورتي شوه. لالتهی غلی و. هغې ته یې دم په دم کتل. لکه په لیدو چې یې نه مړېږي. تر ډوډۍ وروسته پاڅېد. ژور اسوېلی یې وکړ:
– ما ویلې چې ته خبره اوسې. زما مالومه نده چې جوندی راځمه که نا.
هغې یو دم په خوله لاس کېښود:
– وۍ ی ی! چېرته ځې؟
– په مرو پسې.
– چې دسې ده مه ځا!
– مرو نه غواړې؟
ښځه په ژړا شوه:
– وه خدایه! ولې نا؟ خو ستا زور کله برابر دی؟ ځان به بایلې بس. مه ځا!
– ګوره جلۍ! کله کله دسې شی وي چې په پیسو ورکولو ارزي. په ځینو شیانو بیا سړی بې ایزتي مني. او کله بیا دسې شی وي چې جوند به پې ورکی. چې مرو نه وي نو زما او ستا جوند چیشی شو؟
– زه ام درسره ځمه.
– ته به چیشی وکې؟
– یو خو به پکې بلې دونیا ته ولېږمه. زړه خو به یخ کمه. که بیا مړه شمه مړه به یمه.
لالتهی موسکی شو:
– نا، ته به راته بل پېتهی شې. خیر دی، که په ما چیشی وشول بل مېړه به وکې! نور بچې به دې وشي. الکان به وي.
هغه تېزه پاڅېدله. کلکه سپېړه یې ورکړه:
– د سپي زو! ته ابڅکله سړی نه شوې.
لالتهي په غېږ کې ونیوله. کوټې ته یې کشه کړه. شېبه پس له تشنابه لوند خېشت راووت. ښځه په کټ کې ناسته وه. سر یې ټیټ و. ده وویل:
– دعا راته کوه!
هغې ستر ګې جګې نه کړې. سلګۍ یې ووهلې. ده په سر ښکل کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ايچا د جوند اوبه ندي سکلي. زه نېکبخته يمه چې تا غوندې مړګرې لرمه. تا زما ټول بار په اوږو اغستی دی.
د لالټي نور ستونی تنګ شو. نه يې غوښتل وژاړي. خو په ذهن يې فشار و. لکه چا چې ورباندې له وسې پورته بار ايښی وي.
هغه نوې د ښځې مينه وليدله. ايله يې ځان او جهان وپېژندل. نوی د ژوند په خوند پوه شو. مګر بېرته يې خدای پاماني کوله. هغه روان شو. ښځې ورپسې منډه کړه. له لاسه يې ونيو. په ډک ستوني وبنګېدله:
– ما ښښلی يې. ته ام بخچش کوه!
– ډک يې که ـه ـه! ته لېونی کېږه ما! زما مالو مه نده. کېدی شي جوندی ری شمه.
– پوېږمه! زه به تر اغو درته ناسته يمه.
– ګوره ګوره د سپي لورې! که تا په ځان چيشی وکړل ښښلې مې نه يې. پوه شوې؟
– ظلم مکوه!
– بس ما درته وويلې.
د ښځې لاس يې کېکاږه روان شو. ټوله لار يې شاته کتل. لکه وروستی ديدن چې يې آرمان وي. منځ کلي ته ورسېد. د هاشم دروازه يې وټکوله. هغه وويل:
– ولې دننه نه راځې؟ تانه خو څوک ستر ندي.
– ستا په کور کې دا...
اروا ورڅخه هواته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټي زړه لاړ او راغی. ژړ يې وويل:
– کنځا نه کومه.
هاشم فکر وکړ چې ماته وايي. سر يې وخوځوه:
– خير ويسې! نو چيشی دې ويلې؟
– ما ويلې راځه چې اغه د سپي زوی او مرو پسې لاړ شو!
هاشم په شنو سترګو نېغ وکتل. سوړ اسويلی يې وکړ:
– ډېر کچه سړی يې. امدا اوس دې ويلې کنځا نه کومه.
– دا مې ستا د زوی صيفت وکه. چې راغی بيا به يې په سر کېنومه.
هاشم سر وښنده. کور ته له ننوتو سره يې وويل:
– زه اوس راځمه.
شېبه پس يې موټر راوباسه. ښځې يې له دروازې سلام واچوه. لالټي تش سر وخوځوه. په موټر کې کېناست. په لاره کې دواړه غلي وو. موټر د ترنګ له پله واوښت. بالاخره هاشم دا چوپتيا ختمه کړه:
– منمه. منږ په تا ملامت يو.
لالټي ورته کاږه وکتل:
– منې که نه منې، منې به يې.
– لږ خو ته ام ملامت يې.
– ډک يې که ـه ـه!
– هاو کنه. ته ام سم سړی نه يې.
– ماته ستا د تندي په ښيښه کې خوشايي ښکاري يارو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی؟
– بیا پسته پوهېږې. ښا، دا یې زه سم سړی نا. تا وان یې تا ته دی؟ نا. بل چاته دی؟ نا. که تا وان دی ځان ته مې دی. تا غوندې خلق خو لکه لېوني سپي، د ځانه بغیر هرڅوک داړي.
موټر له خوره تېرېده. ها شم له اسویلي سره شترینګ تاو کړ. ویې ویل:
– کوه کنځا! کوه! زه یې لایق یمه.
– ته د بل شي لایق یې. خو څه وکمه، که مې نه وای د کولمو، رنګ دې نه و د کتو.
– وایه وایه! خو یوه خبره واوره! هر شی چې و تېر شو. اوس یاسینی او مروه ګۍ سلامت غواړمه. که مې سر ځي ام پې لپ نه یمه.
لالتېي یې ډکو شنو سترګو ته وکتل. نور یې څه ونه ویل. په ښار کې جم او جوش و. موټر سست شو. خلک هرچېرته په سرک تېرېدل راتېرېدل. دوئ هارنونه کول. خو چا یې پروا نه ساتله. یو کس لا په دوئ برګ شو. بالاخره موټر د زرګریو څنګ ته ودرېد.
سبا ګل کله د دکان یو کونج، کله بل کونج ته قدم اخېست. لالتېي یې ولید. ژر ژر یې لاس وښوروه چې دننه راځه! ویې ویل:
– وروره ګله! ناوخته دې نه کو؟
– ډک یې کهـ هـ! ما خو ویلي نه وو چې څو بجې راځمه.
– هاو هاو. چرته دی؟ اوښی دې چرته...
په راروان ها شم یې سترګې ولګېدې. د هوسایۍ سا یې واخېستله. لالتېي ته د هغه وارخطایي غیر معمولي وبرېښېدله:
– ای چیشی شوي دي یارو؟
– نه نا، نه نا، ایڅ ام ندي شوي. ایڅ ام ندي شوي. وسله مې تیاره کړې ده.
دې کې ها شم هم ننوت. روغبړ یې وکړ. سبا ګل کڅوړه له جعبې راوباسله. تومانچې په دسمال کې تاو وې. شاخوا یې وکتل چې دکانداران یې ونهویني. په ټیټ غږ یې وویل:
– سړي ته مې ویلې چاته یې ښایمه. که یې واغستلې پیسې راوړمه. که نه، تومانچې. په پنځوس زره مې خبره کړې.
لالتېي په کڅوړې کې دننه دسمال ته لاس کړ:
– ما سره خو اوس نشته. بل وخت به یې ورکمه.
– ورور دې درله ولاړ دی. د پیسو غمه مه کوه!
سبا ګل ژر د لالتېي له لاسه دسمال واخېست. بېرته یې په کڅوړه ننوېست:
– دا څه کی؟ شاوخوا خلک دي.
– خلقو ته یې نه ښیمه. ګورمه چې کار کئ که نا؟
– لېونی یې؟ ډز کی؟
– نا.
– نو څنګه یې ګورې؟ غم مکوه! ما خپله شا جورونه ډک کړي. ته تش ماشه کشه که! ای زه پوه نشومه. په دغو څه کی؟
– په ریس یې نیسمه. وایمه چې بچیان مې خوشې نکې وجنمه دې.
– ته وایې داچل به وچلېږي؟
– منږ خپل کوشش کوو یارو.
– وروره ګله! غټ زړه مو کړی. ځئ چې ځو! زه به ګاډی وباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم سر وخنډه:
– نا، زمنږ متېر شته. ما ويلې هېوادیار خو یو بلا وسله وال لري. تومانچې به رانه وانخلي؟
– ننا، غم مکوه! ماسره چې څئ جېبونه مو نه ګوري. خو یو کار به کوئ! البته به نه وایئ چې وسلې ما درکړي. زه به لا په تاسې په قارشمه چې ما خو ددې دپاره راوستي نه وئ چې وسله په ریس صیب ونیسئ. تاسې به وایئ چې ته مو وغولولې.
– ډک یې که‌ـه‌ـه! څه‌پرتوګ مه لمدوه! نه وایو.
دوئ د ریس درې منزله سپین کورته ورسېدل. په جیګري دروازه کې وسله وال ولاړ وو. هاشم وپسېد:
– امدقه الکان زمنږ کره راغلي وو.
لالتې ببخي وانه ورېدل. دېوالونو ته یې کتل. جیګ جیګ وو. پرسر یې حلقوي اغزن سیم ښکارېده. دده سودا شوه چې له دغه ځایه به وځي څنګه؟ سباګل خپل چاغ لاس وسله والو ته جیګ کړ. دروازه یې ټېل وهله. مخ یې شاته واړوه:
– وروره ګله! څه له ولاړ یئ؟ راځئ کنه!
دوئ په کانکرېټي حویلۍ کې تر تورو لنډکروزرونو تېر شول. د زینې په درېو پلګیو وختل. په اول منزل کې سالون ته ننوتل. کوچونه، الماري، سرې پردې، هرڅه نوي ښکارېدل. ناست نه وو چې وسله وال راغلل. غبرګ قوماندان امر وکړ:
– د ټولو لاسونه وتړه!
سباګل برګ شو:
– ستاسې مازغزه خراب دي. زما لاسونه ولې تړئ؟ وروره ګله! خیریت دی؟
– امداسې امر شوی.
– کوم کمقل امر کړی؟ تاسې ما نه پېژنئ؟ ریس صیب چرته دی؟
– لاسونه شاته که! ریس صیب اوس کېوځي.
سباګل ورڅخه لېرې شو:
– لاس مه راوړه!
دې کې لالتې تومانچه د قوماندان سرته ونیوله:
– د سپي زامنو! په سباګل کار مه لرئ! وسلې کېدئ!
هاشم هم تومانچه وسله والو ته سیخه کړه. هغوئ هررر وخندل. قوامانداان مخامخ ودرېد:
– چرسولاخانه! که امر دې ونه منمه ولې مې؟
– ډک یې که‌ـه‌ـه! زه ټوقې نه کومه یارو.
– ښه، نرشه په دا تندي مې وولـه!
– ولمه دې.
سباګل لاس وښوروه. غوښتل یې څه ووایي. خو غلی شو. قوماندان بیا په زوره وخندل:
– ښه څه! په ما خو ډز نشې کولی. په اغه ښیښنه ډز وکه!
– په تا یې کومه.
– اول ته په ښیښنه ډز وکه چې کېږي که نه؟
لالتې ته شک پیدا شو. د تومانچې خوله یې ښیښې ته ونیوله. ماشه یې کشه کړه. ټس شو. قوماندان بیا وخندل:
– دا تومانچې موږ درکړې. ډز نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربوا ړه یې لاس تړلې دننه کوټې ته بوتلل. پړمخې یې په وچ کانکرېټ وغورځول. سباګل لکه ختکی په خېټه پروت و. لالټې شاوخوا وکتل. نه فرش و، نه الماری، نه کړکۍ. سباګل ته یې سترګې برګې کړې:

– تا د سپي زوی بیا وغولولمه.

پر هغه خولې راغلې وې. ویې ویل:

– ننوا، ته صبر وکه! دسې نده.

لالټې چیغه کړه:

– د سپي زو! دسې نده څنګه سې ده؟ په لاس دې ورکړو، دسې نده.

د سباګل له سترګو تاوېدلو معلومېدله چې سر یې ګنګس دی. له ستوني یې نری غږ ووت:

– ته غلی! ودرېږه چې مالومه خو شي کنه!

هاشم په آرامه وپوښتل:

– چیشی مالوم شي؟ اغه وایي هېوادیار امدقه سې امر کړی دی.

دا خبرې سباګل لا نا آرامه کړ. په نسبتن جیګ غږ یې وویل:

– دروغ وایي. اغه ولې دسې وکي؟

دې کې هېوادیار په دروازه ننوت. سباګل غږ کړ:

– ریس صیب! دا ګوره! زه یې ام وتړلمه. ورله ووایه چې خوشې مې کي!

هېوادیار موسکی شو. موبایل یې وروښود:

– دا د لالټې دی. د یاسین سره و. دده نه پوه شوم چې تا مځکه ځان له اغستله. ځان مې غلی کو. په تا مې لالټې او هاشم راوستل.

د سباګل سترګې له خپلو دایرو راووتلې. لالټې غږ کړ:

– نوم سم اخله! زه لال مامد خان یمه.

ریس وخندل. مخ یې بېرته سباګل ته کړ:

– وینې؟ دا سخا بوین د خپل نوم سره خیانت نکيځ. تا مونږ غوندې غټو غټو اینسانانو سره وکو.

– نا وروره ګله. په په په خدای چې ما د ټولو خیر غوښتو.

– راشه نو! مونږ دوکه کې، که ځان؟ نانو، تا د بیت المال په چور کې د ټولو خیر غوښتو، هه؟ هاهاهاها

دې کې یې یاسین هم لاس تړلی راوست. نور هم وچ شوی او وروکی شوی ښکارېده. د لالټې سودا وه چې په مروې څه شوي نه وي؟ د بدخبر د اورېدو له وېرې یې پوښتنه نه کوله. یاسین پلار ته وکتل. ویې پوښتل:

– چیشی دي؟

د هاشم ایله اوس ستوني ډک شو:

– ته غلی! ای ریس صیب! دا زوی مې پرېده! الک دی. وبال لري.

هېوادیار د واسکټ له دنننې جیبه د اورېد میل والا تومانچه وباسله. ویې ویل:

– نانو، تاسې کله کار سم وکو؟ مونږ ویل راز وساتئ! راز وساتئ! مګر تاسې خبره رسوایي له ورسوله. مونږ له مو کار وکتو.

اوس مجبور یو اغه کسان ووجنو چې د کان نه خبر دي. چې خبره تیته نشي.

– په قسم چې منږ چاته ویلي ندي. پس ددې به ام زما زوی د کان نوم په خوله وانخلي. یاسینیه! امدسې ده کنه زویه؟

یاسین د هېوادیار تومانچې ته رډ رډ کتل. نه یې هو ویل نه نه. پلار یې چیغه کړه:

– ای د نجس زو! ووایه چې نه ویمه!

یاسین شېټ وهل. ژر ژر یې سر وښنوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نا ، ولاچې نه ویمه.
– ریس صیب خدای ته وګوره! ته به ام اولاد لرې. خدای دې پې څه نکړ! ډېر درد لري. زما دوه زامن امدا لږ مخکې مړه شول. ماته د اولاد درد مالوم دی.
– نانو ، که تاله د اولاد درد مالوم وای د لالټې لور به دې نه تښتوله.
– نه مې تښتوله. تا مجبور کړمه.
– ناء. خپلې کمقلۍ مجبور کړې. ګوره! شخصن ماله ستاسې مرګ ګټه نلري. د شرکت اصول دي. زه څه کوی شمه؟
– ویمه ما مړ که کنه! زوی مې پرېږده!
ریس اوس په چورت کې کتل. په سترګو کې یې هېڅ ډول احساس نه ښکارېده. یاسین په ژړا کې وپسېد :
– ولاچې بخچش کوه ابا ! دا ټوله زما غلطي ده.
دې کې ټس ټس شو . سباګل اخ کړ. سوړ پرېوت. بیا د بې غږه تومانچې ټسونه تکرار شول. دا ځل هاشم او یاسین سر کېښود .
لالټې په خپل کار سخت پښېمانه و. ولې یې دلته د راتګ بې عقلي وکړه؟ ولې یې دا تغیرات ونه شول سنجولی؟ مګر خوشحاله و چې ښځه یې له ځان سره رانه وستله. سترګې یې پټې کړې. تندی یې په څمکه ولګوه. پرله پسې یې کلمه ویله. هېوادیار قوماندان ته سر وښوروه. هغه لالټې ته په ملا کلکه سپېړه ورکړه. له واسکټه یې ونیو. جیګ یې کړ. ده خپلې لمنې ته وکتل. څمکه او جامې په متیازو لمدې وې. هېوادیار پزه ونیوله. مخ یې واړوه:
– امممممم. دا دې څه مرداري وکو مړه؟
وسله والو هرررر وهل. دده سر ټیټ و. هېوادیار وویل:
– ته ما پسې راځه! ګوره چې بره دسې ونکې!
لالټې نه پوهېده چې چېرته یې بیایي؟ څه ورسره کوي؟ ممکن داسې څه وکړي چې تر هغې په مرګ خوشحاله وي. دی په ریس پسې دویم منزل ته وخوت. لاسونه یې شاته تړلي وو. په دهلېز کې ثوک نه ښکارېدل. دواړه یوې کوټې ته ننوتل. کوټه پاکه او منظمه وه. هېوادیار دروازه بنده کړه. د بوی د ورک کولو لپاره یې عطر وشیندل. لالټې ته یې اشاره وکړه چې د کار د مېز څنګ ته ودرېږي. خپله له پیسته یي کوچونو تېر شو. د طلایي لیکو سپینه پرده یې کشه کړه چې له بهره معلوم نه شي. بېرته راغی. د کار مېز ته کېناست. لپټاپ یې پرانېست. فلش میموري یې پکې چوخ کړ. ویې ویل:
– اوس یو شی درښایمه. په قار به شې. روستو چې زما خبرې واورې سر به دې خلاص شي. پوه شوې؟
ویډیو چالانه شوه. لڅ لېړ ځوان له لڅې مروې سره غېږ په غېږ و. کله یې شونډې ښکلولې، کله غاړه. کله به یو دپاسه شو، کله بل. په دمه کې به یې د شرابو بوتلونه په سر واړول. بیا به سره ونښتل. د لالټې رنګ پک الوتی و. ټول ځان یې رېږدېده. هېوادیار فلش بېرته جېب ته کړ. ویې ویل:
– څنګه وه؟ هاهاهاها ، مه سورېږه! دا ویډیو مې جوړه کړې. ښځه خدای خبر ثوک ده. څېره مې ستا د لور وراچولې. ماله پته ده چې اوس ام په مروې پسې خبرې کېږي. چې یاسین به ورسره ملاست وي؟ چې مونږ به پې تجاوز کړی وي. کېږي که نا؟ وینې؟ که دا ویډیو په نېټ کې واچومه، او ولیکمه چې جینی د کوم ځي ده، د چا لور ده؟ نو څه به وشي؟آ؟ هاهاهاها . مګر نا ، زه نه غواړم چې داسې وشي. زه وایم بې شور و شره قواله راکه! زما حوصله مه امتحانوه! که نه، بیا به زما کسان داسې کار ستا په کور کې، ستا په مخ کې وکي چې ته یې خیال ام نکې. اغه درې مړي خو دې ولیدل کنه؟پوه شوی به یې چې زه ګپ نه لګومه. که غواړې د لور جوند او اېزت بچ کې نو څه چې درله ویمه امغه سې به کی! که لږ اخوا دېخوا شوې خانه دې خرابه ده. پوی شوې؟
د لالټې سر ګنګس و. لکه په خوب کې چې خبرې اوري. ککره یې وښنډله چې پوه نه شوم. هېوادیار دومره په زوره وخندل چې په اول منزل کې ساتونکو واورېدل. هغه وویل:
– نانو ستا جواب مې خوښ شو. اوس به دې پوی کمه. دې نه خو به خبر یې چې ستا په محکه کې د تورمالینو لوی کان دی؟ ډېر ښه! محکه خو دې د لاسه وتې ښا؟ یا به یې ماله راکی، یا دولت له. چې ماله یې راکې ګټه دې ده. نن کومه ورځ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دوشنبه
– هی خیر ویسې! ته به ماله بلې دوشنبې پورې، یانې په هفته کې دننه دننه قواله کابل له راوړې! وایه ښا! بیا به ګوته ولګې چې مځکه دې راباندې خرڅه کړې ده. بیا به زه دا ویډیو ستا په مخ کې پاکه کمه! یوازې په امدغه فلش میموري کې ده. ټیک شو؟
لالټي سر وخوځوه. هېوادیار هغه په شا وټېوه:
–آو شابه! زمنږ د معاملې نه به چاله نه وایې! زه به ښکارځې کې ستا په نامه لویه کلا آباده کمه. تورمالین به غلې باسمه. تاله به ام په کونج کې کور جوړ کمه. پکې اوسېږه! که کارکی که نکی څو چې جوندی یې معاش به اخلې. نور څه غواړې؟
لالټي سر وخوځوه. دروند و. پکې ځریکه شوه. مغزیې کار نه کوه چې څه کول ښه دي او څه بد؟ هسې یې هوایې د ریس هره خبره تاییدوله. هېوادیار په خندا مخ ته شو. له کوټې ووت. غلې غلې یې زمزمه کوله. دواړه اول منزل ته کېوتل. هلته مروه ولاړه وه. د پلار په لیدو یې ور منډه کړه. ده په غېږ کې ونیوله. مخ ته یې ځیر و. لکه تغیرات چې پکې لټوي. ویې ویل:
– بس، بس مه جاړه! اوس کاله ته ځو. ریس صیب! ماویلې دا مړي خو به خښولو ته پرېدې کنه؟
–آو، آو. زما کسان به یې الته د تیرګړو پله ته نزدې د سین په غاړه وغورځئ. نور ستا خوښه چې چرته یې وړې.
وسله والو دواړه جسده په موټرو کې له کوره وباسل. لالټی او مروه پلې روان شول. دده سودا وه. پوښتنې یې کولې. هغې ویل په ځانته کوټه کې یې اچولې وم. ډوډۍ یې راکوله. نور نو چا په ما کار نه لره. خو پلار د لور په څېرې او غږ کې تغیر لیده. هغې له مخامخ کتلو هم ډډه کوله. دی نه پوهېده چې د بندې کېدو تاثیر دی، دده شک نا راحته کړې ده، که کومه خبره پټوي؟ مګر مخکې یې ترې هېڅکله دروغ اورېدلي نه وو. کله کله به یې د مور او پلار تر منځ د جګړې د ختمولو لپاره وویل. هغه هم ټول پوهېدل چې دروغ دي. اوس لالټی نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي؟ هره شېبه یې د لور مخ ته کتل. د هغې په خاورې شویو هیلو او ځورېدلو یې زړه ټوټه ټوټه کېده. همدلته یې له ځان سره فیصله وکړه «په هر قیمت چې کېږي زه مې لور بدنامۍ او مرګ ته نه پرېدمه» څو دوئ د تیرګړو پله ته رسېدل خلک په مړو راتاو وو. لالټي د منځ کلي ملک او په کابل کې د سبا ګل زوی ډاکټر خوشال ته ټلیفون وکړ. د سبا ګل خپلوان تر سالاویانو مخکې ورسېدل. جنازې جیګې شوې. لالټی په منځ کلي کې له موټره سم کېوتی نه و چې خلکو کلک ونیو. ښلې کوټې ته یې بوت. یو سپینږیري سمدلاسه وپوښت:
– الکه چرسي! ولې دې دا خواران ووجل؟
– ډک یې که‌ه‌ه! ما؟ ستا ماغزه په ځای دي زوړا؟
د دروازې څنګ ته د ګډې وډې ږیرې سړی د هاشم تروزی و. غاښونه یې وچیچل:
– وه دا خبیث لا زمنږ مشرانو ته نېغ نېغ ام کېږي ای.
ورپسې منډه یې کړه. لالټی شاته په دېوال پسې جوخت شو. د کلي ملک په نیمه لاره کې سړی کلک ونیو. سپینه لونګۍ یې په سور ایراني فرش ولوېدله. بېرته یې جیګه کړه. پر سړي برګ شو:
– کېنه قمقله! مشران ولاړ دي ته منډې وهې. چې وخت راغی بیا یې تاته درکوو. سرتې غوځ که! اوس غلی شه!
لالټی ملک ته سور شو:
– وه وه وه! دا ته چیشی وایې؟ غرمه ده. ویښ شه! زه ولې خپل اوښی ووجنمه؟
– ته ډېر مه چرېږه! خلق وړانده او کاڼه ندي ښا؟ اغئ ستا لور تښتولې وه، تا ووجل. دې کې شک ته ځای شته؟
– ښا؟ ښه اوښیاریې. یاسینی او مروام ما بیولي وو؟ وایه هاو.
– هاو، چاته به دې پیسې ورکړې وي.
– ډک یې که‌ه‌ه! ښا نو چېرته مې بیولي وو بزرګ صیب؟
د هاشم تروزي غږ کړ:
– تاته به مالومه وي. وایه! چېرته دې بیولي وو؟ آ؟ خلاصیدی نشې ښا؟
– ښاااا؟ دا یې ستا خبره صیي. نو په یوازې ځان مې درې کسه ووجل. ستا د مچ عقل امدقه وایي. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مچ دې اغه ابا و. د ټوپک زور سل کسه نه لري چرسولا. ستا اوستاذ زما شاګرد دی.
– وه قمقله! ما ټوپک د کومه که؟
– ای ای ای! دا مرداره خوله دې وتړه ویمه! وتړه! ته او لور دې څنګه جوندي راغلئ؟آ؟آ؟
د هاشم تروزی بیا وړاندې راغی. سترګې یې تکې سرې وې. لالټي ترې وډار شو. د خبرو لهجه یې بدله کړه:
– ای تاسې نه ملامتومه یارو. که زه ومه، ما به ام امد قه سې ویلې.
چاغ کس ده ته ډیکه ورکړه. سپینږیرو ته یې وویل:
– تاسې چاته غوږ ایښې. دا کله د سړي زوی دی. راځئ په ښکارځې کې یې په ځمکه ومنډو! ختم!
– چیشی؟ د سې اسانه ده. تاسې دا خبرې پرېدئ! اول زما خبره واورئ! بیا که...
خلک وربانده راېرګ شول. ملک یې مخې ته ودرېد:
– څه خبره ده؟ ګورئ! که چرسي دی که هره بلا ده، تاسې خو یې پرېدئ چې چیشی وایي؟
ملک لالټي ته سر وخوځوه. ده ژوره سا واخېستله. ویې ویل:
– ما ویلې هاشم او یاسین د پټي دپاره زما لور تښتولې وه. خو په بلې بلا واوښتل. بیا پښېمانه وو. ځکه خو هاشم ما سره لاړ چې بچې راولو. دا وایې منږ یې ولې ونه وجلو؟ دلته بله لویه خبره ده. تاسې به حیران شئ! زه تښتمه نا. بیا به کېنو. دا ټول درته یو یو ویمه. اوس پرېدئ چې دا جنازې خښې کو! بیا که زه ملامت ومه خپله درته سلمه، حلال مې کئ! نور چیشی غواړئ یارو؟
بیا د خلکو شور شو. ویل یې مه یې منئ چې دا ونه تښتي. ملک مخ ور واړوه:
– غم مه کوئ! منږ به یې د کلیوالو نه ضمانت واخلو. که وتښتېده بیا اغئ زمنږ مدعیان دي.
هغه موبایل راواخېست. مګر د شربت خېلو ملک له ضمانته ځان باسه. د لالټي د تره زامنو هم ونه منله. فیصله دا شوه چې سړی به تر هغو دلته ساتي څو خبره معلومه شوې نه وي. لالټي ډېر مخالفت وکړ. ویل یې ضروري کار لرم. که یې ونه کړم په لوی مصیبت اوړم. مګر هغوئ پسخانې ته ټېل وهه. ده د دروازې د خلاصولو کوشش وکړ. خو هغه له چوکاټ سره جوخته وه. د نیولو ځای یې نه درلود. لغتې یې ورکړې. لکه دېوال چې وهې. پښه یې په درد شوه. د دېوال په درېڅې یې سر ننوېست. اوړې یې نه تېرېدلې. نهیلی شو. د درېڅې رڼا پسخانه روښانوله. هغه تشته وه. لکه ده ته چې یې چمتو کړې وي. خو په کونج کې زړه برستنه ښکارېدله. هغه یې لکه توشکه واچوله. سملاست. د مروې ویډیو او د هېوادیار د مرګ ګواښ یې له سترګو نه وتل. په دې کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ټلیفون وکړ:
– ای ماما! ته خو ما ونه لیدلې. لاړې ورک شوې. دا څنګه چل و؟
– ډاکټره ګله! قیصه اوږده ده ښا؟ په ټلیفون نه کېږي. دا شور د چیشي دی؟ غږ دې سم نه اورمه.
– په موټر کې یم. په کامه کې. جنازه مو هډیرې ته راوړه. ما ویل ته څنګه خبر شوې؟ ته څوک یې؟ زما پلار څه پېژنې؟
– زه بیا درځمه یارو. ته لږ پښه ونیسه!
موټر د لویې هډیرې په منځ کې ودرېد. منتظرو کلیوالو د سباګل جنازه کېباسله. په کوزېدو کې د ډاکټر سر ولګېد. ګرد مخ یې له لنډې رږیرې سره ګونجې شو. په لنډو، شاته اړول شوو وېښتانو یې لاس تېر کړ چې د سر درد یې آرام شي:
– ای ماما! ته چرته یې؟ ځای دې وښیه! پته راکه!
– ویمه خوشال ډاکټر صیب! ضرورت نشته یارو. ومې ویلې خپله درځمه.
– ته د سې غږېږې لکه ځان چې باسې. خبرې دې ام د سې بل ډول دي.
– ډک یې که ـه ـه! خیر دی شکو نه به دې لږې شي ښا؟ مه خو تېره!
– ای ماما! غولول به نکی! زه د پلار قاتل پیدا کومه. دا سې یې نه پرېدمه.
– چا دې مخه نیولې؟ اسې ګډ یې.
– غوږ کېده! زه چې جنازه خاورو ته وسپارم مخامخ لغمان ته درځم. ما ښام رسېږم. ته ام بازار ته راشه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ښام؟ نه کېږي. منږ کلي ته نوي ورسېدلو. سبا درځمه.
– سبا ولې؟ ښه ځا، سبا څو بجې؟
– هر وخت چې درغلم.
– هر وخت چې درغلم څه مانا؟ ښه ځا، صیي ده. فرق نکئ. که رانغلې زما مدعي ته یې.
هغه ټلېفون بند کړ. لالټی سمدلاسه په خپله ژمنه پښېمان شو. معلومه نه وه چې له دغه بنده به کله وځي؟ که خلک ومني چې قتل ده کړی دی خو ژوندی یې نه پرېږدي. په کور کې ژړا وه. ده دروازه په زوره زوره وډبوله. یو کس راغی. ده ویل ما پرېږدئ!
قسمونه یې خوړل چې سبا ماسپښینه پورې بېرته راځم. سرې ګواښ وکړ چې که بیا دې دروازه وډبوله نو ځوانان به ښه وهل درکړي. هغه بېرته ورک شو. دی سست کېناست. خوله یې وچه وچه کېدله. ستونی یې وتخنېد. بېرته پاڅېد. واسکټ او کمیس یې وباسل. د چرسو د هېرولو لپاره یې سپورټ شروع کړ. ورسره یې غاښونه چیچل «زما ښو ته ګوره! د یاسین د بچولو دپاره مرګ ته لاړم. دوئ د سپي زامن دا نه ویني، زما چرسیتوب ته ګوري؟ ښه ځا، زما ښځه او لور خو چرسیان ندي کنه. اغئ ته ولې جزا ورکوئ؟» ځای په ځای یې پښې ودربولې، لکه منډه چې وهي. ځان یې مات رامات کړ. سینه کشي یې وکړه. خولې خولې شو. ژبه یې نوره هم وچه شوه. هرڅو مره چې یې اوبه او به چیغې کړې، چا را نه وړې.
∞∞∞∞∞
لالټی تر سهاره پر برستنه اوښت را اوښت. کله چې یې سبا ناری په دریڅې کې ولید، سمدلاسه یې پر چای حمله وکړه. سور سور یې وڅښه. غږ یې کړ چې صحرا ګشت ته ځم. چا نه اورېدل. ده هم تشې متیازې په پسخانه کې وکړې. ایله خوب ورغی. په غرمه کې د ډاکټر خوشال ټلېفون ویښ کړ. هغه پوښتنه کوله چې څه وخت راځې؟ ده ویل هرکله چې مې وخت پیدا کړ. ډاکټر کلک ښنتی و چې همدا اوس راشه! ده موبایل بند کړ. هغه بیا بیا زنګونه وهل. ده ځواب نه ورکوه. ځان ته حیران و. د ریس د ضرب الاجل له اوو ورځو یوه واوښتله. ورسره د ویډیو خپرولو او د مروې مرګ ته یوه ورځ نژدې شوه. دروازه یې بیا وډبوله. څوک ګواښلو ته هم رانغی. ماسپښین یو دم شور شو. شېبه پس ارامه ارامي وه. په دروازه کې یې د چا ټيټ غږ واورېد. ژړل یې. دی نژدې ورغی. ویې پوښتل:
– د پرو ادې یې؟
– هاو، ما ویلې دا څنګه چل دی؟ لالا او وراره مې چا ووجل؟
– ریس خبیث. ستا کلیوال د سپي زامن په خبره نه پوهېږي. تاته خو مالومه ده. زه نو سړی وجلی شمه؟
– وی، خدای دې دا ریس د اولاد په غم کېنئ! خدای دې په لاس سرطان ور وخېجئ!
– ته ښېرا پرېده! دا شور د چیشي و؟ جنازې یې هدیرې ته یوړې؟
– هاو. زه تاته راغلمه. ما ویلې پوښتنه وکمه.
– شابسې! شابسې! ته یو کار وکه! ما ددې ځایه وباسه! زه به په تورو تړو کې پټ کېنمه. ته لاړه شه د کورنه اغه قواله او پیسې راوړه!
– دا چیشي وایې؟ څنګه دې وباسمه؟ دروازه قلفه ده. او په قوالې چیشی کې؟
– ریس ته یې ورکومه. کشکې یوه تومانچه ام وه.
– چیشی چیشی؟
– اسې ما ویلې په کاره نشي. اوس دا پرېده! اول د قلف کیلې پیدا که! ځه ځا! زرکوه!
– کیلې د ملک جېب کې ده. چېرته یې پیدا کمه؟
– ویمه یو کار وکه نو! که نا، لوی موصیبت دی.
– تا وجني؟
– نا، مرو ته تاوان رسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه مې شربت خپلو ته ولېږله.
– منځکليوال نه يادومه، ريس ورته تاوان رسئ. هرڅېرته چې وي نه خلاصېږي.
– ته څيشي وايې؟ زه نه پوهېږمه.
– اغه وايي که قواله رانه وړې ام دې لورته بدنامي رسومه، ام يې مړه کومه.
– وی، نااااا!
د ښځې ژړا په زوره شوه. لالټي غاښونه وچيچل:
– د سپي لورې! جړا ته راغلې يې که کومک ته؟
– زه څيشي وکمه وا؟
– اوهوووو! څه نو ورکه شه، ځا!
لالټي بېرته لاړ په بړستنه کېناست. دده هم زړه ډک شو. شپه پس ښځه بيا راغله. د موټر د هنډل پايې سر يې د دروازې په کونډه کې ننباسه. دی چوست پاڅېد. هغې زور کړ. ګړز شو. کونډه والوتله. لالټي راووت. ښځې تومانچه هم ورکړه. ويې ويل کله چې مې ورپندار راته نوې جامې ښودلې. دا مې بکس کې وليدلې وه. دواړه تېز ووتل. ښځه پر سرک او دی په وچ خوړ کې روان شو. په تورو تړو کې ډېر وخت ناست و. ښځې قباله، پيسې او سپينه ټوپۍ راوړه. دی د ښکارځي له لارې د اليشنګ د ولسوالۍ بازار ته روان شو. په بازار کې په کورياپي مېرسيډيز کې کېناست. د ښار خواته يې حرکت وکړ. په لاره کې د ډاکټر خوشال زنګونه راتلل. ده ټلېفون بېخي بند کړ. په ښار کې يې د هېواديار جيګري دروازه وټکوله. چا خلاصه نه کړه. په کوڅه کې ماشومانو خوسی کوه. هغوئ وويل چې په کور کې يوازې دوه چوکيداران دي. هغوئ چکرې وهي. ناوخته راځي. ده موبايل راواخېست چې هېوادیار ته ټلېفون وکړي. مګر د کور په ټلېفون کې د هغه شمېره نه وه. دلته د سباکل خبره ورياده شوه. هغه ويل دا کور ورته د لغمان ولايت د کانونو او پطروليم مدير په کرايه نيولی. لالټي د مدير دفتر ته روان شو. هلته ساتونکي ودروه. ده وويل:
– د کانونو او پطروليم مدير صيب مې په کار دی يارو.
ساتونکي کټ کټ وخندل:
– نا، نيمه شپه به راغلی وې. ما ښام دی ماما. دفترونه تړلي دي. حماس صيب کورته تلی. سبا رې شه!
– حماس مې د توړې زوی دی. زه د بادغيس نه راغلی يمه. کور مې ندی ليدلی.
– ښه ښه ښا! ټلېفون ورته وکه کنه!
– بند دی يارو.
– ښه ښه ښا. ته ودرېږه انډيوال ته غږ کمه. عاشق الله! عاشق الله! ته رې شه! دغه ماما ته د حماس صيب کور وښيه!
لالټي ادرس واخېست، روان شو. د شنو پټيو په منځ کې يې د دايروي چتونو والا دوه منزله نخودي کور پيدا کړ. سړی ترې راووت. لالټي کروپ شو. په دواړو لاسو يې د هغه ښې لاس ونيو. ويې ويل:
– وښنه مدير صيب! زيامت مې درکه. زما نوم لال مامد خان دی.
مدير ترتور واسکټ لاندې له سپينو جامو عينکې راووېستلې. په سترګو يې کړې:
– لال مامد خان؟ کوم لال مامد خان؟
دی پوهېده چې که خپل عام نوم واخلي هرومرو يې پېژني. خو په خوله يې راوړلی نه شو. اوس نو مجبور و. ويې ويل:
– اغه دددد سپي زامن چې لالټي راته وايي.
– هاهاهاها، ښه ښه. صيي شو. امر وکئ!
– ما ويلې قواله مې هېوادیار صيب ته راوړې. د ځمکې خط ام وليکئ، چې ګوته ولګومه!
لالټي کاغذونه وړاندې کړل. مدير وکتل. خپله لنډه سپينه ږيره يې وګروله:
– چې دا هېوادیار ته ورکې اغه بيا تاته څه درکئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خو نور بیا په منږ غرض نه لري کنه. لور مې بچېږي.
– اووووو ښه ښه ښه. لور درباندې دونه ګرانه ده؟
– هاو. ددې نه ام ډېره. اغه بل ډول ښه جلۍ ده.
– که په قوالې دې ام لور بچه نشي بیا؟
– چیشی؟ نا، ماته یې امدا یوه قواله وویله. ای مدیر صیب قربان دې شمه! ظلم مه کوئ! امد قه یوه لور لرمه. بل ایڅ شی نشته. چې جوندۍ وي تاسې ته څه تاوان دی؟
– ځمکه دې ډېره ده؟
– نا، ده نو. د غریبۍ ګوزاره کېږي.
– د اغې نه تېر یې، مقصد چې لور دې بچه شي؟
– هاو. ولې؟ تپوله ځمکه؟ مه کوئ مدیر صیب! منږ چیشی وخورو؟ د ولږې نه به مړه شو.
مدیر په چورت کې کتل. لالټې فکر وکړ چې په قهر شو. ژړیې وویل:
– صیبي ده. صیبي ده. نورې قوالې ام راوړمه. خیر دی. په لور مې غرض مه لرئ! خدای ته وګورئ!
لالټې په ژړا شو. حماس شاو خوا وکتل. هغه یې غلي کېدو ته وبله. په کړکۍ کې یې خپل ځوان زوی ته لاس وښوروه چې خیر او خیریت دی. لالټې ته یې لویه فلزي دروازه وښودله:
– ته راځه! دغه زما باغ دی. التبه وغږېږو.
باغ له بهره وړوکی ښکارېده. مګر دننه ډېر لوی و. لالټې په تیارې کې لوکاټ، املوک او انار وپېژندل. نورې نو داسې ونې وې چې ده هېڅکله لیدلې نه وې. دوئ د تاک تر چېلې لاندې پر پلاستیکي فرش کېناستل. لالټې وویل:
– مدیر صیب! زه نو په خدای که چیشی لرمه. پوښتنه وکئ! هاو یوه غوا او مېږه ام شته. که وایئ راوړمه یې.
– راز ساتلی شې؟
– چیشی؟ راز؟ هاو هاو. هېوادیار صیب راته وویلې چې چاته مه وایه! په خدای که مې ایچا ته ویلي وي. بس چې زما لور بچه شي دا به ستاسې په ما احسان وي. د کان خبره به تر مرګه په خوله رانه وړمه. په خدای او په رسول درته قسم خورمه.
– ته دا قواله بېرته واخله!
– ولې؟ راوړمه. نورې ام راوړمه. دا دې درسره وي. چې بیا ونه وایئ په یوه هفته کې دې نده راوړې.
– نه روکی. ته زما په خبره پوه نشوې. زه وایمه قواله بېخي مه ورکوه!
لالټې یې اوس بالکل په خبره پوه نه شو. ځیر ځیر یې کتل. حماس خبره وغځوله:
– دا ښه دی چې ته ماته راغلې. که هېوادیار ته ورغلی وې هر څه دې د لاسه ورکړي وو.
– مدیر صیب! ته پوه نشوې. زه د مال او جایداد نه تېر یمه. ماته لور موهمه ده. ځمکه دې واخلي. بلا ورپسې!
حماس موسکی شو:
– پوېږې؟ ما ستا په هکله ډېرې بدې خبرې اورېدلې وې. چې چرسي، بې ادبه، دروغجن، او دادی او اغه دی. اوس چې ګورم ته ښه انسان یې. زما خوښ شوې. ځکه خو ستا او ستا د لور دپاره لوی ریسک اخلمه. که هېوادیار خبر شي وژني مې. زه وایمه قواله مه ورکوه! ښه غوږ کېده! هېوادیار چې دی وزیر صیب ته کار کئ. وزیر صیب زما ام ملګری دی. پخوا دونه بد سړی نه و. هو، غل دی. وایي په افغانستان کې د (۱۴۰۰) نه ډېر کانونه دي. چې نیم یې ونه خورمه نه یې پرېږدم. بس پیسې ډېرولیې خوښېږي. خو چې هېوادیار راغی ورو ورو یې د خلکو ځورول او وژل شروکړل. ما چې دا ظلمونه ولیدل اعتراض مې وکه. پوېږې زما د ډارولو دپاره یې څه وکړل؟ زما د مشر زوی مو ټر یې په ماهیپر کې د جیګ سر نه لاندې وغورځوه. پس د اغې مې خوله بنده کړه. دا مې ام ونه ښودله چې د زوی قاتلان پېژنم. بیا خو یې تپوله کورنۍ راته وژله. خو نور مې ددوئ سره د کار نه توبه وویستله. ځان مې مریض که. اوس تش اداري کارونه کومه بس. که بېخي تې لاړ شمه بیا راباندې پوېږي. جزا راکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا چیشی وایې؟ اغه په خپلو کسانو باندې ام ظلم کئ؟
– خپل او پردي نه پېژني. یوازې پیسې پېژني.
– نو زه چې قواله ورنکمه خو بیا خبره لا خرابېږي.
– کېدی شي. مګر که قواله ورکې بیا دې نو سل په سلو کې ټوله کورنۍ وژني؟
– ډک یې که ـه ـه!
– هو! ته ودرې چې د سره درته کیسه وکمه. دسې چل دی چې هېوادیار اول په پېښور کې و. د افغانستان د تاریخي اثارو قاچاق یې کوه. او وزیر صیب دلته د کان کیندلو شرکت لره. زه ام پکې ومه. بیا وزیرصیب اغه ام شرکت ته راوسته. خپل معاون یې که. امغه وخت زمونږه ام اشنایي وشوه. بیا خو نو د دوئ نه یو په دولت کې وزیر شو، بل ریس. اصلن هېوادیار وزیر ته مشوره ورکړه چې دا چوکۍ واخلي.
– ښه ښا! نو ولې یې ځان ته نا غستله؟
– د وزیر پلار جهادي مشر و کنه. هېوادیار اغسې قوي پایه نه لرله. نو چې اغه وزیر شو، دا یې ریس که. ده بیا په ټولو ولایتونو کې زرګرانو او د قیمتي تیږو کاروباریانو ته خپله شمېره ورکړه. ویلې که چا کان پیدا که، غلی دې ماته ووایي. زه یې په ګټه کې شریکوم. د دوئ کانونه دوه ډوله دي. یو په دولت کې ثبت دي. ډېره کمه مالیه ورکوئ. بل چې نه دولت پې خبر دی، نه خلک. غټ دېوال تې تاو کي. په پټه یې استخراجوئ. که ځمکه د چا وه، نو قواله تې واخلي. بیا یې په چل ټوله کورنۍ ختمه کي، چې څوک د کان نه خبر نشي. ستا د ځمکې کان ته امد غسې پلان لري. نور دې خپله خوښه!
د لالټي سترګې او خوله وازه پاتې وه. حماس قباله بېرته په لاس ورکړه. ویې ویل:
– که شپه را سره کی پاتې شه! که نه څه وروره! لوی لاس ځان او بچي مرګ ته مه ورکوه! او ګوره! ما او تا بېخي سره لیدلي ندي.
لالټی سر وخوځوه، ووت. په تیارې کې روان و. ده چې هرڅومره په دغه موضوع کې مخکې تګ کوه هغومره ورته خبره لویه ښکارېدله. او هماغومره یې ستونزې زیاتېدلې. اوس پوه شو چې آن وزیر هم پکې دخیل دی. شک یې نه درلود چې د حکومت مشر هم پکې برخه ولري. ده یو ځل د کانونو او پطرولیم د وزیر خبرې په راډیو کې اورېدلې وې. هوښیار او په کار پوه ښکارېده. دا به یې هېڅکله هیر نه شي چې هغه ویل «قدرمنو! افغانستان د کانونو په استخراج کې تر ټولو زړه سابقه لري. موږ لس زره کاله پخوا په بدخشان کې د لاجوردو استخراج پیل کړی دی» اوس لالټی پوهېده چې هغه اصلن د وطن د آبادۍ نه، د جېبونو د ډکولو پلانونه لرل. موبایل یې چالان کړ. شمېره یې ووهله. ویې ویل:
– خوشال ډاکټر صیب! تا څنګه یوازې وګورمه؟ که اوس کولی شې اوس، که نه، سبا.
ډاکټر په ډکې خونې کې ټولو ته لاس جیګ کړ. کله چې خلک غلي شول، موبایل یې خولې ته ونیو:
– ته چېرته یې ماما؟ ولې پټېږې؟ ټلیفون کوه، ټلیفون کوه، بېخي جواب نه وایې. دا سې خو نه کېږي.
– ته ګیلې پرېده. دا دی اوس د لغمان بازار کې یمه.
– ګوره دروغ به نه وایې! زه درځمه. څنګه دې وپېژنمه؟
– خړ کالي مې دي، خړ واسکټ، سپینه خوله، ببره ږیره. او تورې څپلۍ.
– ښه نو د جامع جومات په دروازه کې ودرېږه! چېرته لاړ نشې!
لالټی د برق د څراغ رڼا ته ولاړ و. ژوره سا یې اخېستله. نه پوهېده چې اوس له هېوادیار سره څه وکړي؟ دې کې یې د ګرد مخ او لنډې ږیرې ځوان ولید. لنډ وېښتان یې شاته اړولي وو. له لېرې یې تېره تېره کتل. پوه شو چې ډاکټر خوشال دی. د ټلیفون د خبرو څخه قهرجن سړی برېښېده. لالټی وېرېده چې په بله لانجه وانه وړي. هغه راغی. دواړه څنګ ته شول. ډاکټر وویل:
– وه ماما! دا وخت سړی راځي؟ مخکې به راغلی وې!
– ډاکټره ګله! خبرې ډېرې سرې یو دی. راز ساتلی شې که نا؟
– پوه نشومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ولیدلې. تا سره نور کسان ام وو. الته پناه ولاړ دي. ما ویلې زه چې درته چیشی ویمه ابچا ته به نه وایې. کېږي؟
– وګورمه چې ته څه وایې.
– بس صیبي شو یارو. څوک چې په سختۍ وعده کړئ اغه پې درېږي.
لالټي تر نن ماښامه ټوله کیسه وکړه. د ډاکټر څېره اوس بدله وه. په سترګو کې یې نم وځلېد. ویې ویل:
– زما پلار سرزوری و. هره سختي یې تېروله خو مونږ یې نه په تکلیفولو. پرون خبر شومه چې چا غولولی. سل لکه قرضداره دی. ښه پوهېده چې ما سره پیسې شته. نه یې غوښتلې. اوس پوه شومه چې دغه کان ته یې امید و. مګر په چا یې مرګ پېرزو نه و.
– ما ته ام امدقه سې ښکارېده. خدای دې وبښي!
– ای ماما! په یو شي پوه نشومه. ته اوس څه غواړې؟
– زه؟ چې ام لور بچه کمه، ام ځمکه.
– دا خو ډېر زورور خلک دي. ستا به وس ونه رسېږي.
– خو که ځمکه ورکمه بیا مې ټوله کورنۍ وجني. ته ووایه چیشی وکمه یارو؟
ډاکټر چورت یوړ. وروسته یې د ماشین شوې ږیرې زنه وخوځېدله:
– ته راځه شپه خو مونږ کره تېره که! تر سبا به چورت ووهو.
ډاکټر خوشال خپلو خپلوانو ته لاس وښوروه. هغوئ راغلل. لالټي ته ځیر وو. ډاکټر وویل:
– دا ماما اغسې سړی ندی چې مونږ فکر کوه. ای ماما! دا سورکی مې ورور دی. دا نور مې د تره او ماما زامن دي.
لالټي هریو ته لاس ورکړ. ورسره روان شو. سهار دواړه د ډاکټر په جیګرې ټوډي کې شربت خېلو ته لاړل. د کلي ملک او خلک راټول شول. پوښتنه یې کوله چې څنګه له منځکلیوالو وتښتېد؟ دا سړی ورسره څوک دی؟ لالټي ملک ته کړ:
– دا ډاکټر صیب خوشال دی. د شهید سباګل زوی. نورې خبرې به پسته کوو یارو. اوس په سالاو کې چې څونه ملکان دي ټول راوغواړه! ډېره موهمه خبره ورته لرمه.
– وه الکه! هرکله سړی ډوزې نه ولي. غلی شه!
– ملک ګله! زه لا څه نه ویمه. الته دي زما ضمانت ام ونکه. ته نو ملک په څه شوې؟ آ؟
– هاها، ډاکټر صیب! دا امدسې خبرې کئ. وه الکه! ضمانت سړی د یو چا کئ چې پې ایتبار لري. په تا کله ایتبار شته؟
– چیشی؟ ما غوندې سړی دې په ټول کلي کې نشته. ښه ځا، ته اوس خلق راوغواړه!
– غلی کېنه! ځان ته ګوره، ملکانو ته ګوره! او که د منځ کلي ملک ولیدلې لانجه به تې جوړه شي.
– ډک یې که ـه ـه! که لانجه جوړېږي ما ته به جوړېږي. ته یې څه کی؟
– وه الکه! دا ډاکټر صیب مېلمه دی. غلی شه کنه! ته په دې خبرو نه پوهېږې.
ډاکټر خوشال وویل:
– ملک صیب! زه درته وعده کوم چې اسې خبره نده. ته کسان راوغواړه!
– دا چیشی وایې؟
– هاو کنه. لکه لال مامد خان ماما چې وویل خبره ډېره موهمه ده.
ځینو ځوانکیانو د لال محمد خان په نوم پخ وهل. یو تن مخ بلې خواته ونیو لکه چا ته چې په لوډسپیکر کې غږ کوي:
– لالټی دروغجن!
نورو هررررر وهل. لالټي بې له ځنډه ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن!
ټولو بیا وخندل. ډاکټر خوشال حیران حیران وکتل. لالټي تک سور شو. ملک هلکانو ته کړ:
– یاره ډېر قمقله یئ. سړی ځای پېجني. ولې یې دا سپکه خوله سپړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ټلفونونه وکړل. د منځ کلي له ملک سره وسله وال کسان هم راروان شول. لالټي په کوټه کې ننځې ته کښوړه وښود له:
– په دې کې کېک او چاکلېټ دي. خوشال ډاکټر صیب منږ ته واغستل. چای دم که! مرو چېرته ده؟
– ابله کوټه کې پرته ده. خبرې نه کوي. جاړي او جاړي.
– ولې؟
– خو پرون ستا د تره زوی لورګانو ته وویلې دې جلۍ نه لرې ګرځې. مخکې چا ورپسې تیږه واره کړې وه. اوس کم الک په دېوال ختلي. چیشی یې ورته ویلي دي.
– څوک؟ ته راو ښیه! ولا که یې جوندی پرېږدمه!
– ټول کلی دی. ته به چا پسې منډې وهې؟
د لالټي ستوني له قهره وچ شو. سر یې وپړسېد. بدن یې بیا مرۍ مرۍ کېده. ګنګس په ځمکه کېناست. په سالاو کې نه حکومتي قانون و، نه لکه د خوست او پکتیا قبایلي قانون. بس یوازینی قانون د زور دپاسه زور و. خلک ځکه د هلکانو زېږېدو ته خوشحالېدل چې د چا ورونه او زامن ډېر وای شخړه هغه ګټله. او که لانجه د ورونو او زامنو له وسه پورته وه بیا ورسره خپلوان درېدل. مګر لالټي له دغو ټولو محروم و. او ښکې یې وځلېدلې. کله چې د کور مخ ته شور شو، په منډه ووت. پر سرک خلک راغونډ وو. د منځ کلي ملک په جیګ غږ ویل چې موږ په لالټي پسې راغلي یو. د شربت خېلو ملک مخالفت کوه. ده غږ کړ:
– زه دغه یمه. خیر دی اوس راځه دننه کېنه! ما چې ویلې ډېره موهمه خبره ده اغه واوره! بیا خپله درسره ځمه.
د منځ کلي ملک و منله. مګر دده چرسي اندیوال ګلټي ناري کړې:
– ای ای! موهمه خبره دې امدلته وکه! منږ نه یې ولې پټې؟ دسې نه کېږي بادار ه، نا.
لالټي لاندېنۍ شونډه په ګوتو کې ونیوله. ددوئ ترمنځ ځانته اشارې وې. ګلټي چیغه کړه:
– څه ایشارې کې چې غلی شه؟ منږ ته اصله خبره وکه! سرې سرې نه یې وربوز دې جیګ نیولی.
لالټي لیدل چې په راډېوکې له وظیفې سره هغه بدل شوی دی. سپینسترګي کوي، د هېچا خیال نه ساتي. نه پوهېده چې څرنګه یې خوله بنده کړي؟ د شربت خېلو د ملک غږ یې واورېد:
– الکه ګلټیه! غلی شه! که نه، بیا دې ترمه! دده خبره نده. د کابله لوی ډاکټر راغلی دی.
ګلټي بله خبره ونه کړه. ملکان په لویې کوټې کې له ډاکټر خوشال سره کېناستل. هر یو د اسې سترګې ګرځولې لکه موزیم ته چې راغلي وي. ددوئ په کورو کې به معمولن د دېوال په قطارو مېخونو کې د سږیو جامې ځړېدې. د هغو دپاسه به سپینه ګلداره پرده داسې خوره وه لکه څو کسه چې ترې لاندې پټ وي. کړکۍ به اکثرن پرده نه لرله. د ټولو به سرې ګلداره توشکې وې. په کونج کې به تر رنګارنګ ټوکر لاندې د بړستنو پنډ ښکارېده. مګر دلته هر څه ساده او په سلیقه وو. په کړکۍ کې نخودي پرده او د دېوال په منځ کې په یوازینې مېخ د پروانې د واده کاغذي ګلان ځړېدل. ښځې او مېږه به کله ناکله پزې ته نیول چې د لور بوی پکې پیدا کړي. په ځمکه سور ایراني فرش او نخودي توشکې وې. د هرچا مخ ته د چاکلېټو او کېک قاب د تور چای له ګیلاس سره کېښودل شوی و. پکولي ملک د کېک ټوټه خولې ته کړه. وبنګېد «لالټي خو دونه بد ام ندی. خلق خوشې غږېږي. ما خو تر اوسه په سالاو کې داسې پاک کور لیدلی ندی» د ځنګ ملک په لوګي زېړه رېږه وخوځوله «شنډ شی دی. بچي نلري. خود به پاک وي» بیا یې مخامخ دېوال ته لاس ونیو. په جیګ غږ یې وپوښتل:
– الکه! دا دې د مړې لور د واده ګلان دي کنه؟
لالټي سر وخوځوه. ملک نورو ته وکتل. لکه د کم عقلۍ ثبوت چې یې وړاندې کړی وي. مګر لالټي په تحقیر کې پوخ و. سر یې نه پسې ګرځوه. د ډاکټر خوشال په مرسته یې د کان کیسه وکړه. د منځ کلي د ملک خوله وازه شوه:
–آاااا! دونه مسلې شوي، منږ خبر ام نا؟
د شربت خېلو ملک غږ کړ:
– هاو کنه. ښه دا پرېدئ! اوس چیشی وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېړې بړیرې ملک سر وښنډه:
– چیشی کولی شو؟ ایښ.
لالټي مخ ټولو ته واړوه:
– که زهیره کېږئ نا، د هر کلي نه یو یو تکړه ځوان راوغواړئ! ورسره به وغږېږو. بیا به وګورو چې چیشی کوی شو؟
ډاکټر خوشال وویل زموږ د غونډې اصلي مقصد همدا دی. یو ساعت پس ځوانان د کور مخ ته ولاړ وو. ډاکټر ملکانو ته کړ:
– ښا نو، لال مامد ماما چې وې ماته ضرورت نشته. په کامې کې زمونږ خیرات دی. که راسره ځئ خوښ به شمه.
ځوانانو ته د لالټي په مهم والي خندا ورتلله. ملکانو د خیرات د قبلېدو دعا وکړه. لالټي ډاکټر ته کلکه غېږه ورکړه:
– خیر ویسې یارو! په تماس کې به یو.
ډاکټر په خپل موټر کې لاړ. لالټي ملکان او ځوانان د ماڼو څنګ ته بوتلل. د ځوانانو له بنګېدو او ښورېدو معلومېدله چې په لمر کې له درېدو خوښ نه دي. ماشومانو له لېرې کتل. لالټی د خلکو مخ ته ودرېد. په زړه کې یې وېره وه چې د ډاکټر له مرستې پرته به قناعت ور نه کړای شي. مګر بله چاره نه وه. اول یې د کان کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:
– ګورئ! منږ په سختو لارو ایران، ترکیې، اروپا ته ځو. رټل، کنځلې، وهل، این مرګ پکې شته. شته که نشته؟ اوس اروپا دلته راغلې ده یارو. راځئ اغه خطر چې الته تېروو دلته تېر کو! په خپله منطقه کې اروپا جوړه کو!
ګلټي د غټې تیږې شاته غوږ نیولی و. د ځوانانو له منځه ګلابي مخي شاه محمد غږ کړ:
– دا چیشی وایې؟ پټی ستا دی، سر به پې منږ ورکوو. تاته لګه چې منږه لېونیان ښکارو.
– نا کنه. په قانون کې چې هرچېرته کان پیدا شي د دولت کېږي. این که د چا په کوټه کې دننه ام وي. خو زه د ځمکې خاوند یمه. کولی شمه د کان کیندنې جواز واخلمه. بیا به زما لاس کې شي. دلته به ماشینان وي، ماموران، دفترونه، مټران به وي. این خارج ته به تورمالین وړو. زه نو دا یوازې کولی شمه؟ آ؟ زه بل څوک لرمه؟ نه مې زوی شته، نه ورور. ای وعده ده، یوازې اغه کار به بل چاته ورکومه چې سالاویان یې نشي کولی. انشاالله د هر کور نه به یو کس پکې معاش اخلي. نور چیشی غواړئ؟
هغوئ یو بل ته وکتل. شور شو. په خپلو منځو کې سره نه جوړېدل. لالټي غږ جیګ کړ:
– هاو. امکان لري زمنږ ځینې مرګري پکې شهیدان شي. هاو کنه. خوشې خبره خو نده. د حق د پاره جنګېږي. حق د خدای نوم دی. مګر که پسته کامیابه شولو نو اول به د امدقو کورنیو ته کار ورکوو.
د زېړې بړیرې ملک سر وښنډه:
– دا وړی شړی نه بولمه. ښه ځا، دا ته یې کامیاب. تاته کله جواز درکئ؟
– نا کنه. په قانون کې د ځای خاوند ته جواز ورکول شته. ما ولوستل. که دولت کان واخلي بیا به ام زمنږ څه کسان کار ته نیسي. ام به معاش اخلو، ام به په خپل کلي کې اوسېږو. مګر که د مافیا ګوتو ته ورغی الته نو بېخي لاس ومینځئ.
زېړ بړیري بیا غوښتل مخالفت وکړي. د منځ کلي ملک خبره مخکې کړه:
– یاره! زما په خیال ښه خبره کئ.
نورو ملکانو او ځوانانو هم د «صیبي ده، صیبي ده» نارې وکړې. لالټي د سترګو نم وچ کړ:
– خیر ویسئ! ما ویلې څوک زما چرسي خبره مني. خدای شته د خوشالی نه جړا راځي. هاها، ای پام کوئ! منږ او تاسې نه غېر بل اېڅوک خبر نشي. که خبره تیته شوه نو ځوانان به ام مړه شي، ناکامه به ام شو.
د شربت خېلو ملک مخ ته شو:
– ربنتیا وایي. پورته کئ لاسونه! په قران قسم وکئ چې منږ نه غیر بل بنده ذات نه خبروو.
دلته ګولټي ټلیفون راواخیست. هېوادیار ته یې زنګ ووهه. ویې ویل چې لالټي خلک راټول کړي دي. هغه ویوښتل چې څه وایي؟ ګلټي وخندل:
– هه‌ء هه‌ء، داسې ډوزې ولې باداره. زما عقل پکې انتن نه ورکئ. ګوره په راډیو کې امدقه سې ووایه! لالټی ډوزې ولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده. څه شی یادوي؟
– کابل ډېر یادئ، ماشینان یادئ. وایي تورماشین به خارج ته وړو. هغه هغه، دسې غرونه چپه کئ. ای دا تورماشین څنګه وي؟
– تورمالین. خوشې تیږې دي. دا پرېده! ټول څوتنه دي؟
– شل الکان، لس ملکان. ای باداره! تنخا مې راکه نو! چرس مې ختم دي. په قران نینې نینې یمه.
– پسته بیا لاړ شه! وایې خله!
– اخ قوربان دې شمه! ویمه سل کاله دې غلام یمه باداره. په قران په ما ډېر ګران یې. زه...
– ښا ټیک شو. د دغو دېرشو کسانو نومونه او پتې ووایه! چې معاش حلال شي.
ګولټې لګیا شو. د هریو نوم د پلار نوم او کلی یې یادوه.
لالټې تر ټول سخت کار چې د خلکو راضي کول وو، وکړ. نور نو کابل ته د تګ په چمتو والي اخته شو. کار ښه روان و. وسلې ځوانانو خپلې لرلې او پیسې ډاکټر خوشال ورکړې. له حماس سره هم موافقې ته ورسېدل. هغه هم موقع لټوله چې د زوی غچ واخلي. پلان دا و چې هغه به د هېوادیار د کور په لوی سالون کې د لغمانیو مېوو مېله جوړوي. حماس ویل دا سې مېلو ته د وزیر په شمول د کانونو په چور کې ټول د خیل مشران راځي. بله دا چې هغوئ د هېوادیار کور امن ګڼي. باډیګاردان د ننه نه بیایي. نو د حملې په ورځ به حماس سهار وختي مېلې ته د چمتو والي په پلمه ورځي. د لالټي ملګري به نږدې منتظر وي. حماس به دوئ خپلوان معرفي کوي. ورڅخه به غواړي چې مېوې د ننه ور وړي. د کرېټونو په بېخ کې به وسلې وي. دوئ به ټول ساتونکي په تاکاوۍ کې بندي کوي. پر ځای به یې خپل کسان دروي. حماس به رسنۍ هم د مېلې د پوښښ لپاره راغوښتي وي. دوئ به ټول مشران نیسي. رسنیو ته به د کانونو د چور مافیایي کړۍ ورپېژني. د هرې ادعا ثبوت به د هغوئ په خپله خوله وړاندې کوي. پلان ټولو ته فوق العاده ښکارېده. احتمالن پرته له مرګ ژوبلې کامیابېدی شو. دعا یې پرې وکړه.
∞∞∞∞∞
تر مېلې یوه ورځ مخکې لالټې له ځوانانو سره مهترلام ته راغی. د هاشم ډبه شکله موټر یې د حماس باغ ته ننوېست. هلته د تازه او وچو میوو کرېټونه سرپه سر ایښي وو. دا یې نه وو کتلي چې د کوم ولایت او کوم موسم میوه ده. لوکاټ، وچ او تازه توت، انار، املوک، مڼې، شفتالو، زردالو، خټکي، هندوانې هرڅه پکې وو. موټر یې په کرېټونو ډک کړ. درې تنه خندانه هلکان پکې کېناستل. څو کولی شي د تلاشۍ کسان غافله کړي. څوارلسو ځوانانو ټونس موټر دربست ونیو. لالټې، ګلابي مخي شاه محمد، په دسمال کې تاو سردار او د حاجي چمن زوی دادو، په سپینې سراچې کې ورپسې حرکت وکړ. قسمت ته ګوره چې د دوئ موټر د سروبي په چړایي کې ګرم او ګل شو. ډرایور غوښتل بېرته وګرځي. موټر مستري ته وښیي. خو د لالټي بیړه وه:
– منږ درنه ځو یارو. ته پو بېړې مټر دې.
موټروان غږ کړ:
– چېرته ځئ؟ دستي جوړېږي.
– منږ وخت نه لرو.
– څه ریس جمهور یې. دا خبرې پرېده! دونه مې راوستي یئ. پیسې وباسئ بیا ځئ!
– ډک یې که ـه ـه! په نیمه لاره کې مو خوشې کی. پیسې ام اخلې؟
– څوک؟ دا تاسې ما خوشې کوئ. زه خو مو رسومه.
– په دغه کباړ کې؟
– ته خو دا ام نه لرې.
لالټې خپلو کسانو ته لاس وښوروه:
– راځئ بل مټر نیسو یارو! دا خوشې چټې لګیا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ مخ په ځوړ د کانونو په لور وخوځېدل. موټروان يې چټک مخ ته ودرېد. ټول يې شاته ټېل وهل. زورونه او وارونه شول. په يوه شېبه کې په لسګونه موټر ودرېدل. خلک بېلولو ته کېوتل. جم و جوش شو. بالاخره نورو موټروانانو لانجه حل کړه. هغوئ ويل د سراچې والا دې تر کابله بل موټر ونيسي، او دوئ دې پيسې ورکړي. سړي له سروبي څخه کرولا راوغوښتله. دوئ پکې کېناستل. په پُلې چرخي کې يې وليدل چې پوليسو د ميوو موټر او ټونس راګرځولی. د دوئ ځوانان پکې نه ښکارېدل. پوليسو هره سپينه سراچه تلاشي کوله. لالټې وپښتېد:

– ځانونه ناګاره ونيسئ! منږ پسې ګرځي.

د ټولو رنګ والوت. کله چې تېر شول سردار د دسمال چېچل بند کړل. ويې پوښتل:

– دا څنګه چل دی؟ څنګه پوی شول؟

لالټي وويل:

– زه ام نه پوېږمه يارو. لکه چې چا ورښودلي يو.

دادو پيکي ته څنډ ورکړ. وپښتېد:

– چا؟ يو ګلټي وليدلو خلاص.

د لالټي تندی راټول شو:

– ډک يې که ـه ـه!

– هاو، منږ چې ښار کې متړان برابرول اغه د لرې نه کتل. ما ويلې ستا دپاره به راغلی وي.

– امقه حرامي دا کار کړی دی.

شاه محمد ګلابي مخ نژدې کړ:

– د متړ خرابېدل زمنږ په خير وو.

– خير چېرته دی يارو. هرڅه تبا شول.

شاته پوليسو بله سپينه سراچه ودروله. تر تلاشي وروسته قوماندان هېواديار ته ټېلفون وکړ:

– صيب! ستاسې خبره صيي وه. اوه لس کسان مو د وسلو سره ونيول. خو د لالټي په شمول څلور ورک دي.

– نا نو، څلور څه شول؟

– نه پوېږمه. اغه سپينه سراچه رانغله. د نورو د نيولو نه به خبر شوي وي. بېرته به ګرځېدلې وي.

– نا نو، اصل سړی لالټی دی. ممکن په لته بند راغلي وي.

– الته ام زما نفران دي. وايي تر اوسه ندي راغلي.

ريس له کمپيوټره پاڅېد. د خپلو ساتونکو قوماندان ته يې په مخابره کې وويل:

– خبر شوې؟ اوه لس کسه يې وسلو سره نيولي. ښکاري چې په ربښتيا يې حمله کوله. لالټی او درې نور ورک دي.

– ريس صيب! که وايئ لغمان ته به پسې ورشو. ښځه او لور به يې راولو.

– نا نو، دوشنبه بل سبا ده. که مې راوستل په پوليسو يې راولم. تاسې خپل کار له پام وکئ! هرڅه له تيار اوسئ!

– موږ پينځه لس کسه په سنګر کې يو. د سلو جواب وايو. ته احتياط کوه ته! تراغو د کوره مه وځه!

لالټی او ملګري يې په تايمني کې د ډاکټر خوشال د وه منزله سپين کورته لاړل. په تکې شنې او پاکې حويلۍ کې د انګورو تر چيلې، ګلانو او تک شين چمن تېر شول. دويم منزل مېلمنو ته خوشې و. په دوو کوټو کې ماشې او فولادي توشکې او په دريمې کې آسماني کوچونه وو. لالټي د کوچونو والا خوښه کړه. چا مخالفت ونه کړ. ده سمدلاسه موبايل راواخېست. د لغمان د کانونو او پطروليم مدير حماس ته يې ټېلفون وکړ. د هغه شمېره بنده وه. ډاکټر عميقه سا واخېستله:

– اغه به يې ام نيولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي وو. له سترګو يې معلومېدله چې ذهنونه يې نا آرامه دي. دې کې سردار او شاه محمد کلک ونښتل چې بېرته لغمان ته ځو. هغوئ ويل په پينځو کسو هېڅ کولی نه شو. دادو او ډاکټر څه نه ويل. له لالټي سره د لوراو د اوه لسو ځوانانو غم و. خو سردار او شاه محمد د هغوئ خلاصول ناممکن ګڼل. ويل خوشې ولې ځانونه مرګ ته ورکوو؟ د لالټي زغم ختم شو:

– نو چې د مرګه وېرېدلئ د سره به نه راتلئ يارو!

ډاکټر خوشال سترګې جيګې کړې:

– دوئ ملامت ندي ماما. زمونږ پلان ګډوډ شو. په پټو سترګو حمله په رښتيا ځان وژنه ده.

لالټي غلی شو. خو د سينې له ډکېدو او تشېدو يې د ننني نا آرامي ښکارېدله. ډاکټر ته يې ورپ لور غږ کړ. هغه ووت. دوئ ستړي وو. خو په کوچونو کې هاغسې په طبعه غځېدل نه کېدل. دادو وويل:

– ورک يې که! ځئ چې بلې کوټې ته لاړ شو!

لکه ټول چې همدې ته منتظر وو. پاڅېدل. د فولادي توشکو په کوټه کې اوږده پرېوتل. يوازې سردار ناست و. له کړکۍ څخه يې بهر کوڅې ته کتل. ويې ويل:

– راځئ چې امدا اوس لاړ شو! که پوليسان زمونږ الکان کېکاږي دا ځای ورښيي.

لالټي غږ کړ:

– نا، دا کور مانه غير ايچاته مالوم ندی. چې پوليسان راپسې راځي خو سالاو ته ام راځي نو.

په غرمنۍ کې وريجې، کباب، چرګ او منتو راوړل شول. خو د دوئ اشتها نه وه. ترډوډۍ وروسته لالټي پاڅېد:

– تاسې کېنئ! زه راځمه.

هغه تر چنار لاندې د ځان غوندې ببر سري نايي ته کېناست. د بياتۍ غريچي وخوت. وېښتان يې قوده قوده مخ ته ولوېدل. خپله تنکۍ ځواني ورياده شوه. نايي ته يې کيسه وکړه چې اول ځل يې د اوږدو وېښتانو شوق کړی و. فکر يې کوه چې نجونې همداسې ځوانان خوښوي. مګر د پلار په ذوق هېڅکله نه پوهېده. د هغه به يو وخت يو کار خوښېده. بل وخت به يې په هماغه کار وهل ورکول. دا ځل يې د ببرسر له امله سپېرې ورکړې. له غوږه يې ونيو. په باغچه کې يې ډم ته کېنوه. سر يې ور کل کړ. نايي د خپل پلار له قوله وويل چې پخوا شامپو نه وه. مشرانو د سپږو د مخنيوي لپاره د بچيانو سرونه کلول. لالټي تک سور شو. په هنداره کې يې تېره تېره وکتل. نايي ويل د ظاهر شاه په وخت کې په کابل کې رسمي کمپاين وشو. د مکتبيانو په سرونو کې به يې ملتاين پوډر وهل چې سپږې ووژني. لالټي پوه شو چې هدف يې دده توهين نه و. قهر يې سوړ شو. هغه له نايي څخه راسن په کارتې پروان کې د هېوادیار د کور ليدو ته لاړ. بلغمي رنګ يې و. پينځه منزله يې لرل. څو حلقې اغزن سيم ترې تاو و. د کانکرېټي غرفې مخ ته څلور ساتونکي ښکارېدل. دی باغ بالا ته وخوت. له پاسه يې وکتل. په بام باندې لمريزې تختې او دېش انتن لګېدلي و. لمر د غرونو شاته پټ و چې دی د ډاکټر خوشال کورته ستون شو. کليوالو اول بېخي ونه پېژند. شاه محمد نورو ته وبنګېد «ای! د اغه ببرمبر نه څنګه ښايسته سړی جوړ شو؟» خو د لالټي زړه نا آرامه و. بلې کوټې ته لاړ. څراغ يې ولګوه. دروازه يې وتړله. د آسماني کوچونو مخ ته وګرځېد. په زړه کې يې اوه لس ځوانان ګرځېدل. نه پوهېده چې هغوئ به اوس ژوندي وي که مړه؟ څومره به يې ځورولي او وهلي وي؟ بيا يې د لور ويډيو فکر ته راغله. دا څنګه کېدای شي؟ څېره بالکل د مروې وه. هسې نه چې د نشې دوا يې ورکړې وي. په نشه کې انسان هرڅه کولی شي. مګر ولې يې نو بيا رنګ زېړ و؟ وروسته يې د هېوادیار له ملنډو ډک مخ سترګو ته ودرېد. لالټي غاښونه وچيچل «د سپي زو!» زړه يې له درده پړسېدلی و. خو څه يې کړي وای؟ ټول ځوانان يې ونيول شول، حماس ورک و، ډاکټر او درې نور له خپله کاره نهيلي ښکارېدل. ده بيا غاښونه وچيچل. په غږ يې وويل «زه خو دې په قران که پرېدمه!» پر اوږد کوچ وغځېد. خپل ټټر ته يې وويل:

– ای يارو اورې؟ ته دسې وکه! دا د هېوادیار حرامي کور ته لاړ شه! وګوره چې چېرته کېني؟ چېرته سملي؟ څو کسه ساتونکي لري؟ کوم کوم ځای کې دي؟ د کومې خوانه سړی کور ته ننوتلی شي؟ دا ټول.

هغه منتظر شو. اروا ونه وتله. دی بيا وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وڅه کنه!

هېڅ پېښ نه شول. ده اسویلی وکړ:

– ای یارو! ته مې ام یوازې پرېږدې؟

اروا ځواب ورنه کړ. دی برګ شو:

– ای لوېشتینکه! چې کار نه وي دسې ډېټې ولې. د غیرت او نرتوب خبرې کې. ونیسه! دغه یې ځای دی.

بیا هم د اروا پته ونه لګېدله. دی یو دم پاڅېد:

– هی ستا دددد...

اروا دفعتن ووتله. لالټپی د ښیښې د ټېټ مېز ښنګ ته په ځمکه ولګېد. درب شو. په بلې کوټې کې یې ملګرو ویل څه خبره ده؟ خو بل درب رانغی. دلته لالټپي اروا ته کړ:

– ډېر د سپي زوی یې. ښا، که مې سر د میز په څوکه لګېدلی و؟

– بدبوټپی بلا نه وهي. ای ته ډېر سپینسترګی نه یې؟ هلته دې ویل جاسوسان مې نه خوښېږي. دلته بیا ما جاسوسۍ ته لېږې.

– ننا، اغه خو په قار ومه. په دونیا کې ګوره سراسر بد او سراسر ښه نشته ښا؟ هرشی هم ګټه لري، هم تاوان. نه ګورې په امقه اذان چې روجه نیسو په امقه یې ماتوو ام. ای خیر دی کنه! اوس خو مجبور یو یارو. دو نه ځوانان مري.

– اول به دې فکر کړی و. د ټولو ګناه ستا په غاړه ده.

– زه ام امدقه ویمه کنه! تا نه ویلې چې زما ځورېدل ستا ځورېدل دي؟ اوس شوی کار دی نو. تاته خو سخته نده. تش مالومات راوړه یارو! خدای مېربانه دی که کمه لاره پیدا شي. ام به مرو بچه شي، ام ځوانان.

– راشه نو! معلومات خو تاته وسلې او عسکر نه درکوي.

– راکوي راکوي. ګوره! مال–و–مات. یانې دا مال چې درسره وي هرڅوک ماتولی شې.

– اخله‌ه‌ه! هاهاهاها، ته چې کله څه شی غواړې، داسې احمقانه دلایل ورته پیدا کې.

– خیر دی کنه نو! دقه لږ زیامت وباسه بس! چیشی به دې کم شي؟ تا کې خو د کمېدو ځای ام نشته.

– سخت بې ادبه یې. هم دروېزه کی، هم کنځه. ځه ورک شه!

– لاحولو ولا! ای د شادوګۍ بچیه! دروغ دې ویل چې مرو ستا لور ام ده، آ؟ آ؟

– هاهاهاها، ودې منله؟ هاهاهاها

– چیشی؟ زه خو یې ولاکه ومنمه. ستا خبره کومه.

– ښه ځه، همدومره دې هم بس ده. زه لاړم.

اروا په هوا کې لکه الوتکه روانه وه. سترګې یې تکې سرې او ښتې وې. د څېرې له جدیت څخه یې په سینه کې د درد پته لګېدله. هغې ته د اوه لسو ځوانانو او د کانونو خبرې لکه د فلم صحنې ښکارېدلې. اصلن د زړه پرمانۍ یې د مروې د اندېښنو لمبې بلې وې. سره له دې چې اوس په لالټپي کې فرق لیدل کېده. بدن یې تکړه او له لوګي پاک و. فکر یې سم کار کوه. حوصله یې زیاته شوې وه. مګر اروا یې پر ورتیا او رښتینولۍ شک درلود. بیا په یوازې ځان یې له مافیا سره څه کولی شول؟ اروا په کارتې پروان کې د هېوادیار کورته ورسېدله. تشه کوټه څراغونو روښانه کړې وه. یو وسله وال ساتونکی د غرفې مخ ته په چوکۍ ناست و. دننه درې تنو پر مېز باندې موبایل ایښی و. لوبه یې کوله. وسلې یې دېوال ته درولې وې. اروا هوا ته جیګه شوه. لویې حویلۍ ته یې وکتل. د دروازې ښنګ ته برخه په دېوال بیله شوې وه. د دېوال دواړو خواوو ته لویې کوټې ښکارېدلې. دوه ساتونکې د لویې دروازې شاته پر چوکیو ناست وو. په وړوکتوب کې له باغونو د غلا کیسې یې کولې. اروا کوټې ته ننوتله. هلته اته دوه منزله چپرکټونه وو. اتو ساتونکو پر پلاستیکي فرش قطعي کولې. یو تن په موبایل کې د نجلۍ ګڼا کتله. د دروازې ښنګ ته تلوېزون خبرونه ښودل. اروا ووتله. تر دېوال هاخوا کوټې ته ننوتله. فاطمه خاله نیمه په ایراني فرش او نیمه په توشکه ویده وه. دوو کمکیو لمسیانو یې پر وړوکي مېز په تلوېزیون کې کارټوني کوت. مګر غټکۍ نجلۍ د جامو د فلزي بکس ښنګ ته ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په البم کې يې د پلار او مور د واده تصويرونه اړول. په اخېر کې د اخبار پاڼه وه. سترګو ته يې جيګه کړه. د بم د چاودنې د تور لوګي تصوير و. نجلۍ په ډکو سترګو هوا ته په الوتو ټوټو کې د خپل مور او پلار اندامونه لټول. د اروا سترګې لا سرې شوې. له کوټې ووتله. د جيګې ودانۍ اول منزل ته لاړه. د لوی سالون د پرسېدلو ترکي قالينو او شتري کوچونو د لوی سيټ له پاسه تېره شوه. په ډېزاين شوي چت کې يې قيمتي قنديلانو او له سترګو پټو اوږدو ځراغونو ته وکتل. د حويلۍ خوا ته د ېوال سرتر پايه ښيښه وه. اروا په بلې خوا کې مخ وازې پخلنځي ته لاړه. وروسته د څنګ په دروازې ننوتله. لوی تشناب يې وکوت. ووتله. د فرش شوي زينې له پاسه تا کاوۍ ته کېوتله. په لوی سالون کې له وطني قالينو او برګو پړسېدلو توشکو تېره شوه. په دړو دروازو ننوتله. دوه يې تشنابونه وو. په دريمې کې د جامو او لوښو مينځلو اتوماټ ماشينونه وو. اروا په دويم منزل کې نسبتن وړوکي سالون ته وختله. د جيګري کوچونو د پاسه ودرېدله. په سوري سوري زينتي د ېوال کې د ننه د هېوادیار د برېتور پلار نېکتايي داره تصوير يې وليد. ځراغونو روښانه کړي و. اروا مخ د څلورو کوټو دروازو ته واړوه. ورننوتله. په دوو کې يوه يوه ښځه په قيمتي تخت ناسته وه. په ټليفون کې غږېدله. څنګ ته په وړو تختونو کې يو يو تيخور ماشوم ويده و. هرې کوټې د سونا والا لوی تشناب درلود. په دريمې کې هم تخت و. مګر هېواديار پر ميز باندې په لپټاپ کې ليکنې او جدولونه کتل. اروا هم تر ډېره وخته په لوستلو بوخته شوه. وروسته يې څلورمه کوټه وکتله. برابر پخلنځی و. اروا دريم منزل ته وختله. په شپږو کوټو کې پر تخت يو يو ماشوم پروت و. چا په کمپيوټر، چا په موبايل کې ګېم وهه. په څلورم منزل کې هم شپږ کوټې وې. په اولې کې د چکۍ وېښتانو پيغلې د هنداري مخ ته ګډا کوله. په دويمې کې د کمځۍ والا پيغلې په غټ موبايل کې ټيکټاکونو ته خندل. څلورکوټې تشې وې. د پينځم منزل په لوی سالون کې د سنوکر او پينګ پانګ مېزونه او په کونج کې د سپينو کوچونو سيټ و. اروا بام ته جيګه شوه. د اوبو د کانکرېټي ډېګۍ تر څنګ لوی د ېش انتن او لمريزې تختې يې وليدلې. د کور دوو خواوو ته د ګاونډيانو حويلۍ او دوو خواوو ته کوڅې وې. اصلن دغه کورته د پټ ننوتلو هېڅ لاره نه وه. د اروا زړه خفه او څېره مړاوې شوه. هغه بېرته د ډاکټر خوشال کور ته راغله. موسکا يې په مخ راوستله. لالټي ته لاس په نامه ودرېدله:

– ښاغلی قوماندان صيب! عسکر حاضر دی.

– ډک يې که ـه ـه! په دا نيم ځان؟

– راشه نو! خدمت په تا ښخې معلوم ندی.

– چيشې وکمه؟ پښې ام شکر دی نه لرې چې مچو يې کمه.

– اخله ـه ـه! وه بې ادبه! سرې خو مننه وايي.

– کومه مننه؟ ما ته خو دې چيشې راکړې ندي. ښه ځا، مخکې تر مخکې مننه د سپي زو!

– داه! ځه ورک يې که! د چرسي نه ګيله نشته.

– بل پيغور پيدا که! دا کارتوس مرمۍ نلري. ما چرس پرېښودل.

– سوچ دروغ. په ژوند به يې ونه منم.

– ښه ځا. ستا منل مو هم ندي. قيصه وکه!

– چې زما منل مهم ندي خپل کار هم خپله کوه ځه!

– اووو خدای ته وګوره! ناز و نخرې پرېده! اوصيله نشته. په ما څه حال دی او ته...

د لالټي سترګې ډکې شوې. اروا نور ټوکې پرېښودلې. د هېواديار په کور کې د سترګو ليدلی حال يې ووايه. دغو معلوماتو د لالټي زړه هم خفه کړ. سر يې کار نه کوه چې څنګه کور ته ورننوځي. ويې پوښتل:

– ای دا د وړو وړو شيانو شمېر دې سم دی، که اسې ځانښودنه دې وکړه؟

– يعنې په ځان شک لرې.

– څنګه؟

– له ياده دې ووتل؟ په مکتب کې ستا څنګه حافظه وه؟ درس دې نه وايه نو مرې دې اخيستلې. زه خو هم ستا اروا يم کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یو خو ته لوپشتینک بل تربور جوړ شوی یې. په هره پوله پټې کې ځان شریک ګڼې. ته ماغزه د کومه کې؟ اغه زما دي.
دې کې کړپ کړپ شو. چا زور ووهه چې دروازه خلاصه کړي. لالټې وویل:
– اله اله اله. راننوځه! ډاکټر دی. زر کوه!
– نه. لوپشتینک دې چاته وویل؟
– ری شه ورک شه! په ځمکه ښکارې نه، دبدبې ته دې ګوره!
– ښه؟ هله هله! توبه وباسه! هله هله!
– او پرېده! توبه وباسه! ته چیشی یې؟
– ښه؟ زه څه شی یم؟ اوس به وګورو! تر سبا به همداسې مردار پروت یې.
– وه دا څه خبیث... ښه ځا. خبره مې بېرته واغستله.
– نه. توبه وباسه!
– اوففف چې ته په لاس ری شې کنه. سخت غوبل به درباندې وکمه. ښه ځا، توبه!
له دې سره اروا په خندا بدن ته ورننوتله. لالټې تېز لاړ دروازه یې خلاصه کړه. ډاکټر خوشال وویل:
– ای ماما! ویده وې څنګه؟ ما ویلې چې وغږېږو.
لالټې هم غوښتل له ملګرو سره معلومات شریک کړي. سره له ټولې مایوسۍ د زړه په لېرې کونج کې یې وړه هېله لرله «کېدی شي په ګډه یوه لاره وباسو» ډاکټر پر کوچ کېناست. ده ورته د هېوادیار د کور یوه یوه ننښه وویله. د ډاکټر سترګې رډې وختلې:
– ته دننه ننوتی وې؟
– نا. د سې ده ډاکټره ګله! چې زه بزرګ یمه. خو خلق یې نه مني. زور ورکئ.
– نا ربښتیا؟ ما ستا د ژوندي کېدو اورېدلي وو. که دا اوسني مالومات ربښتیا وي نو ته بیا موجیزه یې.
– سل په سلو کې ربښتیا دي. بیا به یې خپله وګورې یارو. ښا، دا پرېده! خپله خبره کوه!
د ډاکټر په شونډو کې موسکا ورکه شوه. په شاته اړول شویو لنډو وېښتانو یې ورغوی کش کړ. ویې ویل:
– چې ربښتیا شي ماما، ما ویلې داسې ام نه کېږي نو چې هرڅه پرېږدو، کرار کېنو. زه خو دا هېوادیار خبیث ژوندی نه پرېږدمه.
– زه ام امدقه غواړمه یارو. خو ویمه چیشی کولی شو؟
– راځه فیکر وکو! ستا د خبرو نه کورته ننوتل ناممکنه ښکاري. مګر ریس خو به بهر ام راوځي که نا؟ زه وایمه ماسک به واچوو. د کوځې په خوله کې به پې حمله وکو؟ مړ به یې کو. په موټر کې به وتښتو. سردار او شامامد به ام دا ومني.
– نو ګټه به یې څه وي؟ زمنږ ځوانان به بچ شي؟ زما د لورکۍ ویډیو به پاکه شي؟ د کانونو چور به ختم شي؟
– نه ولا. خو بله لاره ام نشته. که کورته ورشو مونږ ام وژل کېږو. الکان یې ام درسره نه مني.
ډاکټر د لالټې څېرې ته کتل چې څه عکس العمل ښیي. خو هغه سر ټیټ اچولی و. ده بیا وویل:
– ای ماما! که ربښتیا شي زه نه پوهېږمه چې زمونږ اصلي هدف څه دی؟
– ډاکټره ګله! خبره ګډه وډه ده. ما ته لور موهمه ده. کلیوالو ته کان. او تاته غچ. ستا دا نقشه ام یوازې امدقه غچ ته جوړه ده.
په ډاکټر ښه ونه لګېدله. ځکه یې لهجه لږه زیږه شوه:
– ښا نو ته ووایه، څه وکو؟
– کاش چې ما تا غوندې عالي تحصیلات کړي وای. په منږ کې اوښیار ته یې.
– نو زه چې څه وایم مني یې نا. خپله څه لرې نا. ای ماما! داسې کارونه ښه پلان سنجول غواړي. میاشتې نیسي.
– منږ یوه ورځ وخت نه لرو یارو. اوه لس ځوانان راته وجني. که یې تر اوسه وجلي نه وي.
– ښه بله کولی شو. کوشش به وکو چې په کوڅه کې هېوادیار ژوندی ونیسو.
– دقه! دقه زه ام ویمه. که جوندی یې ونیسو ټولو هدفونو ته رسېږو. خو خبره دا ده چې په کوڅه کې یې جوندی نیولی شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهیږم. اغه به اوس له تاسې خبر شوی وي. ځان سره به ساتونکي امږېر کړځوي.
– اح، ستا د نقشې دقه کمزوري ده یارو.
– د منډې کتغ خو خام وي نو.
– ډاکټره ګله! د مرو او د ځوانانو جوند، زمنږ ایزت، ستا د ابا غېچ، د چور نه د کانونو بچول، دا ټول تاته ګوري. خیر دی. ته لږ ډېر فیکر وکه یارو! خدای مېربانه دی چې یوه ښه لاره وباسې. زه به ام د مغزو ګنګس چرګان وجنګومه. بیا به وغږیږو.
ډاکټر ته لکه د هغه په سادګي چې خندا ورغلې وي. مړه موسکا یې وکړه:
– ګنګسو چرګانو ته ایڅ زیامت مه ورکوه ماما! بله لاره نشته.
لالټي سوړ اسویلی وکړ:
– ښا؟ سړی خفه شي. اغه دی. ما بله ویله. ما ویلې که مو د حملې فیصله وکړه، ته راسره مه ځه!
د ډاکټر خوشال سترګې تنګې او تندی ګونجې شو:
– ولې؟
– په منږ کې یوازې ستا واړه بچي پاتې کېږي.
– نه ماما. ما ډېر فیکر کړی. بچو ته مې هرڅه شته. یوازې به یې پلار نه وي. اخېر به عادت شي. مګر که لاړ نشمه ټول عمر به د پلار دپاره ځوریږمه. هره ورځ به مرمه. په خدای! پرون مې دوه ځله بچي وهلي. که داسې وي نو اغو ته ام دې نه مړ ښه یمه.
– خو ښه دې نو! زه خو چاره نه لرمه. چې یو بلا ځوانان زما د لاسه مري، او لور مې بدنامېږي زه په جوند چیشی وکمه؟
– ټول چاره نه لرو. ای ماما! ته خفه کېږه مه! زه وایمه کاش چې ستا لور پدې بچېدله.
– خدای مېربانه دی. اغه نه وایي چې غوټي پسې وهې په لاس به درشي ...
– چټي وایي. چې په دریاب کې ګوهر بېخي نه وي بیا؟ دا خلک په ایڅ شي لپ ندي ماما. نه د چا په مرګ، نه په ایزت.
– نا، اغه خو یې خپله وویلې چې جوړه شوې ویډیو ده. لور مې وایي نوره ایڅ خبره نه وه.
– اغه بېچاره نو حال وایي؟
د لالټي سر وګرځېد. سا یې تنګه شوه. وربېږدېد:
– ښه ځا دا ستا خبره صیي. ته راته دا ووایه! په کوم قانون کې چې یو ښوک په چا ظلم وکي مظلوم ملامت بلل کېږي؟
– نا، آخو ده. خو د خلکو خوله ښنګه بندی؟
– د خلقو په... لاحولو ولا! خلق سپي دي، غاپي به. زه او ته خو پوهیږو. که زما په لور هر چیشی شوي وي په زور پې شوي دي. نو د اغې ګونا څه ده؟
– نه پوهیږمه ماما. دې وطن کې سخته ده.
– چیشی؟ نو چې تا غوندې اوښیار دونه قمقل غږیږي نور څه ملامت دي؟
– ته مه په قاریږه ماما! ما له خوا خوریه وویل.
لالټي بد بد کتل. ماغزه یې په خوټېدو شول. ښه و، ډاکټر ووت. دده زړه بې حده تنګ و. سلګۍ یې ووهلې. پاڅېد. په کوټه کې مخ ته او شاته لاړ. اصلن دومره ډاکټر ته په قهر نه و لکه خپلې بې وسۍ ته چې و. نه پوهېده چې څه وکړي؟ کاش چې چا د حملې ښه پلان جوړ کړی وای. عملي کولو ته دی د سر په بدل تیار و. یو وخت یې لوستي وو چې کمونېزم په دې ناکام شو چې تر انجنیر یې کارګر ته ډېر معاش ورکوه. ایله اوس پوه شو چې دا څه معنا؟ نقشه او پلان جوړول څومره مشکل او مهم دي؟ تکړه او روزل شوی ماغزه غواړي. د عملي کولو لپاره لاسونه هرښوک لري. مشران په همدې مشران وي چې ښه پلان سنجولی شي. هغه چې په پلان جوړولو نه پوهېږي د مشرۍ وړتیا هم نه لري. لالټي بیا په کوټه کې تېز تېز وګرځېد. سا یې هم تېزه تېزه اخېستله. فکر یې کوه چې د سردار او شاه محمد خبره بالکل په ځای ده. که د هېوادیار په کور ورځي دوئ به هم مړه شي. هېڅ به حاصل هم نه کړي.
دې کې د دروازې ګرز شو. ده شپې وهل. دادو دننه ولاړ و. پیکي ته یې ښنډ ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اکا! تږی یمه.
– اوووو د سپي زو! زه دې وارخطا کړمه. چې سړی تږی وي او به سکي. پوی شوې؟
لالټي له قهره د کوچ مخ ته په ځمکه کېناست. ستونی یې اوس هم ډک و. مګر نه یې غوښتل دادو پوه شي. دا به د هغه روحیه بېخي وځپي. که سم پلان هم پیدا شي زړه به ورته نه ښه کوي. ځکه یې مخ بلې خواته واړوه. دادو وویل:
– ته ریشخند پرېده! څنګه یې وسکمه؟
لالټي په جیګ غږ وویل:
– په خوله.
– اوهو! په قار ولې یې؟ سمه خبره وکه!
– ای وحشي! اغه فیلتر یې چا ته وښوده؟ پام دې چېرته و؟ نل غوندې شیردان دې ونه لیده؟
– آخو پوېږمه. ګیلاس نشته.
– ډک یې که ـه ـه! وه عقله چېرته یې؟ دلته ستا کمی دی. ای الکه ځا! څنګ ته انواری د ګیلاسونو نه ډکه ده.
– منږ زور ووهه. دروازه یې نه کشېږي. ماته نشي.
– کشوه یې ما! په څنګ یې ټېل ووهه! ځا ورک شه!
دادو په بنګېدو روان شو. د لالټي په زړه کې یوه خبره وګرځېدله. چیغه یې کړه:
– ای دادو! دادو! دادو!
هغه ژر بېرته کوټې ته ننوت. ویې ویل:
– ورو اکا! ورو! د پردي کور دی. چیغې ولې وهې؟ شا و خوا خلق به څه وایي؟
– څه دد ئ... خلق پرېده! دلته نږدې ری شه! قول راکه! رښتیا ووایه! کلي کې ولې پاتې نه شوې؟ ابا دې ولې خفه که؟
دادو پیکی په منګوله واړوه. ده ته یې له پاسه کتل:
– کلي کې؟ بده وه. که پاتې شوی ومه بیا الکانو راته بې غیرته ویه.
– تا دې قران ووهي چې امدقه خبره وه؟
– نا، خو دا ام وه، او دا خلقو زمنږ ناموس ته ام سپک کتلي دي.
– دروغ مه وایه! زمنږ او ستا سې خو بدي ده.
– زما د چا سره بدي نشته. چې زور مې ورسېږي د ابا بدي ام ختمومه.
– اغه نه ختمېږي.
– پټې بېرته درکومه.
– دا خو دې سوچ دروغ وویلې.
دادو غلي غلي کتل. لالټي ته اوس ځمکه مهمه نه وه. ځکه یې سر وخوځوه:
– ښه ځا، ما بله خبره کوله. ما ویلې ته خو کلي کې ګرځې راګرځې. خبرې اورې. څه خیال کی مرو څنګه جلی ده؟
– څنګه جلی ده؟ ښه جلی ده.
– نا، خو د پردیو خلقو سره بندي وه کنه.
– هاو بېچاره. ببو مې ویلې زه یې ګورمه. ډېره ځورېږي.
– امدقه خبره ده کنه. څه سپینه به وویمه. اغې سره به دد ې نه پس څوک واده وکي؟
– دا چیشی وایې؟ ولې نا؟
– خو خلق د سپي زامن هر ډول خبرې کئ.
– اغئ بد کئ! مروه ګی نه پاکه جلی په دونیا کې نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ننا، صبر صبر! زه بل شی ویمه. ته. ته خپله ورسره واده کی؟
په سالاو کې هېڅکله د نجلۍ پلار چا ته داسې خبره نه کوله. په شرمونو به شرمېدلی و. دادو غلي غلي کتل. لکه چې وایي ما فکر نه کوه چې ته دې دومره پرېوتی اوسې. شونډې یې وخوځېدلې:
– ای اکا! زه نه پوهېږمه. ته چیشي وایې؟
– ننا، فیکر وکه چې زه د مړو ابا نه یمه. بېخي پردی سړی یمه. د زړه خبره وکه! واده ورسره کی؟
– زما خوله لټې څنګه؟
– نا رښتیا ویمه. مه وېرېږه! ایڅ خبره نده. قسم درته خورمه چې ایڅ درته نه ویمه.
– زه نه وېرېږمه. ویمه ته خفه نشې. ابا ته مې مخامخ وویلې چې مړوه ګۍ دپاره څمه. چا چې ځورولې ده جوندی یې نه پرېږدمه.
د لالټي سترګې ډنډ شوې. ژور اسویلی یې وکړ. لکه د ګور په غاړه کس چې خپلې مریضۍ ته د نجات دوا پیدا کړي. ویې ویل:
– بس ما امدقه اورېدل غوښتل. ګوره بچې! مالومه نده چې په منږ به چیشي کېږي؟ خو وعده کومه. که جوندي وو د اغې واده به تاسره کېږي. که مړ ومه، زما جپ وګوره! خط تې وباسه! امدا به مې لیکلي وي.
دادو اوس په ملا شخ او نېغ ولاړ و. په ټېغو ټېغو سترګو یې کتل. لکه د داسې تغیر توقع چې یې هېڅ نه لرله. یودم راکړوپ شو. د لالټي لاسونه یې ښکل کړل:
– اکا! ته غم مه کو! دا زړه مې وایي مړوه ګۍ به بېرته په ایزت شي. که نا، چېرته لررري بل وطن ته یې بیایمه. چې د ایچا خبرې وانه وري.
لالټي پاڅېد. هغه یې په غېږ کې ونیو. په موسکا یې سلګۍ وهلې. دادو خپلې کوټې ته لاړ. او به څښل یې هېر شول.
∞∞∞∞∞
سهار لالټي په کوچ کې په چیغه پاڅېد. مړوه یې مړه لیدلې وه. سا یې سوزېدله. بلې کوټې ته یې سر ښکاره کړ. هلته درېواړه ویده وو. ده ټوخی وکړ. څوک پا نه څېد. اول منزل ته کېوت. د ډاکټر خوشال غږ هم نه اورېدل کېده. په ټول کور کې بس دده د پښو ترپه هار و. هلته هم وټوخېد. وروسته سرک ته ووت. ټکسي یې ونیو. په یوازې ځان د هېوادیار د کور په مخ کې غرفې ته ودرېد. غوټ ساتونکی راووت. غږ یې کړ:
– څوک دې په کار دی وروره؟
– ته دسې وکه یارو! ریس صیب ته ووایه چې لال مامد خان راغلی دی.
ساتونکي مخابره خولې ته ونیوله:
– ریس صیب! یو کس راغلی دی. لال مامد خان نومېږي. وایي تاسې سره یې کار دی. پرې یې دم؟
ریس په خپلې کوټې کې د تخت په ژۍ ناست و. ویښتان یې په ماشین وچول. شنګس و. ماشین یې بند کړ چې خبره واوري. د کمپیوټر په سکرین کې یې وکتل. په خندا شو:
– پرېږده چې راشي! لالټی دی کنه. سر او ږیره یې کم کړي دي. په لغمان کې دې په یاد ندی؟ اغه متیازن.
ساتونکي کټ کټ وخندل. ده هم واورېدل. هېڅ ډول عکس العمل یې ونه ښود. ساتونکي تلاشي کړ. دروازه یې خلاصه ونیوله. دننه په حویلۍ کې دوه کسه ورسره ملګري شول. درېواړه ودانۍ ته روان وو. لالټي جېب ته لاس کړ. د موبایل تڼۍ یې کېکاږله. له هر زنګ تېرېدو سره په جېب کې رڼا کېدله. خو غږ یې نه و. ریس غلي غلي زمزمه کوله. په زینو کېوت. د سالون په منځ کې ودرېد. ساتونکي په دروازه کې پاتې شول. لالټی دننه لاړ. د قیمتي عطرو خوږ بوی پرې ولګېد. ریس دده په لاس کې کاغذونو ته کتل. طبعه یې جوړه وه. په خندا یې وویل:
– په خیرونه په خیرونه لال مامد خانه! ای تخلص لرې که نا؟ چې په فلاني صیب درله غږ کو.
– نا ریس ګله. تخلص خلق د نامه د درندولو دپاره بږدي. زما نوم خدایي دروند دی.
– آهاهاها ډېر وران یې. ښا، څه سکې؟ چای، کافي، جوس، شوده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شړومبې شته؟
– آهاهاها، نا نو، په هر شي کې ستا ځان له ذوق دی. په سهار کې شړومبې. هاهاهاها
لالټي غوښتل ریس په قهر کړي. لوی کریستالي قندیل ته یې پاس وکتل. ویې ویل:
– ماته څوک رسېدلی نشي یارو. زه ویلی شم چې همدا اوس ستا په کور کې څوک دي؟ او چېرته دي؟
– ښا؟ نا مړه.
– دوه پېغلې لورګانې دې په څلورم منزل کې ځانته ځانته کوټو کې دي.
د ریس تندی راټول شو. سر ته یې لاس کړ. پکول یې نه و. عمیقه سا یې واخېستله:
– چا درله ویلي؟
– بزرګ یمه.
– غلی خیرنه! پلار دې بزرګ و؟ نیکه دې بزرګ و؟
– هیله کومه! پلار او نیکه ته خوله ماچوه! منږ ته خپل مړي ګران دي. بله به درته وویمه. زما د لورکۍ د ویډیو په باره کې دې دروغ وویلې. اغه یوازې په فلش میموري کې نده، ستا په مېز په لپټاپ کې ام شته.
د ریس مخ تک سور شو:
– ګپ بس دی نور! قواله چرته ده؟
لالټي په لاس کې کاغذونه وښودل. ریس وویل:
– ته دې پلو که! اله شابه اله!
– ډک یې که ـه ـه! ته داسې نېغ نېغ مه کېږه، ښا؟ ما ویډیو کړې. یو چا ته مې سپارلې ده. پوهېږې چیشی پکې دي؟ ټولې خبرې مې پکې کړي، ښا؟ چې تا څنګه اغه درې کسه زما مخ کې ووجل؟ ستا د کانونولیست هم پکې دی. دا یې ننبه چې په نیمروز کې پینځه کانه دي. په کونړ کې اته، په بغلان کې شپږ.
د ریس سترګې ټېغې ټېغې وختلې. لالټي دوام ورکړ:
– دا مې ام پکې ویلې چې تا د وزیرصیب بانکي حسابونه په خپل لاس کې اغستي دي. اغه د ځانه خبر ام ندی. که زما ویډیو وګوري ستا خبره ګلجانۍ ده.
ریس غاښونه وچیچل، لکه مارتاو شو:
– زما په کور کې ماله اخطار راکې، هه؟
لالټي یې کلکه سپېره ووهه. هغه په ترکي فرش ولوېد. ریس کاغذونه واخېستل. په دروازه کې دوو ساتونکو ته یې وویل:
– الکه! دده یو نوک ترا غو وباسئ څو یې د ویډیو والا نوم او پته درکړې نه وي. خبیث!
ساتونکي وړاندې راغلل. دا مهال د لالټي اروا ووتله. ساتونکو له لاسه ونیو. د پروت حیوان په شان یې پر فرش کش کړ. ریس کاغذونه وکتل. سترګې یې وازې شوې. غږ یې کړ:
– ودرېږئ ودرېږئ! دا خو خوشې شیان دي. قواله نده.
یو ساتونکي وویل:
– صیب! سړی ام مړ دی.
– څه څه؟ څنګه مړ دی؟ ما خو کلک وهلی ام ندی. ښه ښا! بیا یې د دروغو ځان مړ اچولی. ورکه، لغتې ورکه!
ساتونکي په دوو پښو کېناست. د لالټي ولاړې سترګې یې وکتلې. د هغه مخ یې یوې او بلې خواته ټېل وهه. ویې ویل:
– نه صیب! ربښتیا مړ دی. سا پکې نشته.
ریس په منډه تږدې ورغی. خپله یې وکوت. چیغه یې کړه:
– اله زړه یې درېدلی! ډاکټر له آواز که! اله اله زرکوه! چې ویډیو نېټ له ونه وځي. څه له ګورې؟ ورک شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت امبولانس د کور مخ ته ودرېد. ډاکټر خوشال ترې په سپينه چپنه کې کېوت. ګوشکي يې په غوږو کې وو. ويې پوښتل:
– مريض چرته دی؟
ساتونکي په خندا ځواب ورکړ:
– نه ډاکټر اغا، ادرس دې غلط کړی. دلته مريض نشته.
– دا د ريس صيب هېواديار کور دی که نا؟
– هو، دی.
– امدا ځای يې ښودلی.
– درته مې وويلې چې مريض نشته.
دې کې دوه ساتونکي تېز راووتل. د امبولانس په ليدو يې ژر ژر لاس وښوروه:
– اله اله ډاکټر صيب! راځئ راځئ! دننه مريض وګورئ! اله زر کوئ!
د دروازې د ساتونکي خوله وازه شوه. ويې پوښتل:
– څوک مريض دی؟ ريس صيب؟
– نه، ته پرېده! ډاکټر صيب! تېز راځئ!
ډاکټر موبايل ته وکتل. تېږ يې ووهله. له لالټي سره اړيکه يې پرې کړه. ګوشکي يې هم په جېب کې کېښودله. ويې ويل:
– امبولانس کې زما نرسان او وسايل دي. پرېدئ چې ننوځي!
– صيي ده صيي ده! زر کوئ!
سردار د درملو له بکس سره له امبولانسه کيوت. شاه محمد او دادو هم په سپينو چپنو کې په ډاکټر پسې روان شول. دننه ريس لالټي ته مصنوعي تنفس ورکوه. په سينه يې د ورغوو زور وهه. د ډاکټر په ليدو يې غږ کړ:
– شابه شابه شابه! ضوف يې کړی. زر کوه زر!
دې کې اروا غوښتل ورننوځي. لالټي لاس جيګ کړ:
– صبر صبر! وخت يې نه دی.
– دا څه کې؟ تا خو ماته همدا سې ويلي وو. پرېده چې ځو هېواديار پوهېږي کار وشي!
– غلی شه ورک شه! لوېشتينکه! زما پلان دی که ستا؟ زه پوهېږمه کار مې.
اروا تروه شوه. مخ يې واړوه. لالټي وليدل چې ډاکټرانو په ساتونکو او ريس وسلې ونيولې. ژر يې وويل:
– اله راننوځه! امدقه يې وخت دی. اله زر کوه!
– نه ننوځم.
– وه د سپي زو! خدای ته وګوره کنه! د نخرو وخت نه دی کنه.
اروا هم ژر ننوتله. لالټي نيغ کېناست. اول يې خپل پرتوګ ته وکتل. وچ و. موسکی شو. د ريس ايله اوس سر کار وکړ. ويې ويل:
– وه ستا بيخ شين شه ستا موجيزې!
لالټي وخندل:
– ډک يې که ـه ـه! دادو بچی! اله دروازه بنده که!
دې کې څوتنه اندېښمن ساتونکي د مرستې لپاره دروازې سالون ته راغلل. خپل دوه ملګري يې جيګ لاسونه وليدل. حيران شول. ريس امر وکړ:
– ولئ يې!
هغوئ هم سمدلاسه وسلې ورواړولې. خو د لالټي کسانو وار مخکې کړ. يو ساتونکی ولګېد. نور يې د دروازې شاته پټ شول. بيرته يې لاسونه او وسلې ښکاره شوې. دننه يې ړندې ضربې وکړې. خپل کسان يې وويشتل. ريس ځان د مخ وازې پخلنځي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټ دېوال شاته ورسوه. د لالټي ملګرو د مړو ساتونکو وسلې واخېستلې. په دروازه يې ډزې وکړې. وسله وال له هغه ځايه لېږې شول. د لالټي له قهره سړمې وپړسېدلې. دوئ د پلان خلاف دروازه بنده نه کړای شوه او د تود جنګ مخه يې هم ونه نيوله. اوس نو د ساتونکو لاس بر و. هم يې يو کوټ پرمختللې وسلې لرې، هم ښه ډېر کسان. په تود جنګ کې درې لارې وې: يا به کاميابېږي، يا به تسليمېږي، يا به مړ کېږي. لالټي لا د تسليمېدو پلان نه درلود. هغه په ريس پسې ځان پخلنځي ته ورسوه. سمدلاسه يې په خېټه کې لغته وخوړله. دی وار شو. په دېوال ولګېد. پرځمکه ولوېد. بېرته جيګ شو. سر يې لکه غوايه مخامخ ونيو. په منډه يې ريس په سينه کې ووهه. هغه په شا ولوېد. د حويلۍ ساتونکو د لويې کړکۍ له لارې په سالون ضربې وکړې. يو قيامت جوړ شو. ټولې ښيښې دانه دانه تويې شوې. ځينې مرمۍ د کړکۍ په اوسپنيزو پنجرو ولګېدلې. ټنګس يې وخوت. ضربو هم په دروازه کې ساتونکي، هم د لالټي کسان يوه شېبه غلي کړل. لالټي ته همدا ښه موقع ښکاره شوه. د پخلنځي د ټيټ دېوال له شا څخه يې خپلو کسانو ته چيغه کړه:

– دروازه بنده کئ! دروازه بنده کئ!

خو ملګرو ته يې مرميو وخت نه ورکوه. ريس د دروازې شاته ساتونکو ته غږ کړه:

– الکه! راننوځئ! دوئ کم دي.

هغوئ بيا له دروازې څخه ضربې وکړې. خو د دوئ ډزو بيا په شا کړل. ريس لالټي په دواړو لاسونو ټېل وهه. دی د پخلنځي په مېز ولګېد. ملا يې کلکه ژوبله شوه. لاس ته يې د ريس وېښتان ورغلي وو. هغه بې وېښتانو ګنجي، زوړ او ټيټکی ښکارېده. لالټي وېښتان وغورځول. د ريس پام شو. ژر يې پر خپل سر لاس ونيو چې پټ يې کړي. داسې وارخطا و لکه ستره ښځه چې له پردې سړي سره بې حجابه مخامخه شي. منډه يې کړه چې خپل وېښتان له ځمکې واخلي. لالټي د مېز پر سر هرکارې ته لاس کړ. ريس يې په ګنجي سر ووهه. هغه کوږ کوږ تر الماری لاړ. لالټي بيا هرکاره په سر ورکړه. دا ځل ريس سوړ پرېوت. ده د لېوني غوندې په مرميو کې دروازې ته وځغاستل. هغه يې پورې کړه. اوسپينيزه او درنده وه. له هغې خوا په دروازې د مرميو د لګېدو درب هار شو. د کړکۍ له خوا هم ضربې وې. لالټي کړوپ کړوپ بېرته روان شو. د کوچونو شاته ملګرو ته يې پخلنځی وښود:

– راځئ! د هغه ټيټ دېوال پنا کېنئ! دا ځای ښه ندی.

په ګډه يې منډه واخېستله. نابېره لالټي او دادو په چيغه پړمخې پرېوتل. شاه محمد او سردار دواړه د دېوال شاته کش کړل. لالټي ورون او دادو د تشې لاندې ځای نيولی و. د منګولو له منځه يې وينې څڅېدلې. ډاکټر زخميان سمه تخته سملول. له دادو څخه يې سپينه چپنه وباسله. د درملو بکس يې خلاص کړ. د دواړو زخمونه يې وتړل. لالټي ستړی و. عميقه سا يې اخېستله. روغو ملګرو ته يې وکتل. رنګونه يې تښتېدلي وو. لکه په خپلې ناکامۍ او مرګ چې سل په سلو کې باوري وي. ده زګېروي ودرول. په بيداره غږ يې وويل:

– ايڅ خبره نده. د دروازې او کړکۍ د لارې څوک راتلی نشي. زينې ته ګورئ! چې د بام دلارې رانشي!

شاه محمد زينې ته مخامخ کېناست. ټوپک يې سيده ونيو. په ګلابي مخ يې خولې روانې وې. په سپين دسمال يې وچ کړ. لکه انار سور شو. سردار وويل:

– کشکې مو ويډيو کړې وه. ريس څه شو؟

لالټي ورته پروت ګنجي وښود. ټولو ته په هماغه حالت کې هم خندا ورغله. لالټي په ناستو هرکاره پاس نل ته ونيوله. نيمې او به ده او دادو وڅښلې، پاتې يې د ريس په ګنجي سر واچولې. هغه بيدار شو. سر يې وځنډه. سترګې يې خلاصې کړې. سردار يې تندي ته تومانچه ونيوله. پرته له دادو ټولو موبايلونه راوباسل. لالټي وويل:

– ته دګنجي زوی به اوس خپل ټول جرمونه ووايې!

ريس بيا سر ته لاس کړ. رنګ يې تک سور شو. ژر يې پر ځمکه پراته وېښتان پر سر کش کړل. بېرته پخوانی ريس شو. پزه يې جيګه ونيوله:

– که يې ونه وايمه څه به وکې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مړ کومه دې.
– مړ مې که!
لالټې سپېره ورکړه. په سوک یې ووهه. له پزې یې وینې روانې شوې. وربانديې یې چیغه کړه:
– وایه د سپي زو!
– هاهاهاها نا نو، ته اوس دونه نه پوهېږې؟ مونږ چې دا دونه غټ غټ کارونه کوو، دا خبرې مو په ځان منلي دي.
لالټې ته ریس په سوکالی کې لوی شوی، نازدانه ښکارېده. د دومره مقاومت توقع یې نه لرله. اوس داسې معلومېده چې زیات فشار ته اړتیا ده. غابښونه یې وچیچل. ډاکټر خوشال ته یې اشاره وکړه. هغه څو لغتې ورکړې. ریس په ځمکه وغځېد. بېرته په خندا جیګ شو:
– نانو، په دې پلاستیکي پټکو مې یرولی نشئ ښا؟ ای! بهر به اوس د ملي امنیت کسان او پولیس راغلي وي. تاسې ټول پینځه کسه یئ! ښه خبره دا ده چې تسلیم شئ!
هلته په رښتیا د پولیسو قوماندان د ملي امنیت له مشر سره کورته د ننوتلو په پلان غږېده. چورلکه یې راوغوښتله چې سرتېري پر بام کوز کړي. د ریس ساتونکو له کړکیو ټوپکان دننه کړي وو. ټول سالون یې سم لیده. که د لالټې کسانو د پخلنځي له ټيټ دېواله سر ښکاره کړی وای وژل کېدل. د ساتونکو قوماندان غږ کړ:
– ریس صیب! چېرته یې؟
ده په موسکا ځواب ورکړ:
– اشپزخانه کې. روغ او جوړ یمه. دوئ اوس تسلیمېږي. بلهلار نه لري. که نه د لور عشق به یې ټول جهان ووینې.
هغه کړس کړس وخندل. د لالټې سترګې غټې راووتلې. ملګرو ته یې کړ:
– د سپي د زوی خوله بنده کئ!
سردار د ریس خوله په دسمال وتړله. د لالټې زړه تښتېده. خو فکر یې دادو ته و. هغه چې په تشي کې لګېدلی دی څه حال به یې وي؟ ډاکټر لالټې ته پېچکاري ولګوله. دده زړه ورسره ښه شو. دادو ته یې سیروم چالان کړ. ویې ویل:
– جیګ شه، کېنه!
– کېناستلی نشمه.
– ته کوشش وکه!
دادو نه منله. لالټې وپوښتل:
– زړه دې تښتي؟
– هاو.
– ځان ماچوه! فیکر وکه چې چیشي ته راغلی یې؟ او تاته په کلي کې څوک انتظار کئ؟
دادو ځیر شو. سمدم نېغ کېناست. نورو ته عجیبه وه. په غټو غټو یې وکتل. ډاکټر مخ لالټې ته کړ:
– ای ماما! دسې به وکو، وبه وایو چې مونږ ته لاره راکئ. که نا، ریس وژنو. دا به ام د ځانه سره واخلو چې څوک راباندې ډز ونکې. امدسې به وتښتو.
– چېرته به وتښتو یارو؟
– د سالاو غرونو ته. ریس د ځان سره وړو. التبه یې په آرامه مجبور کو چې اقرار وکي.
– نا، نه کېږي.
– نو چیشي کی؟ زما دې ونه منله. ستا پلان غلط و. دا رذیل اقرار نکئ.
لالټې ترې مخ واړوه. ویې ویل:
– ګوره یارو! ډاکټر ام یې. دونه نه پوېږي چې په دغو خبرو دا نجس زړوربږي. بیا نو بېخي اقرار نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس د ملنډو موسکا وکړه. ډاکټر وویل:

– په هرڅه پوهېږم. په دادو کې مرمۍ بنده ده. داخلي خونرېزي لري. سودا مې ورته ده.

لالټي دادو ته وکتل. تندي یې ګونجې وکړې. په زړه کې خو ده هم منلې وه چې هرڅه له لاسه وتلي. مګر ظاهرن یې نه ښودله. دې کې یو کنېوونکی ګرز شو. بم وچوېد. د سالون دروازه دننه ولوېدله. پر دوئ ګردونه او د باروتو بوی راغی. د ټولو رنګ پک والوت. لالټي تر یوې شېبې څه نه اورېدل. په همدا حالت کې یې د ریس سر ته تومانچه ونیوله. هغه په بنده خوله خندل. لالټي وویل:

– ای د سپي زو! وایې که نا؟

خپل غږ یې په سختۍ واورېد. ریس په خندا سر وښنډه. لالټي غوښتل په دا ککره یې وولي. خو په وروستۍ شیبه کې یې تومانچه اوږې ته برابره کړه. ډز شو. ریس په ځمکه ولوېد. لکه مار تاو راتاو شو. له درده یې په پزه کې عمممم عمممم کوه. په جامو یې وینې لارې وکړې. د لالټي اورېدل ورو ورو ښه شول. دسمال یې د ریس له خولې ښکته کړ. ویې ویل:

– اوس وایې که نا؟

ریس د درد له زګېرویو سره ککره وښنډله:

– چې مړ مې کړئ هدف ته به ونه رسېږئ.

پولیس په دروازه کې ودرېدل. لالټي د ریس خوله بېرته په دسمال بنده کړه. په چیغه یې وویل:

– پاسې د سپي زو! که نا، دا بله اوږه دې ام ولمه. جیګ شه!

ریس له زګېرویو سره پاڅېد. لالټي یې شاته شو. له اوږې یې ونیو. په څټ یې د تومانچې خوله کېښودله. ملګرو ته یې کړ:

– تاسې زما شاته شئ!

د سردار په اوږه ټوپک ځړېده. په یو لاس یې سیروم جیګ ونیو. بل د تومانچ والا لاس یې د دادو ترملا تاو کړ. لالټي ریس ټېل وهه:

– ځه ځاااااا!

هغه روان شو. دوئ ورپسې وو. د لالټي زخمي پښې زور نه اخېست. کله کله به یې د چندرو ټوپونه وهل. پولیسو ته یې کړ:

– ای ای! که چا ډز وکه دا وجنو.

قوماندان له ویجاړې دروازې سر ښکاره کړی و. غږ یې کړ:

– ګوره الکه! په دغو کارونو تاسې ځان ته مشکل زیاتوئ! په آرامه تسلیم شئ! ستاسې په ګټه ده.

– ډک یې که هـه! دا نصیت دې ادې ته وکه!

دوئ اوس شاته شاته د زینې په لور روان وو. ریس یې هم کشوه. دویم منزل ته وختل. په سالون کې یې سردار لاندېنۍ زینې ته ودروه. شاه محمد یې ولېږه چې له دریم او څلورم منزل څخه د ریس بچي راولي. ډاکټر خوشال ته یې وکتل:

– په دغه کوټه کې په مېز باندې لیټاپ دی. اغه راواخله. او په دغو دوو کوټو کې یې تي خواره بچي دي. اغه ام را وباسه!

لالټي پوهېده چې دا یې وروستی زور دی. که ریس اقرار ونه کړ نور نو هېڅ انتخاب نه لري. هرڅه ختم دي. په لاندېنۍ زینه کې د پولیس سر ښکاره شو. سردار پرې ډز وکړ. هغه بېرته په منډه سالون ته کېوت. دلته ډاکټر د کوټو دروازې په لغتو ووهلې. اول یې لیټاپ راوړ. وروسته یې د غېږې بچي راوباسل. هغوئ ژړل. دواړه میندې هم په چیغو راووتلې. شاه محمد دوه پېغلې او شپږ ماشومان مخ ته کړي وو. په زینه راکېوت. لالټي د ریس کورنۍ مخامخ ودروله. دده خوله یې خلاصه کړه. ویې ویل:

– د سپي زو! وایې که یو یو بچی دې مخ کې مردار کمه؟

ښځې سونګېدلې. ماشومانو ژړل. ریس د تل په شان په آرامه وویل:

– نا نو، دې کې ماشومان مه ګډوه! دا زما او ستا په منځ کې خبره ده. دونه ام سړی بې غیرته کېږي نا.

– ښا؟ اغه زما لور لکه چې د چا اولاد ندی. آد سپي زو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس سر وخوځوه:
–ګوره! دا یې مونږ مړه. بیا نو نه تاسې د مرګه بچېږئ، نه ستا لور د بې ایزتۍ نه. ګټه یې تاله څه ده؟
لالټې هم پوهېده چې هغه رښتیا وایي. تر دې هم بده دا چې هغه په هېڅ صورت کې په خپلو جرمونو اقرار نه کوه. معنا دا چې دوئ سل په سلو کې ناکامه دي. له ډېره غمه خندا ورغله. په آرامه یې وویل:
–منږ خو اسې ام په مړو کې ایساب یو یارو. ستا کورنۍ خو ام ولاکه رانه جوندۍ پاتې شي. ستا زړه چې وایې که نا؟
–نانو، ګوره ګوره! دا خو لېونتوب دی.
لالټې په موسکا کتل. دا د نهیلۍ موسکا وه. د ریس ټینګوالي ته د تسلیمۍ موسکا. اصلن هغه چورت وهه چې اوس کومه لاره بنه ده؟ که ریس وژني نو بچي به یې ځورېږي. هغوئ څه ګناه کړې ده؟ که یې نه وژني نو هغه به همدا اسې ظلمونو ته دوام ورکړي.
ریس یې موسکۍ څېرې ته ځیر و. سر یې وخوځوه:
–سمه ده. زه په زیمه واري وایم. تاسې له څوک څه نه وایي. ځئ! فلش میموري او لپټاپ واخلئ! د مځکې نه ام تېر یم.
د لالټې په مغزو کې کړنګ شو. ریس ته یې ځیر ځیر وکتل. د هغه په خبره کې یې د خپل فشار نتیجه احساس کړه. امید ورته پیدا شو. نه پوهېده چې دده موسکا او بې پروایي هغه اړباسه، که د اولاد د مرګ ډار؟ موسکا ته یې دوام ورکړ. ویې ویل:
–خبره په فلش میموري او ځمکه کې نده یارو. بنه ځا اقرار مه کوه! بل کار وکه! ته یاسین، هاشم او سباګل جوندي که! منږ ام تا او ستا بچي خوشې کوو. څنګه یارو؟ که نا، یو یو. اوري؟ یو یو، په آرامه ستا په مخ کې وجنو. یو یو.
د ریس په سترګو کې یې وارخطایي ولیدله. هغه بې اختیاره هرې خوا ته تاوېدلې. او به پکې وځلېدلې. بیا یې هم په آرامه وویل:
–بچي مې پرېدئ! هر ډول ضمانت غواړئ، پیسې غواړئ درکومه.
دا وخت د امنیت کسان د چورلکې له لارې په بام کېوتل. دلته لالټې کټ کټ وخندل:
–زه پوېږمه. ستا خبیث په یوه خبره باور نشته. ګوره یارو! زمنږ وخت په ختمېدو دی. درېو پورې ایساب کومه. که دې خبرې شرو نه کړې، د کورنۍ رېبل دې د تې خورو بچیانو نه شرو کومه؟ پوه شوې؟ یو، دوه...
د ښځو او ماشومانو چیغې شوې. د ریس هم او ښکې ووځېدلې:
– نا، نا، وایمه وایمه!
لالټې په زړه کې خوشحاله شو. ملګرو ته یې وکتل. هغوئ موسکي وو. مګر دده څېره یو دم جدي شوه. ایله یې د مصنوعي خندا بوج له ذهنه پرېوت. ښځو ته یې اشاره وکړه چې تې خواره ماشومان کوټې ته بوځي. لپټاپ او فلش میموري یې په زینه کې د ښځو په جامو کېښودل. او ریې ور واچوه. ریس یې په کوچ کې مخامخ کېنوه. پینځو واړو ملګرو یې د موبایلونو کمرې ونیولې.
لالټې ریس ته سر وخوځوه چې وایه! هغه خبرې پیل کړې. لالټې لاس وښوروه:
–صبر صبر! بند کئ موبایلونه! ای د سپي زو! تا خو ولیدل. زه د ټولو خبرو نه خبر یمه. دا درته اخېري خبرداری دی. که دې دروغ شرو کړل بیا درته نه ویمه. بس یو بچی دې وجنمه. که دې بل دروغ وویلې بل بچی دې وجنمه. پوی شوې؟
ریس کیسه پیل کړه، چې څنګه د کانونو په لیدو ورته د بیلیونر کېدو امید پیدا شو؟ څنګه یې له وزیر سره د کانونو د چور پلان جوړ کړ؟ کوم کوم چارواکي پکې شریک دي؟ د نړۍ په کومو بانکونو کې یې پیسې دي؟ څنګه یې وزیر او نور د ځان په ګټه لوبول؟ د لالټې ځمکه یې څنګه پیدا کړه؟ ولې یې مروه ونه وژله او یاسین یې وواژه؟ ویې ویل چې د مروې عزت ته یې بد کتلي نه دي. خپله پېغلې لونې لري. خو ویډیو یې دده لپاره جوړه کړې وه چې لالټې ځمکې ورکولو ته اړباسي. وروسته یې ددوئ د حملې له پلان څخه د خبرېدو، د اوه لسو ځوانانو د نیولو او د حماس د وژلو وویل. لالټې او ملګري یې په حماس خفه شول. یو بل ته یې مړې مړې وکتلې. د ریس د خبرو په پای کې د موبایلونو مخه لالټې ته وا وښتله. هغه وویل:
–ګورئ! منږ چیشی غواړو؟ چې بچي مو څنګک کې وي. سبایي ووځو، ځمکه وکرو، مالونه وڅروو. مابنام په دیسترخان راټول شو. کله کله د مرګرو او خپلوانو کره په کوزدې، یا اختر کې لاړ شو. ټوقې وکو، وخاندو. خو دا ځیني ګوره! دقه سې پینځه منزله بنګلې به لري. د ایڅ شي کمی به یې نه وي. بانکونه به یې د پیسو نه ډک وي، خو تا به د الیشنګ په سالاو کې آرام ته نه پرېدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې؟ ځکه چې غواړي لا پيسه داره شي. حرص مخکې کړې وي. وه خو پيسه داره شه کنه! چا ويلي مه کېږه؟ نو د خپلې ګټې دپاره خو زما سټه مه باسه کنه! وه د ظالم زو! په جوند کې نور چيشي دي؟ يا ساز دی يا سوز. دواړه ځانته نه کېږي. ځا، دا ته يې د ډالرو په غونډۍ ناست. پيسې درسره په ساز کې خندلې شي؟ په سوز کې جړلې شي؟ ته خو يو وار خلق ياران که! بيا وګوره چې په ميم زر ما ټوله زما کې خوند دی، که په منړ زر منړ ټوله زمنړ کې؟

موبايلونه بند شول. لالټې وويل:

– اوس يې په نېټ کې خوشې کئ!

ملګرو يې همداسې وکړل. خو د ډاکټر سرې سترګې په ريس کې وې. بالاخره يې غږ کړ:

– اوس به دا خبيث ووژنو.

دادو په کوچ کې کوړ ناست و. زګېروي يې ختل. د ډاکټر خبره يې تاييد کړه. د ريس د بچيانو ژړا بيا جيګه شوه. لالټې اسويلی وکړ. سر يې وښنده:

– نا، ګټه نه لري يارو. مګر که زمنړه نقشه کامياب شي دا به د مړي نه ام بتر شي.

دا وخت د امنيت کسان د پورتنۍ زينې له لارې دويم منزل ته ورسېدل. په لاندېنۍ زينه کې پوليسان ښکاره شول. غږ يې کړ:

– تسليم شئ! موږ تاسې ته ضرر نه رسوو. محکمه پوپېږي تاسې.

خبره ختمه وه. نور داسې څه پاتې نه وو چې دوئ ورته اميد لرلی. لالټې تومانچه د ښيښې پر مېز کېښودله. لاسونه يې جيګ کړل. نورو هم همداسې وکړل. خو ډاکټر تومانچه ريس ته ونيوله. لالټې يې لاس کلک کړ. ويې ويل:

– ډاکټره ګله! فيکر وکه! که دا ووجنو خلقو ته به منړ ام داړه ماران ښکاره شو. زمنړ ويډيو بيا ايغ شوه. دده په مرګ سباګل نه جوندی کېږي يارو. مګر کېدی شي زما او ستا بچي ټول عمر وځورېږي. او زمنړ بندي مرګري ووجل شي. او مافيا د کانونو چور ته دوام ورکي. نور دې خوښه!

لاس يې ببرته خوشې کړ. ډاکټر تر لږ چورت وروسته تومانچه په مېز کېښودله. لالټې ريس ته کړ:

– ای د سپي زو! ته آزاد يې. ځا!

هغه او بچيان يې تېز د امنيت د کسانو څنګ ته لاړل. عسکرو لالټی له ملګرو سره ونيو. ريس په زخمي ځان راغی. هر يو ته يې سپېړې او لغتې ورکړې. د دادو سيروم لېرې وار شو. ريس قوماندان ته کړ:

– حوزې له يې مه بيايئ! اقرار تې واخلئ چې زما د کور او کار مالومات چا ورکړي؟ بيا يې چرته مردار وغور ځوئ!

قوماندان سر وخوځوه. ريس ټليفون راوباسه. کوم چا ته يې وويل:

– الحوره! امدا اوس فيسبوک، يوټيوب، ټويټر او نورې پاڼې بندې کئ!

شپه پس لالټی او ملګري يې له ترلو لاسونو او ترلو خولو سره د بنديانو په موټر کې ناست وو. دادو په منځ کې اوږد غځېدلی و. زګېروي يې ختل. دوئ له تورو ښيښو مړې مړې بهر کتل. هلته هېواديار د کور په خوله کې د لسګونو خبريالانو مخ ته ولاړ و. بلکل تازه ښکارېده. خو خوله يې اوس هم په وينو وه. هغه وويل:

– زما ګرانو! بلا وه برکت يې نه و. بس څو تنه غله وو.

هغه خپلې په وينو سرې خولې ته اشاره وکړه:

– دا ګورئ ويې وهلمه. په اوږه يې وويشتلمه. بس پاڼه يې ليکلې وه. ټول پکې دروغ وو. ويلې دا به لولې که نه، ټول بچي دې وجنو. مجبور ومه، ومې لوستله. دوئ ويډيو جوړه کړه. په سوشل ميډيا کې يې خپره کړه. د امنيت او پوليسو څخه مننه کوم چې په ښه ټايم راغلل. اغه کسان يې په جنګ کې ټول ووجل. اوس که ستاسې خوښه وي زه به ډاکټر له ځان ورسومه. وينه مې ضايع کړې. ضوف راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريالانو مايکونه او کمرې تولې کړې. لاره يې خوشې کړه. ريس په موټر کې کېناست. غلې غلې يې زمزمه کوله. له ټيټې ښيښې يې لالټي ته په موسکا سترګه ووهله. دده تور لندکروزرونه له کوڅې تېز ووتل. شاته د ملي امنيت او پوليسو رينجرو هم ورو ورو حرکت وکړ. لالټي خپلو ملګرو ته وکتل. هغوئ ترې مخونه واړول.

دوه ورځې پس يوه ډله سالاويان په کابل کې د امنيت د روغتون مخ ته ولاړ وو. مروې او مور په پلو نيم مخونه پټ کړي وو. د شربت خېلو ملک په دروازه کې له عسکر سره خبرې کولې. وروسته عسکر دوئ دننه روغتون ته بوتلل. هلته يې په لويه کوټه کې حاجي چمن ځورند سرپر چوکۍ ناست وليد. زوی يې دادو په کټ کې سمه تخته پروت و. سترګې يې ولاړې وې. د مروې او مور له خولې چيغه وختله «وی‌ی‌ی‌ی». د ټولو رنګ سپين واوښت. حاجي چمن د دوئ غږ واورېد. مخ يې راواړوه. دا وخت دادو هم نيغ کېناست. موسکی شو. ملک غږ کړ:

– هی د خره زو! زمنږ دې زړه بوټ وباسه.

نژدې ورغلل. دادو د سر د پاسه د سيروم په پايې کې بند موبايل واخېست. غږ يې جيګ کړ. خپلو کليوالو ته يې مخامخ ونيو. په نيټ کې يې د کانونو او پطروليم پر وزير او هېوادپار سرپېره د ډېرو چارواکو نيول کېدل ښودل. يو متخصص اټکل کوه چې د غصب شويو کانونو له نيول کېدو سره به د دولت عوايد دوه برابره شي. خبريال وويل:

– سره له دې چې د سالاويانو د ويډيو تر خپرولو لږ وروسته ټولنېزې رسنۍ بندې شوې. خو ويډيو خپل کار کړی و. د دولت تر مشرانو رسېدلې وه. او نتيجه يې تاسې وينئ. همدا اوس مې خبر ترلاسه کړ چې د لعل محمد ټول يويشت کسان د امنيت له دفتره آزاد شول او په روغتون کې د زخمي ملګري ليدو ته لاړل.

دا وخت لالټي او ملګري يې تېز د دادو کوټې ته ننوتل. خلکو له خوشحالۍ چيغې کړې. هر چا خپل زوی او ورور ته غاړه ورکوله. مروې خپل ګوډ پلار په غېږ کې ونيو. د لالټي زړه ورسره تود شو. په تندي يې ښکل کړه:

– مرو! څنګه يې بچې؟

– ښه يمه ابا. ستا پښه څنګه ده؟

– ښه ده. بلا وريسې! نا، ته بېخي ښه يې؟

– هاو کنه. ويمه بېخي ښه يمه.

– کلي کې خو دې څوک نه ځورئ؟

خلکو په ګډه غږ کړ:

– نا، اغه خبرې اوس نشته.

مروې هم سر وخوځوه. لالټي مخ ښځې ته کړ:

– ستا څه حال دی؟

– ښا، اوس دې په ياده شومه؟

– نا خو...

– بانې مه کوه!

ټولو هررر وخندل. لالټي د خجالت له موسکا سره لور بيا په تندي ښکل کړه. وروسته يې په خپل ټټر نرم لاس وسولوه. اروا ته وبنګېد «مننه يارو»

يوه اونۍ پس ډاکټر خوشال شربت خېلو ته راغی. له کابله يې د کان کيندنې جواز راوړی و. خلک د لالټي د کور مخ ته راټول شول. د جواز سيل يې کوه. ډاکټر په جيګه ودرېد. غږ يې کړ:

– زه تاسې ټولو ته، خصوصن لال محمد خان ماما ته د جواز مبارکي وايمه. بل زېری دا چې دولت تيار دی چې د کار د پاره ماشينونه امانت راکي. چې خپل مو پيدا کړل بيا به يې بېرته ورکو.

لالټی ګوډ ګوډ ورغی. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر ویسې ډاکټره ګله! نورې خبرې دې صیي. دا لال مامد خان څوک دی؟ په دغه نوم سالاویان څوک نه پیژني. که ما بنیې نو زه خو لالټی یمه.

د ټولو سترګې وازې شوې. ده دوام ورکړ:

– ویمه که لال مامد خان شومه ستاسې سره وعدې مې هېرې نشي. لالټی ښه دی. خبره په نوم کې نده. په سړي کې ده. که اغه دروند و، نوم خپله درندېږي. که اغه سپک و، چې پیغمبر یې وبولئ ام نه درندېږي.

د شربت خېلو ملک غږ کړ:

– ای اورې؟ زه خو درته بېخي شازاده بارام ویمه. غټ دېو دې چپه که په خدای.

دې کې ګلټی په منډه راغی. د لالټي لاس یې ونیو. په ګونډو شو. زاری یې کولې چې بد راڅخه شوي دي. ده له مټو جیګ کړ:

– ډک یې که ـه ـه! منږ ښنلی یې یارو! مګر که دې نشه پرېښودله، او ورېنداري او بچیانو ته سم سړی شوې، په کان کې کار ام درکوو. د انډیوال وعده ده.

خلکو غږ کړ «ښه وایې» ګلټی چورتي شو. وروسته یې وپوښتل:

– نا، دا ډک یې که دې نو څه ته وویلې؟ اوس نو چیشی ډکی بادار ه؟

لالټي ورته جواز وښود:

– د خلقو نس.

ټولو هررر وهل. لالټي مخ خپلې حویلی ته واړوه. د کوټو مخ ته ولاړې ښځې او لور ته موسکی شو. د هغوئ خولې له خندا او سترګې له اوښکو ډکې وې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library